NAZLI·ERAY

KARGA FERAMUZ'UN AŞKI

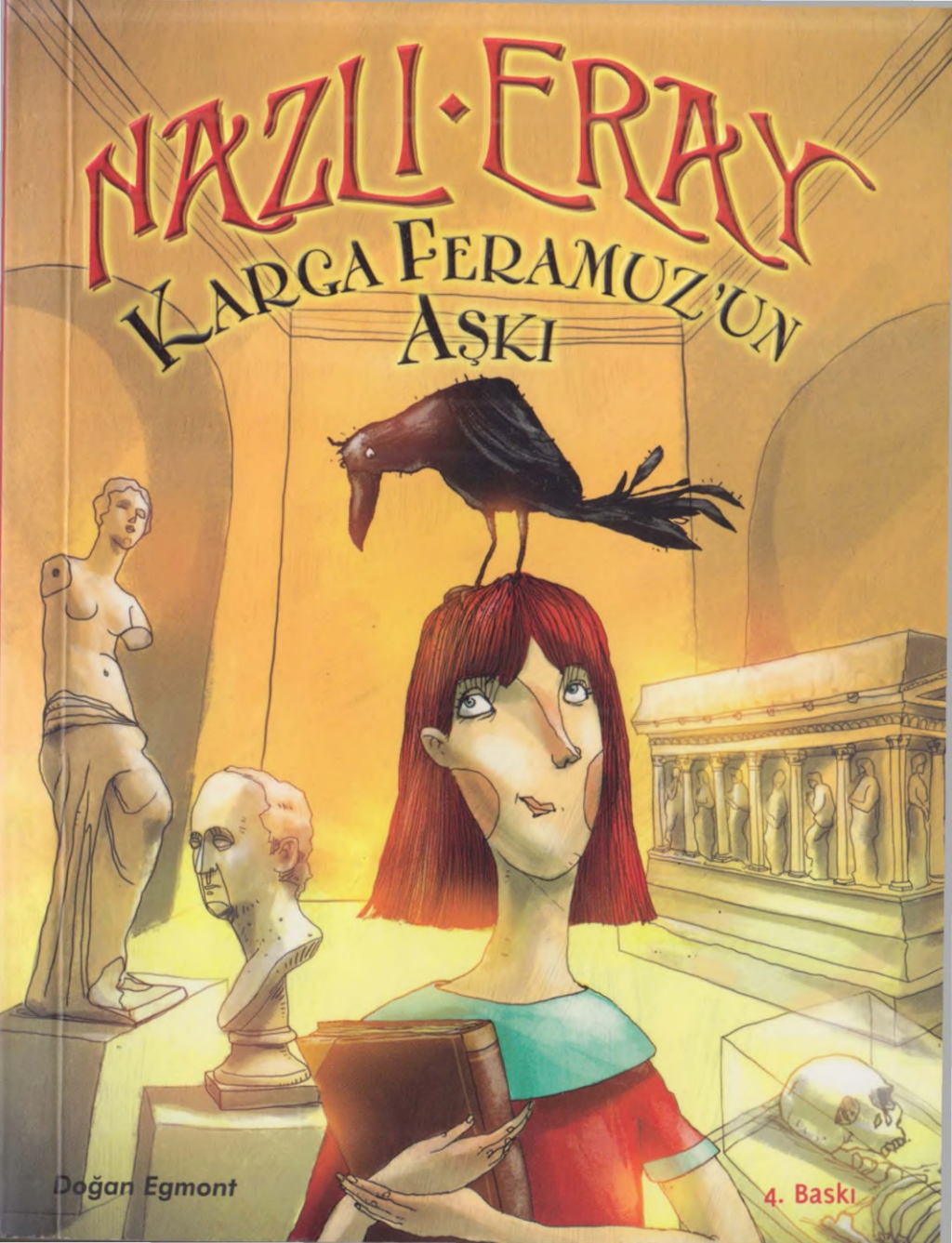

Doğan Egmont

4. Baskı

Karga Feramuz'un Aşkı

Yazan: Nazlı Eray

© 2011, Doğan ve Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Tüm hakları saklıdır.
Adres: 19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat: 10 Şişli 34360 İstanbul
Tel: (+90 212) 373 77 00
www.de.com.tr

Her 2.000 adet, bir baskı olarak kabul edilmektedir.

4. Baskı: İstanbul, 2016
ISBN: 978-605-09-3164-8
Sertifika no: 11940

Kapak resimi: Sedat Girgin
Yayına hazırlayan: Özgür Batur
Grafik uygulama: Havva Alp

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Evren Mah. Gülbahar Cad. No: 62/C Güneşli-Bağcılar/İstanbul
Tel: (0212) 515 49 47
Sertifika no: 11965

Toplu sipariş için tel: (0212) 373 77 44 **E-posta:** satis@de.com.tr

NAZLI ERAY

KARGA FERAMUZ'UN AŞKI

NAZLI ERAY

Resimleyen: Sedat Girgin

Doğan Egmont
Okumak gelecektir
www.de.com.tr

Akça, Yaman ve Fırat'a.

Kitaptaki dünyayı en iyi bilen
Işık ÖNOĞLU'na teşekkürle.

Feramuz'un Aşkını Öğreniyorum

Arka bahçedeki seksen yaşındaki Karga Feramuz'un gençliğinde babaannem Cevriye Hanım'a aşık olduğunu öğrenince çok şaşırmıştım. Karga'nın eski sararmış yapraklı ve tozlu hatıra defteri yuvadan aşağıya düşmüştü. Bir pazar sabahı bu eşsiz anıları ve yollanmamış bazı mektupları köşkün önündeki sakız ağacının dibinde bulmuştum. Eski defterin ilk sayfasını açtığımda, "Anılarım... Hayatımdaki Olaylar ve Acılar" yazısının altında karganın imzasını gördüm. "Feramuz" diye yana yatık bir imza atmıştı yaşlı karga. Gerçekten şaşkınlık içindeydim.

Hatıra defterinin ilk sayfasını açtım. Şöyle yazmıştı Feramuz, o yana yatık yazısıyla:

Cevriye Hanım. Ne kadar güzel bir genç kız. Bu sabah bahçede çiçek toplarken gördüm onu yeniden. Yüreğim hop etti. Yanından uçup ceviz ağacının dalına kondum. Bir süre hayranlıkla izledim onu. Kalbim küt küt atıyordu. Hava ne kadar güzel, güneş ne kadar parlaktı. Bahçedeki bütün çiçeklerin renkleri daha canlıydı sanki bugün. Ne kadar mutluydum.

O, sepetini lale ve sümbüllerle doldurup taşlığın kapısından içeriye girdi.

Bugün arkadaşları gelecekti. Anlamıştım.

Bir süre ceviz ağacının dalında durup çevremdeki eşsiz ilkbahar bahçesini izledim.

Kenarları hafifçe tırtıklanmış bu eşsiz hatıra defterinin içinde, bir zamanlar yaşanmış bu aşk hikayesi, berrak bir su gibi satırlarda akarak devam ediyordu.

Karga Feramuz.

Cevriye Babaannem. Şimdi bembeyaz saçlı, her gece koynunda yatıyorum, bana masallar anlatıyor. Artık büyüdüm, aşk hikayeleri dinlemek istiyorum ondan ama babaannem uyumadan önce kulağıma eski masalları, cücelerin, devlerin maceralarını fısıldıyor. Neden bilmem.

Acaba biliyor muydu bahçedeki ihtiyar karga Feramuz'un ona deli gibi aşık olduğunu?

Gerçekten çok şaşırmıştım. Aslında bugünlerde hayatımda pek çok şaşırtıcı olay peş peşe oluyor.

En yakın arkadaşım bir iskelet. Bayağı bildiğiniz, yürürken veya otururken kemikleri takır takır oynayan, birbirine sürtündükçe ses çıkartan, göz boşluklarında karanlık çukurları olan, dişleri bozuk bir iskelet.

Evet, en yakın arkadaşım o ve bütün sırlarımı ona anlattım. Zaten o hayatı, her şeyi çok iyi biliyor. Her şeyi görmüş, yaşamış, bana anlattığına göre yaşamı iyi geçmiş.

Şimdi müzede takılıyor işte. Evet, onu orada tanıdım. İstanbul Arkeoloji Müzesi'nin tarih öncesi bölümünde, tozlu bir lahtin içinde.

Arkeoloji Müzesi'ndeki Dünyam

Her cumartesi, gişedeki uzun burunlu, yuvarlak gözlüklü adamdan öğrenci biletimi alarak giriyorum İstanbul Arkeoloji Müzesi'nden içeriye.

İçimi anlatamayacağım bir heyecan kaplıyor; mermerlerin, yüksek lahitlerin, duvar oymalarının ve heykellerin arasından geçerek salonun arka bölümlerine doğru ilerliyorum.

Müzenin içindeki o eşsiz ve dışarıda hiçbir yerde olmayan dünya bütün varlığımı kaplıyor bir anda. Çevremde sessiz mermer heykeller, vitrinlerde mezarlarda bulunmuş çeşitli takılar ve süsler, dünya güzeli mermer kadınlar, eski zamanların yakışıklı erkekleri ve tanrıları var.

Böyle bir dünyaya giriyorum her cumartesi. İşte İskelet'le de orada tanıştım. Şimdi onu oradan dışarıya nasıl çıkarabilirim diye düşünüp duruyorum. Müze bekçisi şişman bir adam, bir köşedeki tahta kollu iskemlesinde hafifçe uyukluyor bazen. Benim gittiğim saatlerde müzenin içinde pek fazla kimse olmuyor. Genellikle bomboş bu eşsiz eski zaman dünyası. Yüz yıllar, bin yıllar sıkışmış bu heykellerin, lahitlerin ve benim dışarıdan geldiğim capcanlı dünyanın arasına.

İçeriye girince kendimi birden bin-iki bin yıl öncesine gitmiş gibi hissediyorum.

İşte şimdi kadın heykellerini geçtim, İskelet'in bulunduğu lahite doğru gidiyorum. İskelet lahtin içinde yatıyor. Beni görünce hafifçe doğruldu yerinden.

"Dışarıda hava nasıl bugün?" diye sordu.

"Fena değil, güneşli," dedim. "Hafif bir rüzgar esiyor. Lodos olmalı."

"İnsanı sersem eder," dedi İskelet. "Denizden karaya esen rüzgar."

"Öyle midir?"

"Bana çok dokunurdu. Lodos esince bütün kemiklerim ağrırdı."

Tam olarak ne söyleyeceğimi kestiremiyordum. İskelet bir torba kemikti zaten!

Düşündüğümü anlamış gibiydi.

"Şimdi de ağrır arada kemiklerim," dedi. "Geçen yılki büyük temizlikte az kalsın güme gidiyordum! Dağılıp parçalanacağım diye ödüm koptu. Lahtin içini gürültülü bir şeyle temizlediler. Kulaklarım uğuldadı. Kendimi bir arada tutmak için büyük çaba sarf ettim."

"Kim yaptı büyük temizliği?"

"Bir ekip geldi. Heykelleri de nemli bezle sildiler. Herkes dondu," dedi.

"Allah Allah, kim yaptı bu temizliği acaba?"

"Bilmem ki," dedi İskelet. "Özel bir temizlik şirketi olmalı. Arada geliyorlar işte. Bekçi de etrafta dolanır. En çok şu kadın heykelinin çevresinde dönerler," dedi. Kemikten parmağıyla ilerideki beyaz

mermerden çok güzel bir kadının heykelini gösterdi.

"Venüs olmalı o," dedim. "Güzellik Tanrıçası Venüs."

"Öyle mi?" dedi İskelet. "Bilmiyorum vallahi. Herkes onun başında olur. Silerler, kurularlar, çok ilgilenirler onunla."

"Venüs," dedim. "Dünyanın en güzel kadını."

"Yapma ya," dedi İskelet. "Tam göremiyorum onu şu yattığım yerden, biliyor musun? Demek çok güzel."

Başını biraz daha yana çevirmişti şimdi. Müzenin ortasında duran muhteşem Venüs heykeline karanlık göz delikleriyle şöyle bir baktı.

"Güzel görünüyor," dedi. "Daha yakından görmek isterim onu."

İskelet'in lahtin içinden çıkıp çıkamayacağını pek kestiremiyordum. Anladığıma göre yaklaşık üç bin yıldır orada, lahtin içindeydi. Bu da benim aklımın alamayacağı kadar uzun bir zaman dilimiydi. Dikkatle bakmıştım ona, kemiklerde hiçbir

kopukluk, ayrılma, eksiklik yoktu.

Düşüncelerimi okumuş gibi birden, "Benden korkmuyorsun, değil mi?" diye sordu.

"Korkmuyorum," dedim. "Neden korkayım ki?"

İskelet hafifçe güldü.

"Korkuncum da ondan," dedi. "Gerçekten çok ürkütücüyüm. Farkın-dayım bunun yani. Herkesin benden ödü patlar. Burayı gezenler bile yanıma gelince korkudan irkiliyorlar, çocuklar kaçıyor beni görünce."

"Korkunç olmasına korkunçsun ama senden korkmuyorum," dedim. "Arkadaş olduk bir kere. Sırdaşımsın. Anlaşıyorum seninle."

"Sağ ol," dedi İskelet.

"Anlat bakalım, ne var ne yok," diye devam etti. "Dışarıda ilginç bir şey var mı?"

"Olmaz olur mu!" dedim. "Bugün şaşırtıcı bir şey oldu."

Meraklanmıştı.

"Ne oldu?" diye sordu.

İskelet'e Karga Feramuz'un Hatıra Defterini Anlatıyorum

"Bizim arka bahçedeki ihtiyar karga," dedim. "Gençliğinde babaanneme aşıkmış."
İskelet dişlerini takırdatıp güldü.

"Ne diyorsun sen?" dedi. "Bahçedeki yaşlı karga mı aşıkmış?"

"Evet, bir genç kızken babaanneme aşıkmış. Karga seksen yaşında var. Babaannemden büyük. Genç bir kargaymış o zamanlar, köşkün bahçesinde..."

"Gülmekten dağılacağım vallahi," dedi İskelet. "Hiç böyle bir şey duymadım bunca yıldır. Hoş, yılların çoğu da bu durgun müzede geçti ya, her neyse. Anlattıkların çok komik," dedi.

"Ben çok şaşırdım. Karga'nın hatıra defteri yuvasından düşmüş. Onu buldum. Karmaşık bir elyazısıyla sayfaları özenle doldurmuş karga. Uzak geçmişten bahsediyor defterde. Belki babaannem on altı-on yedi yaşında. Tasvirler müthiş. Karga bütün duygularını satır satır yazmış. Bahçenin eski tasvirleri, köşkün uzun yıllar önceki hali çok ilginç."

"Demek karga aşık olmuş babaannene," dedi İskelet. "Mektup da yazmıştır..."

"Var, mektuplar da var," dedim.

İşte böyleydi bu İskelet. Her şeyi biliyordu. Bilgisine hayrandım.

"Ama atmamış mektupları."

"Cesaret edememiştir," dedi İskelet. "Bir kargadan gelen mektupları kim ciddiye alır ki! Bir karganın aşkı olsa olsa, gün batışı ya da bir kelebeğin uçuşu gibi soyut, elle tutulamayan, bahçeye ve doğaya ait bir olay," dedi.

"Ama ne kadar acı!" diye bağırdım. "Onun o derin duyguları..."

"Sus, yavaş ol!" dedi İskelet. "Bekçi duyacak. Bak buraya doğru geliyor."

Şişman bekçi ağır adımlarla etrafı dolaşıyordu.

Venüs heykelinin orada durup cebinden köstekli saatini çıkarıp baktı.

"Akşam oluyor," diye söylendi.

Beni görmüştü.

Lahtin yanına doğru geldi.

"Uzunca bir süredir buradasın," dedi bana. "Ne var, bir şey mi oldu?"

"Hiç," dedim. "Ne olabilir? İskeleti inceliyordum. Ödevim var, öğretmen ödev verdi."

Bekçi beni şöyle bir süzdü.

"Kaçıncı sınıftasın?"

"Lise bir."

"Biliyor musun bu iskeletin kime ait olduğunu?"

"Bilmiyorum."

"Bilmiyorsan nasıl yapacaksın ödevi?" diye sordu Bekçi.

"Öğrenmeye çalışıyorum..."

"Yandaki yazıyı okumadın mı?"

Heyecandan okumamıştım.

"Okumadım," dedim doğallıkla.

"Şimdi öğrenciler böyle işte," diye söylendi Bekçi kendi kendine. "Bütün gün geliyor, lahtin başında. Yazıyı okumamış."

Döndü bana, "Mısır kralı o," dedi. "Firavun."

Şaşırmıştım.

"Firavun mu?"

"Firavun ya, ne zannettin?" dedi Bekçi. "Lahtin içindeki firavun iskeleti. Ödevini ona göre hazırla. Eski Mısır'dan bu..."

Ellerini arkasında kavuşturup yavaş adımlarla uzaklaştı.

Firavun'la Karşı Karşıyayım

Yavaşça döndüm İskelet'e, "Bana niye söylemediniz Mısır firavunu olduğunuzu?" dedim.
Saygıyla iki adım gerilemiştim önünde.

"Boş ver firavunluğu filan," dedi İskelet. "Geçmiş bitmiş şeyler onlar. Şu an firavun muyum?"

"Firavunsunuz tabii," dedim.

"Ne işe yarar?" diye sordu İskelet. "Artık yönetmediğime ve dünya değiştiğine göre ne işe yarar firavun olmam?"

Çok derin şeyler söylüyordu. Bu konuşmaları büyülüyordu beni. Bir bilgeyle karşı karşıyaydım.

"Dünyanın değiştiğini nereden biliyorsunuz?" diye sordum.

"Buraya gelenlerden, duyduğum konuşmalardan, kazı ekibi beni ilk bul-duğunda yaptıkları yorumlardan, her şeyden dünyanın değişmiş olduğu anlaşılıyor," dedi İskelet. "Üç bin yıldır farkındayım ben bunun."

"Ne yapmayı düşünüyorsunuz?" diye sordum ona.

Koskoca firavundu karşımdaki ne de olsa.

"Buradan çıkmak istiyorum," dedi. "Sen bana yardımcı olacaksın."

"Peki, yürüyebilecek misiniz?"

"Deneyeceğim," dedi İskelet. "Hemen şimdi çıkamayacağız. İlkin bir plan yapmak gerek."

"Doğru," dedim.

Heyecan içindeydim.

Geriden Bekçi'nin kuru sesi duyuldu:

"Müze kapanıyor, herkes dışarıya!"

Şimdi benim olduğum tarafa bakıyordu.

"Dışarıya! Hadi bakalım. Yarın kağıt kalem getir gelirken. Not alırsın."

"Tamam," dedim.

İskelet usulca, "Gece düşün bakalım," diye mırıldandı.

Göz kırptım ona.

Müzeden çıktım.

Bekçi arkamdan çıkmıştı. Demir kapıyı kapatıp büyük bir şangırtıyla kilitledi.

Müzenin salonundaki onca heykel, kabartma, lahit ve iskeletten oluşan sessiz kalabalık alacakaranlığa gömülmüştü.

Koşar adım müzenin bulunduğu Gülhane Parkı'ndan çıkıp Eminönü İskelesi'nden vapura bindim. Vapur Kadıköy'e yol alırken İskelet'in söylediklerini düşünüyordum. Demek bir zamanlar firavundu. Şimdi ise benim arkadaşım. Onu müzeden çıkaracaktım. Ama insanların arasına nasıl girecekti İskelet? İşte bu kara kara düşündürüyordu beni. Onu gören korkudan düşüp bayılırdı. Sokakta yürütemezdim onu, mesela vapura bine-

mezdi. Bir kafeye gidip karşılıklı oturamazdık. Ne yapmalıydım? Düşünceler içindeydim.

Oysa koskoca bir firavundu o. Ama bunu herkese nasıl anlatabilirdim? Çok korkunçtu işte. O da, "Dışarıya çıkacağım," diye aklına koymuştu.

Köşkün bahçesinden içeriye girdim, biraz düşünmek için ulu ceviz ağacının altına oturdum.

Burası da bambaşka bir dünyaydı. Müzenin içindeki dünyadan çok farklıydı. Çevremdeki her şey canlı ve renkliydi. Çiçekler, otlar, arka bahçedeki göbeğin üstünde uçuşan kelebekler ve böcekler, yerdeki karıncalar, hepsi canlıydı ve bir şeyler yapıyorlardı.

Oysa müzedeki kişiler, heykeller, iskeletler, büstler ve lahitler hep sessiz ve kımıltısızdılar. Bu içinde bulunduğumuz zamanın dışında bir yerdeydiler sanki. Orada asırların ağırlığı vardı. Her içeriye girdiğimde bunu hissediyordum.

İki ayrı dünya arasındaydım. Gözlerimi kapatıp bir an çevremi dinledim.

Ağacın üstünden birtakım sesler geliyordu. Bunların karga sesleri olduğunu fark ettim.

Dinlemeye başladım.

Bir toplantı vardı ağacın üstünde. Kadın sesleri geliyordu kulağıma. Dişi kargalar olmalıydı konuşanlar.

Sesleri dinledim.

"Feramuz hiç evlenmedi. Yaşı geçti, yazık oldu," dedi bir ses.

"Ah," diye içini çekti bir başkası.

"Ağabeyimden bahsedilince çok üzülüyorum. Kimseleri beğenmedi, ne güzel kargalar gösterdik ona ama hiçbirinin yüzüne bile bakmadı. Gençliği geçip gitti."

"Niçin acaba İkbal Hanım? Bunun bir nedeni olmalı," dedi öteki karga.

Karga Feramuz'un kız kardeşinin adının İkbal olduğunu öğrenmiştim.

Ceviz ağacının üst dallarındaki karga toplantı-

sında konuşulanları merakla dinlemeye başladım.

İkbal Karga, "Feramuz birine tutuldu, aşık oldu. O yüzden başka hiç kimseye bakmadı. Evlenmek istemedi," dedi.

"Yaa, öyle mi?" dedi öteki karga. "Kimmiş acaba aşık olduğu? Niçin onu almadınız İkbal Hanım? Bakın, Feramuz yalnız kaldı hayatta..."

"Ah, isteyerek mi oldu!" dedi İkbal Karga. "Yüreğim parçalanır bu olayı her düşündüğümde. Feramuz köşkün genç kızı Cevriye'ye aşık oldu. Uzun yıllar önce. Çok güzel bir kızdı Cevriye. Feramuz görmüş onu, deli gibi aşık olmuş. Gönül bu, ne yaparsın. Nasıl isteyelim köşkün kızını Feramuz'a? Olacak iş mi? Annem hastalandı üzüntüden. Biricik oğlu. Kimseye açılmaz Feramuz öyle, içine kapandı. Cevriye bahçeye çıkınca deliye dönüyor. Ah hiç sormayın ah," dedi.

"Peki ne oldu Cevriye?"

"Evlendi. Çocukları, torunları oldu. Yaşlı bir hanım artık."

"Yaa, demek öyle," dedi öteki karga. "Kader ne tuhaf. Hayat işte..."

İkbal Karga içini çekti.

Büyülenmiş gibi dinliyordum oturduğum yerden.

Birden bahçıvan Kamil Efendi kulübesinden çıktı. Şöyle bir etrafına bakındı.

"Gene doluşmuş kargalar cevizin üstüne. Kıştt! Cevizleri döküyorlar! Kıştt!" diye bağırdı.

Başımın üstünde kanat sesleri duydum.

Kargalar uçup gitmişti.

O Gece Babaannemle

O gece babaannemin yanında yatıyordum. Bambaşka bir gözle görmeye çalışıyordum onu. Yaşlı karga Feramuz'un gözüyle. Bu da kolay değildi, yıllardır babaannemi bembeyaz saçları ve sonsuz şefkatiyle bilirdim. Onu bir türlü, karganın deli gibi aşık olup hayatını uğruna mahvettiği Cevriye olarak göremiyordum.

"Ne düşünüyorsun, evladım?" diye sordu babaannem. "Sessizleştin."

"Hiçbir şey babaanne. Sen Namık Dedeme aşık mı olmuştun?"

Babaannem şaşkınlıkla baktı bana.

"Bu da nereden çıktı, evladım? Gece gece nereden geldi böyle bir düşünce aklına?"

"Hiç, aklıma geldi işte. Çok mu aşık olmuştun, babaanne?"

Babaannem gülmeye başladı.

"İlahi Nazlı. Neler düşünüyorsun? Bizim zamanımızda öyle birbirini tanımak, konuşmak yoktu evladım. Namık Dedenle görücü usulü evlendik."

"O ne demek babaanne?"

"Annesi beni beğenmiş. Görmeye geldiler köşke. Ben onlara kahve pişirip ikram ettim. Sonra da gümüş tepsi içindeki çikolatayla beni istemeye geldiler."

"Namık Dedem neredeydi?"

"O da gelmişti. Birbirimizi o zaman gördük."

"Demek öyle," diye mırıldandım.

Zavallı Feramuz'u düşünüyordum. Kara bir karga olduğu için, İkbal Hanım'ı ve annesini köşke göndermemiş, babaannemi de kaçırmıştı.

"Babaanne sen hayvanları sever misin?"

"Çok severim," dedi babaannem. "Hep kedilerim oldu. Şimdi de Zertop var işte."

Düşüncelere dalmıştım.

"Sana dev masalı anlatayım mı?" diye sordu babaannem.

"Bu gece uykum erken geldi," dedim. Gözlerim yavaş yavaş kapanıyordu.

Üstüme Karga Feramuz'un acılı yaşamının ağırlığı çökmüştü. Yorganı yüzüme çektim, uyuyakalmışım.

Bekçi'nin Anlattıkları

"Sen bu Karga Feramuz olayına fazla kaptırma kendini," dedi İskelet, lahtin içinden. "Hayatta böyle şeyler çok olur. Her insan sevdiği kadınla evlenemez. İlk aşk bir kor gibi yakıcıdır. Karga atlatamamış olayı. Demek karşısına babaanneni gölgeleyecek biri çıkmamış. Şans işte. O yüzden unutamamış. Her neyse, dediğim gibi, olur böyle şeyler," dedi.

Erkenden gitmiştim müzeye. Orası bir gün önce bıraktığım gibi gizemli, durağan ve çok güzeldi. Bu kımıltısız duran zaman diliminin içine girmiş, İskelet'in yanına koşmuştum.

"Not tutmak için defter getirdin mi?" diye sordu Bekçi beni görünce.

Kolumun altındaki defteri gösterdim.

"Hadi bakalım," dedi Bekçi. "Dili olsaydı da konuşsaydı. Sana neler anlatırdı. Koskoca firavun iskeleti," dedi.

Bekçinin bu sözleri dikkatimi çekmişti.

"Neler anlatırdı sence?" diye sordum.

"Ne bileyim ben. Aklıma geldi öyle işte. Koskoca firavun. Neler yaşamıştır hayatında. Aşklar, tutkular, entrikalar..."

"Emin misin?" diye sordum Bekçi'ye.

"Eminim tabii," dedi. "Ben yaşayacak değilim ya aşkları, tutkuları, türlü entrikayı. Bir devlet memuruyum. Hayatım düz bir rayda gider benim."

"Nasıl yani?"

"İşte dümdüz," dedi Bekçi. "Evden müzeye, müzeden eve. Artık alıştım bu müzeye biliyor musun, evim gibi burası. İkinci evim. Etrafımda tanrılar,

krallar, muhteşem kadınlar. Büyük İskender'in lahti, böyle yaşıyorum işte."

Durdu bir an.

"Aslında kendimi çok zengin sayıyorum," dedi. "Aldığım maaşa bakma sen. Kaç kişi bütün gün, yıllar boyunca bir imparatorla, bir firavunla, bir Venüs'le aynı salonda yaşayabilir? Bir düşünsene," dedi. "Hepsiyle içli dışlıyım. Zengin bir adam evinin bahçesine bir büst yerleştirebilmek için yıllarca uğraşır. O da bulabilirse. Ama bunlar yasak. Eski eser kaçakçılığına girer. Ama bak, ben burada hepsiyle iç içeyim."

Bekçi'nin söyledikleri büyülemişti beni. Derin düşüncelerdi bunlar.

"Doğru söylüyorsunuz," dedim.

"Adım Bahattin," dedi Bekçi. "Dost bakımından dünyanın en zengin insanıyım."

"Çok memnun oldum."

"Hadi git, ödevini yaz şimdi," dedi.

Ellerini arkasında kavuşturup uzaklaşmıştı.

İskelet, "Bilge bir adam bu," dedi. "Burada müzede yaşaya yaşaya böyle oldu. Uzun yıllardır tanırım kendisini. Genç bir adamdı müzeye ilk geldiğimde. Bütün gün bu Antik Dünya'nın içinde kendini geliştirdi. Beykoz tepelerinden gelen bir köylüydü."

"Sizi buradan çıkarmak için planlar yapıyorum," dedim İskelet'e. "Ama işimiz kolay değil. Bir kere bu Bekçi'nin gözünden hiçbir şey kaçmıyor."

"Bekçi uyanık," dedi İskelet. "Belki gece kaçabilirim? El ayak çekilince. Gece kapkaranlık olur burası. Ürkütücüdür. İn cin yok. Işık yok. Ama kaçmak için ideal bir zaman."

"Bekçi de yok."

"Yok Bekçi. Müzeyi kilitleyip gider."

Düşünüyordum.

"Ben nasıl girebilirim gece içeriye?"

"Bu zor," dedi Firavun. "Belki burada bir yere saklanmak en uygunu olabilir."

"Daha geliştiririz bu planları," dedikten sonra fısıldadım. "Dikkat! Bekçi geliyor."

Bekçi yeniden yanıma gelmişti.

"Yarın bir misafir getireceğim müzeye," dedi. "Bugünlerde boş burası. Rahatça gezdiririm misafirimi."

Yeniden uzaklaşmıştı.

İskelet, "Hayırdır inşallah," dedi. "Yıllardır hiç kimseyi getirmedi buraya. Acaba yarın kimi getirecek? Şaşırdım doğrusu."

"Dünyasını göstermek istediği birisi olmalı," dedim.

"Belki bir çocuk?"

"Belki bir yetişkin?"

"Bakalım, göreceğiz," dedi İskelet. "Bir-iki gün planları erteleyelim. Sen düşünmeye devam et."

"Düşünüyorum, bütün gün düşünüyorum," dedim. "Buradan çıkacaksınız."

Karga Feramuz'un hatıra defteri elimdeydi. Rasgele çeviriyordum sayfaları. "*Bugün onu istemeye*

geldiler," diye başlayan bir bölüm dikkatimi çekmişti. Okumaya başladım:

... Bugün Cevriye Hanım'ı istemeye geldiler. Sabahtan beri köşkte bir hareket, bir heyecan vardı. Benim de içimde taş gibi bir sıkıntı. Taş yemişim gibi sabahtan beri. Öğleden sonra kapının önünde fayton durdu. İki hanımla bir erkek çıktılar içinden. Hanımların başlarında kenarı ipek oyalarla işlenmiş örtüler. Biri yaşlı, diğeri genç.

Erkeğe baktım. Siyah takım giymiş. Arkadan geliyordu. Ellerinde kocaman pembe fiyonklu, jelatinli bir çikolata paketi. Gümüş şekerliğe konmuş.

O an anladım her şeyi. Heyhat! Hayatım bitmişti. "İkbal!" diye seslendim ağacın üstünden. "İkbal!"

"Ne var, ne oldu ağabey?"

İkbal koşmuştu yanıma.

Perişandım. Dalın üstünde zor duruyordum.

"Atayım," dedim. "Kendimi aşağıya atıvereyim daldan."

Ama atsam bir şey olmaz, uçarım. Ne yapacağımı bilemiyorum. Bir an gözlerim görmez oldu üzüntüden. Dünyam karardı.

"Yetiş İkbal!" diye feryat ettim.

"Bu karga ne biçim bağırıyor. Tuhaf," dedi köşkün salonundan birisi.

Cevriye Hanım balkona çıkmıştı. Ağaçlara, gökyüzüne bakıyordu.

Dayanacak halim kalmamıştı. Yeryüzünde bir gölgeydim artık ben. Kendimden geçmişim. Yuvaya taşımışlar beni.

Gözlerimi açtım, başımda İkbal. Endişeli gözlerle bana bakıyor.

"Ağabey, iyi misin? İyi misin söyle?" diyor.

"Bitkinim," dedim. "Bir yudum su verin."

Annem koştu su getirdi. Bir yudum su alıp gözlerimi sımsıkı kapattım. Aşk acısı hançer gibi yüreğime saplanmıştı...

Karga Feramuz'un hatıralarını büyülenmiş gibi okuyordum.

Gözlerim yaşla dolmuştu.

Bu kara karganın o çelimsiz bedenindeki bu fırtınalar, bu aşk acısı ve onu kağıda döküşü çok etkilemişti beni.

Babaannemin Pufböreği

"Sana pufböreği yaptık," dedi babaannem. Odama gelmişti. Feramuz'un hatıra defterini yavaşça yastık kılıfımın içine soktum.

"Ne yapıyorsun burada?"

"Ders çalışıyordum, babaanne."

"Gel, pufböreği ye. Sıcacık. İçi peynirli, maydanozlu."

"Geliyorum, babaanne."

Yatağın örtüsünü çekip babaannemin arkasından merdivenleri indim. Taşlığın oradan, mutfaktan nefis bir koku geliyordu. Pufböreğinin kokusuydu bu.

Babaannemin her hareketini dikkatle izliyordum. Yürüyüşünü, merdivenlerden aşağıya, tırabzana tutunarak inişini, başının hareketlerini, ensesinde topladığı beyaz saçlarını büyük bir dikkatle inceliyordum.

Benim babaannemdi o. Koynunda yattığım, bana masallar anlatan, bahçeye menekşeler ve lale soğanları diken, her ay bir kabul günü yapıp yaşlı arkadaşlarıyla buluşan, köşkten dışarıya pek çıkmayan, benim babaannemdi işte!

Ama zavallı Karga Feramuz için ulaşamadığı bir sevgili, hayatına damga vurmuş bir aşk, unutamadığı bir Cevriye Hanım'dı.

Bütün bunları düşünerek babaannemin peşinden taşlıktaki geniş mutfağa girdim.

Her tarafı pufböreği kokusu sarmıştı.

Fatma Abla hala büyük bir oklavayla hamur açıyordu. Pufbörekleri bir yandan büyük tavanın içinde cızırdayarak pişiyorlardı.

"Haydi ye pufböreklerinden," dedi babaannem.

"Ellerinize sağlık."

"Teşekkür ederim, evladım."

O sabah mutfakta pufböreğini yerken, Fatma Abla'nın da Karga Feramuz'un babaanneme olan kara sevdasını bildiği aklımın ucundan bile geçmezdi. Fatma Abla doğduğumdan beri köşkteydi, çocukken bana yoğurt yapar yedirirdi.

Fatma Abla'nın köşkün arka kanadında kapısı hep kapalı duran bir odası vardı. O odanın içini pek kimse bilmezdi.

Evlenmemişti Fatma Abla, babaannem onu yanında yetiştirmiş, çeyizini yapmıştı.

Artık yaşlanmıştı Fatma Abla. Köşkte kalmıştı.

Fatma Abla'nın Feramuz'un aşkını bildiğini nasıl mı öğrendim? Bir gece vakti öğrendim. Beni o esrarengiz odasına çağırıp birçok şeyi anlattığı zaman.

Ama şimdi müzedeki olaylara geçiyorum.

Hayatımda her şey çok hızlı bugünlerde...

Venüs

Biletimi alıp girmiştim müzeden içeriye. Tam o eşsiz sessizliğin içine dalıyordum ki, bir ağlama sesi geldi kulağıma. Bir kadın içini çekerek usul usul ağlıyordu.

Şaşırmıştım. Çünkü bu saatte müzede benden başka kimse olmazdı.

Çevreme bakınıyordum, acaba bir çocuk mu kaybolmuştu müzede? Ama görünürde hiç kimseler yoktu.

Birden ağlama sesinin salonun ortasında bütün ihtişamıyla duran Venüs heykelinden geldiğini anladım.

Bekçi de koşarak yanıma gelmişti.

Venüs heykelinin gözlerinden yaşlar akıyor, mermerden pürüzsüz yanaklarını ıslatıyordu. Venüs iç çekiyor, usul usul ağlıyordu.

Hayatımda gördüğüm en şaşırtıcı ve etkileyici görüntülerden biriydi bu. Şaşkınlık içindeydim. Daha önce ağlayan bir heykel hiç görmemiştim.

Bekçi yanıma gelmişti.

"Krizi tuttu gene," dedi. "Arada böyle oluyor. Belki bunlara vitamin vermek lazım. Bilemiyorum..."

"Ne kadar güzel," diye mırıldandım. Venüs'ün eşsiz vücudunu izliyordum. "Niçin ağlıyor?" diye yavaşça sordum Bekçi'ye.

"Hiç sorma," dedi. "Kolları kırık diye ağlıyor."

Baktım, Venüs'ün iki kolu da kırıktı, yoktu gerçekten.

"Ama hep öyle değil miydi?" diye sordum.

"Öyleydi ama arada ilk halini hatırlıyor, canı sıkılıyor. Dün gece bunalıma girdi gene. Arada olu-

yor böyle. Bu kadar güzel bir kadın. Dayanamıyor kollarının kırık olmasına."

"Nasıl kırıldı acaba?"

"Canım, nasıl olacak, kaç asırlık heykel bu. Topraktan çıkarılırken kırılmış," dedi Bekçi.

"Ne yapabiliriz onu sakinleştirmek için?"

"Bilmiyorum ki," dedi Bekçi. "Kadın ruhundan anlamıyorum pek. Ben taşları, heykelleri bilirim, anlıyorsun değil mi? Bu şimdi kadın. Zordur bunun ruh halini anlamak..."

Venüs heykelinden gelen yumuşacık bir ses duydum.

"Lütfen şu gözyaşlarımı siler misiniz?" diyordu.

"Hemen!" diye bağırdım.

Cebimde bir kağıt mendil vardı. Onu çıkarıp usulca Venüs'ün yanaklarından süzülen yaşları sildim.

"Sağ olun," dedi Venüs. "Sinirlerim çok bozuk. Bazen böyle oluyor. Kollarıma üzülüyorum."

"Üzülecek bir şey yok bunda, güzelim," dedi

Bekçi. Şefkatle konuşuyordu.

"Baksana çevrene, kiminin bacağı yok, kiminin kafası yok. Yalnızca gövde olan var. Ya öyle olsaydın?"

Venüs'e yaklaştım.

"O kadar güzelsiniz ki. Şahanesiniz," dedim. "Kollarınızın olmadığını fark etmemiştim bile. Öylesine büyüleyicisiniz."

"Sahi mi?" diye sordu Venüs.

Mermer heykelin gözlerine hafif bir hareket ve ışık gelmişti sanki. Dudakları belli belirsiz oynamıştı.

Bekçi, "Dediğim gibi, bak şu tarafta başsız iki gövde var. Aslan gibi genç adamlar. Kafa gitmiş ama, ne haber?" dedi. "Ya öyle olsaydın? Eşsizsin. Herkes güzelliğini görmek için buraya geliyor."

Venüs'ün hıçkırıkları kesilmişti. Daha sakindi şimdi. Bekçi beni hafifçe duvarın yanına çekti.

"Şu tarafta, şu eski Mısırlı köle heykeli var ya," dedi. "Bu ikisinin arasında bir şeyler var bence."

"Köle heykeli mi?"

"Yavaş konuş," dedi bekçi. "Evet. Köle heykeli. Şu köşede duran. Firavun devrinde bir köleymiş. Altında öyle yazıyor. Bir şey var aralarında. Hislerim beni yanıltmaz."

Bekçi'nin gösterdiği Mısırlı köle heykeline dikkatle bakıyordum. Boylu poslu bir heykeldi. Saçları değişik bir biçimde kesilmişti. Oyma mermerde çok güzel belli oluyordu bu. Zeytin biçimi gözleri vardı. Belden üstü çıplaktı.

"Niye köle?" diye sordum.

"Ne bileyim ben," dedi Bekçi. "Köle doğmuştur. Eski Mısır'da baban köleyse sen de kölesin. Ne yapsın. Fena değil, di mi?"

"Değişik bir havası var," dedim. "Yakışıklı."

Venüs susmuştu.

Bekçi, "Bugünlük bu kadar dedikodu yeter," dedi. Ellerini arkasında kavuşturarak benden uzaklaştı.

Gördüklerim ve duyduklarım şaşırtmıştı beni.

Zamanın durduğu, asırların içine sıkıştığı bu antik dünyada da böylesine yoğun duygular olması inanılır gibi değildi. Oysa hepsi ne kadar kımıltısız ve sessiz duruyorlar, asırlardır da duruşlarını bozmuyorlardı.

İskelet Kızıyor

İskelet'in yanına gittim.

"Ne oldu, neydi o gürültü? O fısıldaşmalar?" diye merakla sordu.

"Venüs," dedim. "Venüs ağlıyordu. Gözyaşlarını ben sildim."

İskelet ilgilenmişti.

"Niye ağlıyordu acaba? Vah, vah."

"Kolları kırık diye. Arada ağlarmış böyle. Bekçi söyledi."

"Allah Allah," dedi İskelet. "Dünya güzeli kadın. Bekçi nereden biliyormuş? Venüs, Bekçi'yle konuşuyor muymuş? Hiç duymadım ben. Tanrıça o."

"Bilmem ki, öyle dedi Bekçi," dedim. "Venüs'le karşısındaki Mısırlı köle heykelinin arasında bir şeyler varmış."

İskelet neredeyse yerinden doğruluyordu.

"Neler söylüyorsun sen?" dedi. "Olacak şey mi bu? O bir kölenin heykeli. Para yok, pul yok. Özgürlük yok. Köle sınıfından birisi. Venüs nasıl ona aşık olabilir?"

"Belki de o Venüs'e aşıktır," dedim.

"İkisi de olacak şey değil," dedi İskelet. "Davul bile dengi dengine çalar. Öyle derler. Venüs ile bu köle olmaz. Köle köleliğini bilmeli."

"Ama Venüs her an onu görüyor. Belki seksen yıldır ona bakıyor," dedim. "Yani bu müzeye konulduğundan beri. Başka kimse yok gözünün önünde."

İskelet içini çekti.

"Benim yerim kötü," dedi. "Bu lahit kocaman biçimsiz bir lenduha gibi! Böyle köşeye koydular beni. Lahit köşede iyi durur diye. Kimseyi gördüğüm yok, kimsenin de beni gördüğü yok!"

Canı sıkkındı.

"Şu devre bak sen," dedi. "Köleler salonun orta yerinde. Firavun köşeye atılmış. İskelet olunca böyle oluyor işte. Loş köşeye koyuyorlar insanı."

Arkeolojik bakımdan acaba bir iskelet mi değerliydi, yoksa bir heykel mi?

Bir an kafama bu soru takılmıştı. Tabii soramadım İskelet'e bunu. Zaten morali bozuktu.

İskelet daha değerli olmalıydı. Organik bir kalıntıydı. Bir zamanlar var olanın bir kalıntısı.

"Ne düşünüyorsun öyle?" diye sordu İskelet.

"Hiç," dedim, "bugün değişik şeyler oluyor burada. Bu her zaman sessiz olan salonda."

Bekçi yanı başımda bitivermişti.

"Yazıyor musun bakalım?" diye sordu. "Not alıyor musun?"

"Yazıyorum bir şeyler," dedim.

Yavaşça köşeye çektim onu.

"Kafama bir soru takıldı. Çözemiyorum."

"Buyur, sor."

"Acaba arkeolojik açıdan bir heykel mi değerli, yoksa bir iskelet mi?" diye sordum.

Bekçi gözümün içine baktı.

"Sorduğun şeye bak," dedi. "Sen bunun cevabını bulamıyor musun?"

"Vallahi bulamadım."

"İskelet tabii," dedi Bekçi. "İskelet değerli. Direkt insanın bir kalıntısı, bir parçası o. Heykel kul yapısı. Anladın, değil mi?"

Kulağıma eğildi.

"İskeletten bir sıyrık alıp yeniden insan bile yapabiliyorlarmış," dedi. "Duydum vallahi. Biri bu İskelet'le ilgilense, bir bilimadamı yani, genetikçi filan, bunu ayağa kaldırırlar. Zaman değişti."

"Gerçekten mi?" diye hayretle sordum.

Heyecan içindeydim.

"Olabilir bir şey bence," dedi Bekçi. "Duydum, Güney Kore'de filan. Hücreden yapıyorlarmış. Yeniden..."

"Ama bu bir iskelet!"

"Olsun, kemiğin hücresi var, garanti bir şey diyemem ama şu son yapılanlara bakınca, olabilir gibi..."

"Aklım durdu," dedim.

"Akıl durduracak bir şey yok," dedi Bekçi. "Bunlar hep varsayım. Ama hayat bunlardan oluşmuyor mu?"

Ellerini arkasında kavuşturup uzaklaşmıştı.

"Ne diyor? Ne diyor?" diye sordu İskelet.

"Buraya bir arkadaşını getirecekmiş, onu anlattı."

"Görelim bakalım," dedi İskelet.

İskelet'e bekçinin söylediklerini söylememiştim. Boşuna umutlanıp hayallere kapılabilirdi.

Bekçi'nin söyledikleri heyecan verici, akıllara durgunluk verici şeylerdi. Ama ne derece gerçektiler.

Bu çalışmaları araştıracaktım. Şimdilik sustum.

Büfede Duran Gümüş Şekerlik

Müze dönüşü, elimi yüzümü yıkayıp salona girdim. Salonun iki yanında camekanlı, ahşap iki büfe duruyordu. Babaannemin çay takımları, eski sürahiler, kahve fincanları, babaannemin misafirleri için aldığı güllü ve sakızlı lokumlar soldaki büfedeydi. Bu iki aynalı büfe karşı karşıya, salona bir derinlik, bir genişlik katıyordu, çekmecelerine çatal bıçaklar yerleştirilmişti. Bir tanesinde, aynanın önünde antika bir saat, diğerinde ise aynanın önünde eski, gümüş bir şekerlik duruyordu.

Gümüş şekerliğe doğru yürüdüm. Bu oydu. Birden aklıma gelmişti. Oydu işte! Babaannemi iste-

meye geldiklerinde içi çikolata dolu olan gümüş şekerlik. Karga Feramuz'un hatıra defterinde sözünü ettiği... Cevizin dalından gördüğü, kız isteme çikolatasının şekerliği.

Onu yavaşça elime aldım, gümüşü zamanla kararmıştı. Üstünde kabartma güller vardı.

"Zavallı Feramuz'un ölüm fermanı," diye geçirdim içimden.

Birden salonun kapısı açıldı. İçeriye Fatma Abla girmişti.

"Ne yapıyorsun sen burada?" diye sordu bana.

"Şu gümüş şekerliğe bakıyordum."

"O gümüş şekerlik..." diye mırıldandı Fatma Abla.

"Eski mi bu, Fatma Abla?"

"Çook eski. Babaannenin çikolatası onun içinde gelmiş. Deden, annesi ve ablası babaanneni görmeye geldiklerinde..."

"Sen o günü hatırlıyor musun, Fatma Abla?" diye sordum.

"Hatırlıyorum," dedi. "Yedi yaşımdaydım. Yeni gelmiştim köşke. Annem o zamanlar köşkte üst kattaki dikiş makineli odada dikiş dikerdi. Cevriye Hanım'a, annesine, teyze ve halalarına yazlıklar diker, çarşaf ve yastık kılıflarının kenarına makine çekerdi.

"Üst kattaki odaya yerleşmiştik..."

Fatma Abla anlatmaya başladı.

"Bir öğleden sonra köşkün kapısında bir fayton durdu. Şık bir şey. Saray arabası gibi fenerli iki yanı. İçinden iki hanım ve bir erkek çıktı. Erkek rahmetli Namık Dedendi. Gencecik bir adam o zamanlar. Ablasının elinde bu şekerlik vardı. İçi çikolata dolu. Pembe bir fiyonkla bağlanmış, uçuk pembe bir tülle sarılmıştı.

"Köşke babaanneni istemeye gelmişlerdi. Ben salon kapısının arkasındaydım. Heyecanla bu büyük olayı izliyordum.

"Garip şeyler oldu o gün..."

"Neler oldu, Fatma Abla?"

"Ne bileyim ben. Tuhaf doğal olaylar," dedi Fatma Abla. "Bahçeden gelen sesler. Ben sanki bir feryat duydum. Ne tuhaf, değil mi? Sanki içi paralanan biri haykırdı o an. Herkes duymuştu bu tuhaf sesi.

"Babaannen de duymuş o sesi. Balkona çıktığında görmüş onu. Ağaç dalında bir karga."

"Sonra ne olmuş?"

"Hiçbir şey olmadı," dedi Fatma Abla. "Ne olacak? Belki fırtına koptu, yağmur yağdı, hatırlamıyorum. Öyle bir şey olmuştur."

"Peki," dedim.

"Neden sordun ki bütün bunları?" dedi Fatma Abla.

"Hiç. Bu gümüşün hikayesini merak ettim."

"Gümüşün hikayesi... Mutlu bir evlilik," dedi Fatma Abla.

Merdivenlerden babaannemin ayak seslerini duydum.

Üst kata çıkıyordu. Her zaman yaptığı gibi merdiven başında durup dinlendi.

Fatma Abla salonun yan kapısından çıkıp gitmişti.

Köşedeki eski kadife koltuğa oturup düşüncelere daldım.

İkbal Karga'nın Arkadaş Toplantısı

Ertesi sabah erkenden bahçeye çıktım. Aklımda hep Venüs vardı. O muhteşem heykelin döktüğü inci gibi gözyaşlarını unutamıyordum. Hayatımda şimdiye kadar gördüğüm en etkileyici şeydi belki de bu. Bir yandan da Bekçi'nin dediklerini düşünüyordum.

"Bunun üzerine birisi eğilse, bir bilimadamı, bir genetikçi bundan bir çentik alsa, laboratuvarda yeniden yaparlar bunu, ayağa kaldırırlar," lafı aklıma takılmıştı.

Muazzam bir şeydi bu! Eğer doğruysa İskelet canlanabilirdi. Sanki öyle demek istemişti Bekçi anladığım kadarıyla.

Bu konulara yoğunlaşmaya, araştırmaya karar vermiştim. Ama Bekçi atıyor da olabilirdi. Yeniden konuşmam lazımdı onunla bu konuyu. Acaba bu çalışmalar gizli bir araştırma merkezinde mi yapılıyordu?

İskelet'e şimdilik hiçbir şey söylememeye kararlıydım. Eğer anlatılanlar gerçek değilse büyük bir umuda kapılabilir ve sonra da düş kırıklığına uğrayabilirdi.

İstanbul Arkeoloji Müzesi'ndeki yaşadığım bu olaylar çok ilginçti, öğleden sonra yeniden gidecektim oraya. Cebime Venüs için tertemiz ipek bir mendil koymuştum.

Ceviz ağacının tepesinden sesler gelmeye başlamıştı. Ağacın dibinde oturduğum yerde, kalın gövdeye yaslanıp sesleri dinlemeye başladım.

Feramuz'un kızkardeşi İkbal Karga'nın sesini tanımıştım. Başka iki kargayla hararetli hararetli konuşuyordu.

"Dün diyetisyenime gittim."

"Hiç ihtiyacın yok İkbal, tığ gibisin vallahi."

"Olur mu, kışın kilo almışım. Kuaförün önüne kanarya yemi döküyorlar. Oradan geçerken bir-iki gaga alıyordum. Anlarsınız ya, kestaneciden kestane kebap yemek gibi. İşte o kanarya yemi kilo yaptı bende."

"Hiç belli değil."

"Ben hissediyorum. Diyetisyen kesti sokaktan ekstra yemekleri. Bazı yağlı tohumlar yok, kanarya yemi yok, tavuk kemiği gagalamak yok."

"Ayy, ne kaldı geriye ayol? Kendini sıkma bu kadar."

"Olsun şekerim, kilo alınca tüyler iyi durmuyor, hem benim bacaklar ince doğuştan."

Kargalar aralarında kahkahayla güldüler.

Ne güzeldi doğanın ve bahçenin sesi, büyülenmiş gibi dişi kargaların kadın kadına konuşmalarını dinliyordum.

"Ağabeyin nasıl, İkbal?"

"Feramuz aynı. Bildiğiniz gibi. Her zaman biraz hüzünlü."

"Aradan kaç yıl geçmiş. Uzun yıllar. Hala aşık mı Cevriye Hanım'a?"

"Bence aşık," dedi İkbal Karga. "Hiç kavuşamadıkları için. Platonik olduğu için bu aşk hiç bitmedi."

Kargalardan biri içini çekti.

"Bir film gibi..." dedi. "Tıpkı bir film gibi..."

"Benim diyetisyenim çok güzel bir kadın," dedi İkbal Karga. "Karga güzeli. Kuzguni saçlar, ışıl ışıl gözler, gür bir ses. Şarkı da söylüyormuş. Meslek sahibi, marifetli. Onu Feramuz'la tanıştırsam diyorum."

"İyi fikir! Harika olur!" diye bağırdı öteki karga. "Belki de Feramuz senin diyetisyene aşık olur, kurtulur. Hayatına yeniden başlar."

"İşte onları bir araya getirmem gerek. Feramuz öyle her yere gelmez. Gece eğlencesi yok. Nasıl yapacağım, bilemiyorum."

"Bir yolunu buluruz," dedi öteki karga. "Ben hemen bir bahçe partisi organize edeyim. Tanışsınlar."

"Ah, çok iyi olur."

Bahçıvan Kamil Efendi arkadaki seradan çıkmıştı.

"Kargalar!" diye bağırdı. "Hepsi toplanmışlar ceviz ağacının üstüne! Kışt! Hadi Kışt! Cevizleri döküyorlar."

Kargalar kanatlarını çırparak uçup gitmişlerdi.

Ceviz ağacının altından kalktım.

Kuaförün önünden geçtim. Yere kanaryanın yemlerini dökmüşlerdi. Kimse dokunmamıştı, öylece duruyordu yemler.

Daha önce dikkat etmediğim ufak ayrıntılara dikkat etmeye başlamıştım hayatta.

Demek bütün kargalar diyetteydiler. Çerez yemiyorlardı.

Venüs'ün İstekleri

İki dünya arasındaydım sanki. Bahçedeki çiçeklerin ve çimenlerin kokusundan uzaklaşmış, yarı karanlık, sessiz ve içinde zamanın kımıltısız durduğu müzeye girmiştim yeniden.

Biletimi kıvırıp cebime koymuş, Venüs'ün ipek mendilini hazırlamıştım.

Baktım, Venüs ağlamıyordu bugün. Keyfi yerinde görünüyordu. O eşsiz yüzü, mermerden saçları, biçimli burnu ve dudaklarıyla büyüleyiciydi. Yanında duruyordum. Hafif bir fısıltı geldi kulağıma. Çevreme baktım, hiç kimse yoktu görünürde.

Fısıltıyı yeniden duydum.

Birisi bana bir şey söylüyordu. Ses Venüs'ten geliyordu. Kulağımı heykelin güzel dudaklarına yaklaştırdım.

"Şu mektubu," diyordu Venüs. "Şu ayağımın yanındaki mektubu karşıdaki Mısırlı heykele ulaştırabilir misiniz rica etsem?"

"Pek tabii, hemen," dedim.

Venüs'ün üstünde durduğu kaidede katlanmış bir kağıt vardı. Elime aldım onu.

"Tamam, işte o," dedi Venüs. "Lütfen kimse görmesin."

Kağıdı yavaşça yerinden alıp karşıdaki Mısırlı kölenin ayaklarının dibine bıraktım.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Venüs.

"Nasıl okuyabilecek o kağıdı?" diye merakla sordum. "Eline nasıl alabilecek?"

"Biraz yukarıya koy," dedi Venüs. "O alır onu, hisseder. Okur."

"Bir mektup mu?" diye sordum.

"Bir mektup," dedi Venüs.

"Eğer bir sakıncası yoksa ben ona o mektubu okuyabilirim," dedim.

"Sahi, okur musunuz?" diye sordu Venüs. "Harika olur bu. Ama sessiz olun. Bekçi duymasın."

"Olur," dedim. "Kimseye duyurmam."

Kağıdı yavaşça koyduğum yerden alıp heyecanla açtım. Elimde Aşk Tanrıçası'nın Mısırlı bir kölenin heykeline yazdığı mektubu tutuyordum.

Birden Bekçi'nin bana doğru geldiğini gördüm.

"Merhaba!" dedi. "Firavunla ilgili notlar var galiba elinde."

Mektubu avcumun içinde sımsıkı tuttum.

"Aldığım ufak notlar..." dedim.

"Dün söylediklerimi düşündün mü?" diye sordu.

"İskelet'le ilgili olanları mı?"

"Evet."

"Bütün gece düşündüm onları," dedim. "Unutulacak şeyler değil onlar. Ama ne derece doğru? Onu merak ettim."

"Derecesi merecesi yok. Doğru bilgiler bunlar,"

dedi Bekçi. "Yapılıyor bütün bunlar bana kalırsa, ama gizli tutuyorlar. Araştırmalar yapılıyor. Kobaylar kullanılıyor. Bana öyle geliyor."

"O zaman yakın bir gelecekte..."

"Çok yakında," dedi Bekçi. "İsterlerse ayağa kaldırırlar bunu. Para meselesi tabii. Ama biri gelip bir çentik alsa bunun bir kemiğinden; yaşını başını, geçirdiği hastalıkları, neden öldüğünü filan anlayabilir."

"Sahi mi?" diye bağırdım.

"Yavaş!" diye uyardı Bekçi beni. "Kimse duymasın. Bunlar asırlık, unutulmuş kalıntılar, kemikler. Kim uğraşır, kim para verir bilmem. Ama böyle şeylerin yapıldığını biliyorum."

"Gerçek mi bu söylediklerin?" diye şaşkınlıkla sordum Bekçi'ye.

"Hepsi gerçek," dedi. "Ben genetik bilimlere meraklıyım. Anlarsın ya, boş zamanlarımda okuyorum, araştırıyorum. Dünya ileriye koşuyor!" dedi. "Çok heyecan verici."

"Çook," dedim. "İnanamıyorum."

"İnan. Bana inan."

Ellerini arkasında kavuşturup hızla uzaklaşmıştı.

Duyduklarım beni müthiş heyecanlandırmış, serseme çevirmişti.

Dikkatli olmalıydım. Bunlar duyulursa müzedeki bir sürü iskelet, mumya umutlanabilirdi.

Ağzımı sıkı tutmam lazımdı. Elimdeki kağıdı yavaşça açtım.

"*Sevgili Sebek Hotep*," diye başlıyordu mektup. Harikulade bir el yazısıyla yazılmıştı.

"*Seni ne kadar sevdiğimi biliyorsun. Son mektubunla kalbimi kırdın. Yazdıkların beni çok üzdü. İnanamadım. Bunca yıldır seni sevdiğimi biliyorsun. Zaten olduğum yere mıhlanmış durumdayım. Bekçi'yi nasıl kıskanabilirsin? İnanamıyorum sana. O yaşlı ve kaba saba adamla benim aramda ne olabilir Sebek Hotep? Bu ne yersiz*

bir kıskançlık. Üzüntü içindeyim. Dün bütün gün ağladım. Elimden bir şey gelmiyor, nasıl anlatabilirim duygularımı sana. Lütfen bana cevap ver. Venüs."

Aşk Tanrıçası'nın mektubunu alçak bir sesle Mısırlı kölenin kulağına okumuştum.

O, mermerden gözleri ve hareketsiz yüzüyle ileriye bakıyordu.

Venüs yavaşça, "Mektubu yok et," dedi.

"Olur," dedim. Mektubu buruşturup cebime sakladım.

Bekçi yanılmıyordu. Demek Venüs'le Mısırlı köle birbirlerine aşıktılar. Ve köle, Venüs'ü Bekçi'den kıskanıyordu.

Olacak iş miydi bu?

Müzenin orta yerinde, ne yapacağıma karar vermeye çalışıyordum. İskelet'in oradan bir takırtı geldi kulağıma. Hemen o tarafa gittim.

"Neler oluyor?" diye merakla sordu İskelet. "Ortada bir şeyler dönüyor sanki. Ne var, söyle."

"Hiçbir şey yok," dedim.

"Venüs bugün ağlıyor mu?"

"Bugün ağlamıyor."

"İyi," dedi İskelet. "Bir kadının ağlamasına dayanamam hiç. Hele güzel bir kadın ağlayınca fena olurum."

Dişlerini takırdattı.

"Günler zor geçer bir müzenin içinde," dedi. "Zaman kımıltısızdır yani. Sen de bakıyorum buraya alıştın. Seviyor musun burayı? Bu değişik atmosferi?"

"Çok seviyorum," dedim. "Çok alıştım buraya. Hayatımın bir parçası oldu bu müze."

O arada Bekçi gelmişti. "Gel sana başka ilginç heykeller göstereceğim. Sen hep bu köşedesin. Çok heykel var bu müzede. Mumya da var. Gel."

Bekçi'nin peşinden gittim. Müzenin öbür bölümüne doğru daldık.

Feramuz'un Hatıra Defterinden
(Babaannemin Kına Gecesi)

Gece.

Yatağıma koşup Karga Feramuz'un kenarları yırtık, sararmış yapraklı hatıra defterini yastık kılıfımın içinden çıkarttım. Garip bir heyecanla okumaya başladım eğri satırları:

Ceviz ağacındaki dalımın üstündeyim. Zor duruyorum dalda. Ama hayatımın en acı bölümü bugün başladı. Yüreğim cenderede.

Bu gece Cevriye Hanım'ın kına gecesi var bahçede. Bütün arkadaşları toplandılar. Her taraf-

ta rengarenk ampuller asılı. Bahçeyi kaç gündür süslüyorlardı, hep izledim.

Hava kararınca ağaçlardaki ampuller yandı. Bahçede sihirli bir atmosfer... Gramofonda taş plak çalıyor. Kızlar oynuyor, herkes neşeli.

İkbal benim yanımda, o da izliyor kına gecesini. Ellerinde mumlar kızlar girdiler bahçeye. Aralarında Cevriye. Ne kadar güzeldi. Başında kırmızı bir ipek örtü. O da dans ediyor, neşe içinde.

Büyükler ağaçların altına oturmuşlar. Cevriye el öptükçe altın takıyorlar, bilezik takıyorlar.

Ben de bir bilezik aldım ona. İçim yana yana aldım. Ama benden de bir şey olsun onda istiyorum. İkbal seçti, ince burma altın. Nasıl vereceğimi bilemiyorum bileziği. Yuvaya yerleştirdik.

Düşünüp duruyorum. Nasıl verebilirim bu bileziği ona?

İkbal, "Şimdi ağacın altına doğru geliyorlar, ağabey," dedi. "Dans ede ede, ellerinde kına sepetleri, mumlarla kızlar geliyor. Ortalarında Cevri-

ye. Ağzına al, at aşağıya bileziği."

Gözlerim buğulanıyor. Ağlıyor muyum acaba? Aşağıdaki kına gecesi birden dalgalanan bir ışık gibi oldu, karıştı gözlerimin önünde.

"Ağabey, iyi misin?"

İkbal yanımda, merak içinde. Galiba başaramayacağım. Burma bileziği gagamla sımsıkı kavradım. Konuşamıyorum.

Cevriye tam dalların altında şimdi. Başında kırmızı ipekli örtü, üstünde ince altın renkli çizgili beyaz elbisesi.

Ne kadar güzel ya Rabbim! Gözlerimden şakır şakır yaşlar akıyor.

"Hadi, ağabey." İkbal tir tir titriyor heyecandan yanımda.

Gagamı açıp bileziği bıraktım. Altın burma bilezik pat! diye Cevriye'nin omzuna vurup yere düştü.

Altın bilezik.

Derin bir nefes aldım. İçimde gelgitler, fırtınalar kopuyor. Bir füze olup dolunaya doğru uçaca-

ğım neredeyse! Öyle bir haldeyim. Cevriye bileziği gördü. Eğilip yerden aldı. Bir süre baktı ona. Nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu sanki. Elindeki kırmızı fiyonklu kına torbasını arkadaşının sepetine attı. İki eliyle tutuyordu bileziği şimdi. Yavaşça onu bileğine geçirdi.

Kına alayı büyük bir neşeyle bahçenin ortasına doğru ilerliyordu. Cevriye'den gözümü ayıramıyordum. Bir-iki kere bileğine taktığı burma altın bileziğe baktığını gördüm.

O an tuhaf bir mutluluk kapladı içimi.

"Başardın ağabey!" diye bağırdı heyecanla İkbal yanımdan. "Başardın!"

Deli gibi sevdiğim kıza bir armağan vermiştim. O da armağanı kabul edip bileğine takmıştı.

Daha fazla gücüm kalmamıştı. Yuvaya çekildim. Kendimi yatağıma attım.

Kalemimle içimdeki fırtınayı, üzüntüyü, coşkuyu defterimin sayfalarına aktarıyorum. Sanki kalemimi kanıma batırmış, yazıyorum.

Yazdıkça rahatlıyorum.

Belki bir gün bu satırlar birinin eline geçer. Beni anlayabilecek birinin...

Gözlerim kapanıyor. Ruh fırtınası yormuş beni...

Karganın çok uzun yıllar önce hatıra defterinin sararmış yapraklarına yazdığı bu satırlar büyülemişti beni. Babaannemin kına gecesini görmüştüm.

Ağlıyordum. Öylesine duygulanmıştım ki!

Odamın kapısı yavaşça açıldı. Babaannem gelmişti.

"Bu saatte niye uyumadın evladım, ışığını gördüm kapının altından," dedi.

Karga'nın hatıra defterini çabucak yastık kılıfımın içine saklamıştım.

"Uykum kaçtı, babaanne. Birazdan uyurum," dedim. "Dışarısı rüzgarlı. Dallar panjura vuruyor."

"Işığını kapatıyorum," dedi babaannem.

"Dur, babaanne!" dedim.

Işığın düğmesine uzanırken kolundaki altın burma bileziği görmüştüm.

"Bu bilezik ne güzel, babaanne."

Babaannem şaşırmıştı.

"Ben onu yıllardır takıyorum, Nazlı. Sen bilmiyor musun bu eski bileziği?"

"Biliyorum," diye mırıldandım. "Ama bu gece dikkatimi çekti. Çok güzelmiş. İncecik bir burma."

"Onu sana vereyim, tak," dedi babaannem. Altın bileziği kolundan çıkartıp bileğime taktı.

"Ne kadar güzel, babaanne."

Hayranlıkla altın burma bileziğe bakıyordum.

"Kim verdi sana bunu?"

"Hiç bilmiyorum," dedi babaannem. Düşüncelenmişti.

"Çok uzun yıllar önce, kına gecemde elime geçti o bilezik benim. Kimden geldiğini bilmiyorum."

Durdu bir an.

"Sanki havadan üstüme atıldı," dedi. "Gece zamanı, öyle verildi o bilezik bana. Sonra sordum, araştırdım, kimse bilmiyordu bileziğin kimden geldiğini. O zamandan beri hiç çıkarmadım onu bileğimden," dedi babaannem. "Uğurlu bir bilezik. Tuhaf bir enerjisi var. Hissederim hep onu. Hayatımın zor anlarında hep ona dokunmuşumdur. Bana sanki yardım etti. Al, biraz sen tak," dedi.

"Öbür gün vereceğim onu sana, babaanne. O sende olmalı."

"Peki öyleyse."

Babaannem ışığı söndürmüştü.

Kolumda Feramuz Karga'nın altın bileziğiyle derin bir uykuya daldım.

Yeniden Müzedeyim

Müzeden içeriye girdim.

O loş sessizlik, o kımıltısız dünya, yüzyılların, geçmiş zamanların o tuhaf kokusunu ve rengini taşıyan bu değişik mekan. Günümüzün içine yerleştirilmiş bu antik dünya cepçiği...

Büyüleyiciydi.

Bekçi iç kapıda beni bekliyordu.

"Sen İskelet'e gitmeden, bazı yeni heykellerle tanıştıracağım seni," dedi. "Öteki koridordalar."

Bekçinin peşinden gittim. O da bir taraftan anlatıyordu.

"Şu Büyük İskender'in lahti. Bazen ona daya-

nıp çayımı içerim. Üstündeki şekillere bak. Ne hareket, ne emek," dedi. "Enerji alırım o lahitten ben. Şöyle bir sırtımı dayayınca, kendimi Büyük İskender gibi hissederim."

Yürümeye devam ediyordu.

"Şunlar eski Romalı kadın heykelleri. Şu başsız heykel tam kimin bilmiyorum. Kafa gitmiş ama karnından konuşuyor. Seni onunla tanıştırmak istedim."

Şaşırmıştım.

"Karnından mı konuşuyor?"

"Evet, öğrenmiş; karnından konuşuyor."

"Vantrilog gibi..."

"He, öyle."

Karşımda başı kırılmış, omuzları geniş, gövdesi yapılı bir mermer heykel duruyordu. Bir torso. Altındaki yazıyı okudum.

"Adı Bilinmeyen Bir Romalı" yazıyordu.

"Ne haber?" diye sordu Bekçi.

"İyilik, bildiğin gibi," dedi heykel.

Gerçekten karnından konuşuyordu.

"Bak," dedi Bekçi. "Sana bir misafir getirdim. Bir okullu."

Heykel, "Çok memnun oldum sizi tanıdığıma," dedi.

Karnından konuşmasına hayran olmuştum.

"Sizin yaptığınız büyük bir maharet," dedim.

"Ne yapayım," dedi torso. "Kendimi duyurabilmek için gerekli."

Bu kafası kopmuş heykelin, şehrin derinliklerindeki bu arkeoloji müzesinin dibinde bir köşede, iletişim kurabilmek için karnından konuşmayı öğrenmesi büyülemişti beni.

Bekçi kulağıma, "Engelli sayılır. Kafa gitmiş ama cin gibi," dedi. "Görüyorsun. Baksana bu müzede kimsenin başaramadığını başardı. Arkada birkaç başsız gövde daha var orada, tık yok. Yıllardır tık yok. Öyle duruyorlar. Hayatta herkes bir olmaz," dedi.

Bu müzede gördüklerim şaşırtmaya devam ediyordu beni. Bu tarafta bu başsız heykel, öteki tarafta firavunun iskeleti, ortada Venüs heykeli.

"Daha neler var, neler," dedi bekçi beynimden geçenleri okumuş gibi.

Karşımdaki başsız torsoya sordum:

"Kimsiniz siz, hakkınızda biraz bilgi edinebilir miyim?"

"Romalı bir gladyatörüm ben," dedi torso. "Köle sınıfındandım. Arenada aslanlarla savaşarak büyük ün yaptım."

"Başınız..."

"Hayır, hayır, başıma o zaman bir şey olmadı," dedi torso. "Kazayı, kazıdan çıkarılırken geçirdim. Maalesef bir kepçe çarptı."

"Amaan," dedi Bekçi. "Böyle şeyleri duyunca çok üzülüyorum. Bak, heykelini yapmışlar senin, demek başarılıydın?"

"İmparatorun gözdesiydim," dedi torso. "Bir gün size anılarımı anlatayım. İnim inim inliyor

arena, kalabalık. Aslanların demir kapı arkasından kükreme sesi duyuluyor; bir boru çalıyor; imparator locasına giriyor. Selamlıyor halkı. Halk ayakta. Sonra ben atlıyorum arenanın ortasına. Alkış kopuyor. Uğultular, çığlıklar. Heyecan dorukta. Aslanın tekini salıveriyorlar. Halkın bağırtısı ve çığlıkları kulağımda," dedi. "Şu an duyuyorum onları sanki."

"Nasıl dövüşüyordunuz aslanla?"

"Yakalayıp çenesini açıyor, ağzını kırıyordum," dedi gladyatör.

"Müthiş bir şey!"

Zaman çabuk geçmişti. Eve dönmem gerekiyordu.

"Size gene geleceğim," dedim başsız heykele.

"Bekliyorum sizi," dedi.

Müzenin orta yerine gelmiştim. Dünya güzeli Venüs tam karşımdaydı. O duruş, o endam eşsizdi. Hayranlıkla baktım ona.

Venüs birden dudaklarını hafifçe oynattı.

"Bileziğiniz ne kadar güzel," dedi.

Unutmuştum kolumdaki babaannemin burma bileziğini.

"Gerçekten beğendiniz mi?"

"Evet," diye fısıldadı Venüs. "Çok güzel. Altından yapılmış olmalı."

"Evet, altından bir bilezik bu," dedim. "Çok eski."

Venüs'ün gözleri gene dolmuştu. Baktım, yanaklarından aşağıya yaşlar süzülüyor.

"Ne var, ne oldu gene?" diye sordu Bekçi.

Venüs, "Kollarım yok ki böyle bir bilezik takabileyim," dedi.

Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlamıştı.

"Hay Allah," dedi Bekçi. "Kaç gündür böyle bu. Asabı bozuk. B vitamini şurubu alıp üstüne sürsem işe yarar mı acaba? Ne yapacağımı kestiremiyorum bir türlü," dedi.

Cebimdeki beyaz ipek mendille Venüs'ün yanaklarındaki yaşları sildim.

"Ağlamayın lütfen," dedim. "Bu bileziği bu gecelik size bırakabilirim. Ağlamayın."

Venüs, "Takamam ki onu," diye inledi. "Kollarım kırık..."

"Olsun, şuraya koyayım, bakarsınız ona gece olunca. Hoşunuza gitti."

Babaannemin bileziğini kolumdan çıkarıp Venüs'ün ayaklarının dibine bıraktım.

Bekçi, "Zaten kapatıyorum müzeyi," dedi. "Akşam oldu. Kimse girip alamaz onu. Sen de sabah erkenden gel, bileziği al."

"Tamam," dedim.

Bekçi de müzeden benimle birlikte çıktı. Arkadan ağır demir kapıyı kapatıp şangır şungur kilitledi.

"Hadi ben eve gidiyorum," dedi. "Yarın sabah görüşürüz. Erken gel ha..."

"Tamam."

Eve dönerken içimi bir tedirginlik kaplamıştı.

Karga Feramuz'un elli beş yıl önce bin bir zahmetle bir kuyumcudan alıp kına gecesinde babaanneme vermeyi başardığı altın bileziği müzede bırakıp gidiyordum.

Birden pişman olmuştum. Ya kaybolursa, ya çalınırsa bilezik ne yapardım ben? Düşüncesizlik etmiş, Venüs'ün kaprislerine dayanamamıştım.

Oysa o bilezik Karga Feramuz için, benim için, babaannem için ne kadar değişik anlamlar taşıyordu.

Koşarak döndüm müzeye. Kapı sımsıkı kapalı ve kilitliydi. Bekçi çoktan gitmişti evine. Müzenin kapısında kalmıştım. Ne yapacağımı bilemiyordum.

Gece olmuştu. Hava karanlıktı. Daha fazla duramazdım oralarda. Karga Feramuz'un babaanneme hediye ettiği altın bilezik içeride, Venüs heykelinin ayaklarının dibinde duruyordu.

Pişmanlık içindeydim. Kendimi Karga Feramuz'a ihanet etmiş gibi hissediyordum.

O bilezik Karga'nın aşkı Cevriye Hanım için alınmış ve bin bir güçlükle büyük bir ruh fırtınasıyla ona iletilebilmişti.

Bense o bileziği müzenin orta yerinde duran sulugözlü bir Venüs heykelinin gözyaşlarına dayanamayıp gece vakti ayaklarının dibine bırakmıştım.

Değişik duygular içinde eve döndüm. Babaannemin elli beş yıl boyunca bileğinden çıkarmadığı bileziği ben birkaç saat içinde müzede bırakıp gelmiştim eve.

Defterin Sayfalarına Dalıyorum

Rasgele açtığım sararmış sayfalardaki şu satırlar beni bir saniyede esir almışlardı sanki.

Karga Feramuz'un anılarını içercesine okumaya başlamıştım tekrar.

...Güneşli bir pazar sabahı. Yazın en güzel günlerinden biri. Bahçe rengarenk çiçekler içinde, havada tek tük kelebek uçuşuyor. Yusufçuk ötüyor geriden bir yerden.

Bu sabah Cevriye Hanım ilk defa kucağında oğlu Lütfullah'la bahçeye çıktı.

Dalın üstünde heyecandan zıp zıp zıplıyorum. Lütfullah sanki benim çocuğum.

Nasıl seviyorum onu, nasıl merak ettim; Ebe Hanım'ın on gün önce bir gece zamanı eve geldiğini duydum. Heyecandan ağaçtaki bütün cevizleri döktüm o gece. Turluyorum dalları, bir aşağı bir yukarı... İçimde zapt edemediğim bir heyecan. Ya ona bir şey olursa? Sabaha karşı çocuk ağlaması duyuldu. Tan yeri ağarıyordu. Lütfullah'ın sesini duydum ilk kez. Sanki benim çocuğum doğdu. Öyle seviyorum Cevriye'yi. Çocuk onun bir parçası.

İkbal uyanmış.

"Yat artık, uyu biraz. Güneş doğmak üzere. Çok yordun kendini," dedi.

"Yatarım şimdi," dedim. "Bebeğe bir altın takmak istiyorum."

"Nereden alacağız?"

"Altıyol'daki, burma bileziği aldığımız kuyumcudan."

"Tamam, alırız," dedi İkbal. "Sen dinlen biraz."

"Çerçeveli Cumhuriyet altını olmalı," dedim. "Mavi kurdele taktırırız."

Bitap düşmüşüm. Yuvaya gidip yattım. Kendimden geçmişim. Kulağımda Lütfullah'ın ağlaması...

Anılar devam ediyordu.

Babamın bebekliği ile ilgili bölüm çok etkilemişti beni. Babam nasıl bir bebekti acaba? Hiç bebeklik resmini görmemiştim. Lütfullah Babam küçücük zıbınlı bir bebek olarak, babaannemin kucağında bahçede dolaşıyor. Gülsuyu kokuyor, süt kokuyor. Yeni doğmuş...

Feramuz'un eğri yazısı, anlatmaya devam ediyordu:

Çerçeveli altını aldık. Mavi kurdeleli. Bir de maşallah aldım, incecik altından. Kutuya koydurduk.

Altıyol'dan köşke direkt uçtum. Paket ağzımda.

İkbal seslendi:

"Ağabey, Cevriye bebeği bahçeye çıkarttı, gel!"

Ceviz ağacının üstündeki dalımdaydım. Ağzımda paket.

"Ağabey, bebek arabasıyla geliyor bu tarafa. Ama atarsan belli olacak. Çevrede kimse yok."

"Olursa olsun!" dedim. "Belli olsun. Kimin aklına gelir Allah-aşkına. Şu benim dünyam, şu içimde kopan fırtınalar, bu sevgi?"

"Doğru," diye mırıldandı İkbal.

Cevriye bebek arabasıyla ağacın tam altındaydı şimdi. Lütfullah başında pamukludan takkesi, kundağındaydı. Arabasında yatıyordu. Üstünde işlemeli, ince bir örgü battaniye.

"Pat!" diye bıraktım kutuyu gagamı açıp.

Mavi kurdeleli kutu bebek arabasının içine, Lütfullah'ın ayaklarının üstüne düştü. Cevriye şaşırmıştı. İlkin ağaçtan bir ceviz düştü sandı. Paketi eline alınca büyük bir şaşkınlık yaşadı. Yüzüne bakıyordum.

Hemen kaçtım. Arkalara kaçtım, saklandım.

Bebeğin altınını ve maşallahını verebilmiştim!

Bence anladı. Ağacın üstünde onu seven biri olduğunu anladı Cevriye.

Yeşil ceviz yapraklarının arasında mutluluktan sersemlemiştim.

Sanki aşkımı ilan etmiştim ona.

Uzun uzun baktı pakete. Açtı, içindekileri inceledi. Ağaca, yapraklara, dallara uzun uzun baktı.

Bence anladı.

Çok mutluyum.

Defteri kapattım. Coşku içindeydim. Karga Feramuz'un aşkı olağanüstüydü.

Acaba babaannem fark etmiş miydi bunu?

Hatıra defterini yastık kılıfımın içine saklayıp derin bir uykuya daldım.

Müzeye Koşuyorum

Fatma Abla sabah arkamdan seslendi:

"Nereye gidiyorsun kahvaltını bitirmedin!"

"Görüşürüz, Fatma Abla."

Koşarak vapura yetişip karşı tarafa geçtim.

Az sonra koşarak Gülhane Parkı'na girmiştim. Müzenin kapısındaydım. Nefes nefese kalmıştım.

Biletimi alıp ok gibi müzeden içeriye girdim.

Üç adımda Venüs'ün yanındaydım.

Baktım, altın bilezik dün gece onu bıraktığım yerde yoktu!

Bekçi hızlı adımlarla bana doğru geliyordu. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Bilezik yok!" diye bağırdım.

"Bilezik gitmiş!" dedi Bekçi.

Büyük bir telaş içindeydi.

"Nasıl olur?"

"Venüs'ü eterle bayıltmışlar. Burnuna eter tutmuşlar," dedi Bekçi. "Bak, henüz ayık değil. Bileziği alıp gitmişler."

"Olamaz!" diye bağırdım. Oraya çöküvermiştim.

"Kokuya bak," dedi Bekçi.

Gerçekten müzeyi kesif bir eter kokusu sarmıştı.

"Sabaha karşı olmuş olmalı. Günün ilk ışıklarında..."

"Peki, kapı açık mıydı?"

"Hayır," dedi Bekçi. "Her taraf kapalıydı. Kırık bir cam filan yok. Her tarafı kontrol ettim."

"Nasıl oluyor bu o zaman?"

"İçeriden birisi," dedi Bekçi.

Şaşırmıştım.

"İçeride kim vardı ki?"

"Hiç kimse. Bu heykeller..."

"Allah Allah, böyle bir şey nasıl olabilir?"

"Maalesef zaman kötü. Böyle şeyler olabiliyor," dedi Bekçi.

"Bileziği bulmalıyım!" diye bağırdım.

"Burada, müzenin içinde olmalı."

"Belki bir gören olmuştur?"

"Sanmıyorum. O saatte hepsi uyur," dedi Bekçi. "Venüs'ün durumu da iyi değil. Hala baygın. Nasıl ayıltacağımı bilemiyorum."

Venüs'ün gözleri kapalıydı.

"Eterle mi bayıltmışlar?"

"Evet," dedi Bekçi.

Ne yapacağımı düşünmeye çalışıyordum.

İskelet'in oradan hafif bir takırtı geldi. Koştum, onun yanına gittim.

"Çalınmış! Babaannemin bileziği çalınmış!" dedim. "Venüs'ü eterle bayıltmışlar."

İskelet şaşırmıştı.

"Bu gece mi olmuş bu?"

"Evet, bu gece."

"Değerli bir bilezik miydi?"

"Çok değerliydi. Burma altın," dedim.

İskelet, "Bir kadın almıştır onu," dedi. "Kadınların böyle şeylere zaafı vardır."

"Müze kadın dolu. Yani heykeller..."

"Araştıracaksın," dedi İskelet. "Bulacağını tahmin ediyordum."

Müzenin içinde dolaşıyorum. Nereye bakacağımı, kime ne soracağımı bilemiyorum. Karnından konuşan başsız heykelin yanına gelmiştim.

"Geçmiş olsun," dedi. "Duydum. Gece bilezik çalınmış."

"Venüs'ü bayıltmışlar."

"Duyulmamış şeyler bunlar," dedi torso. "İşin içine altın, para girince böyle çirkinlikler oluyor."

"Çok değerliydi bilezik..."

"Onu orada bırakmamalıydınız..."

Doğru söylüyordu.

Bir uğultu, bir ağlama sesi, ağıt gibi bir şey, bir

kalabalığın sesi geldi kulağıma.

"Nedir bu? Ne oluyor?"

"Ağlayan Kadınlar Lahti'nden geliyor sesler," dedi başsız heykel. "Tam bu saatte başlarlar ağlamaya."

"Ne için ağlıyorlar?" diye merakla sordum.

"Valla, tam bilmiyorum," dedi torso. "Galiba Büyük İskender öldü, diye ağlıyorlar. Öyle bir grup ağlayıcı kadın. Cenazelerde, ölümlerde çağırılırlar. Profesyonel ağlayıcılar."

Ses gittikçe yükseliyordu. Müzenin içini hıçkırık sesleri kaplamıştı. Birisi sanki öğürüyordu.

"Sabahın bu saatinde çekilmez bunlar," dedi Bekçi. "Ağlayıcı Kadınlar. Lahtin üstünde hepsi. İçime afakanlar basıyor. Susturamazsın bunları bir türlü."

"Çok mu üzülmüşler?" diye sordum.

"Yok ya," dedi Bekçi. "Parayla ağlıyorlar. Profesyonel Ağlayıcı Kadınlar bunlar."

Hiç duymamıştım daha önce böyle bir şey.

Ağlayan Kadınlar Lahti'nin yanına gittim.

Lahtin üstündeki bir sürü kadın hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Beni görünce dozu arttırdılar.

"Ne var, ne oldu?" diye sordum.

"İskender gitti. İskender'e yazık oldu. Acımız büyük," dedi bir tanesi. Gene bağıra bağıra ağlamaya başladı.

"Neyiniz oluyordu Büyük İskender?"

Kadın bana dik dik baktı.

"Hiçbir şeyim. Ama ne kadar yakışıklıydı. Aslan gibi. Gitti, gitti işte!"

Yeniden ağlamaya başladı. Birden kolunda bir şey parladı. Daha dikkatli bakınca burma bileziğin kolunda olduğunu gördüm.

"Bu bilezik benim!" diye bağırdım. "Benim bileziğim bu!"

Bekçi koşarak öteki taraftan Ağlayan Kadınlar Lahti'nin yanına gelmişti.

"Ne bileziği?" diye bağırdı Ağlayan Kadın. Bileziği giysisinin kıvrımlarının arasına saklamıştı. "Bilezik milezik yok."

"Gördüm onu! Bilezik sizde!"

"Ne oluyor?" dedi Bekçi.

"Bileziği gördüm. İşte şu kadında."

Kadın, "İftira atıyor, bende bilezik filan yok," diye bağırdı.

"Polis!" diye bağırdım. "Polis! Polis çağırıyorum."

Bekçi, "Aman bir skandal olur. Müze için hiç iyi olmaz," dedi.

"Olur mu öyle şey!" dedim. "Venüs'ü eterle bayıltmışlar, bileziği almışlar. Ben gördüm bileziği. Polisi çağırıyorum."

Bekçi tereddütlüydü. Ama cep telefonunu isteyip 155'i çevirdim.

Karşıma polis çıktı.

"İstanbul Arkeoloji Müzesi'ndeyim. Bir hırsızlık oldu. Suçlu burada," dedim.

"Hemen ekip arabasını yolluyorum. Gülhane Parkı'nın içindeki müze mi?" diye sordu polis.

"Evet. İstanbul Arkeoloji," dedim. Telefonu kapattım.

Kadın tiz çığlıklar atarak ağlıyordu.

"Allah kuru iftiradan saklasın."

Bekçi kulağıma, "Venüs ayılamıyor bir türlü," dedi. "Kendine gelemedi."

Az sonra bir polis arabası müzenin bahçesine girmişti. Üç-dört polis koşarak müzeden içeriye girdiler.

"Bir hırsızlık ihbarı varmış..."

"Evet, burası," dedim. Lahtin üstündeki Ağlayan Kadın'ı gösterdim.

"Altın bileziğimi çaldı. Giysisinin arasına sakladı. Gördüm."

Kadın bağırıyordu:

"İftira atıyor, ben öyle bir şey yapmadım!"

Komiser lahtin yanındaydı şimdi.

"Ama bunlar heykel," dedi şaşkınlıkla.

"Heykel ama konuşuyor. Bileziği de almış," dedim.

Ağlayan Kadınlar birden susmuşlardı.

Koca lahit büyük bir sessizlikle müzenin ortasında duruyordu.

"Hiç böyle bir şey görmedim," dedi komiser. "Bunlar sessiz kadın heykelleri."

Bekçi, "Ağlayıcı Kadınlar bunlar," dedi.

"Kim bu Ağlayıcı Kadınlar?"

"İşte, milattan önce, birisi ölünce parayla ağlamaları için tutulan kadınlar."

"Allah Allah," dedi polis. "Hiç rastlamadım daha önce böyle bir şeye. Taştan heykeller bunlar. Söylediğiniz bileziği nasıl almış olabilir bunlardan biri?"

"İşte bilezik şunda!" dedim.

Bileziği kolunda gördüğüm Ağlayan Kadın heykelini gösterdim. Diğer polisler de gelmişlerdi. Lahit büyük bir sessizlikle yerinde duruyordu.

Bekçi kapıya doğru gitmişti bir ara, baktım koşarak geliyor.

"Venüs!" diye bağırdı. Nefes nefeseydi. "Venüs ölüyor! Yetişin!"

Ağlayan Kadınlar Lahti'nden bir çığlık yükseldi. Bütün kadınlar tekrar ağlamaya başladılar.

Lahit canlanmıştı.

Komiser ve polisler şaşkınlık içinde bu akıl almaz görüntüyü izliyorlardı.

"İnanamıyorum," diye mırıldandı komiser.

Ağlama artmıştı, lahit bir o yana bir bu yana oynuyordu şimdi.

Birden altın burma bilezik pat! diye yere düştü.

"İşte! İşte bilezik!" diye bağırdım. Koştum, aldım onu yerden.

Polis memurlarından biri, "Şuradan fırladı. Şu kadının örtüsünün altından!" dedi.

Elinde kelepçeler o tarafa doğru koşup kadının bileklerine kelepçeleri taktı.

"Yürü karakola!"

Lahit birden sessizleşmiş, bütün Ağlayan Kadınlar taşlaşmışlardı.

Kelepçe lahide takılı kalmıştı.

"Allah Allah," dedi Komiser. "Nasıl iş bu?"

"Kelepçe de taşa gömüldü," dedi memur. "İnanılacak gibi değil."

Bilezik elimdeydi.

"Venüs'e ne oldu?"

"Ayıldı, bir şeyi yok. Mahsustan yalan attım," dedi Bekçi. "Kadınları ağlatmak için yaptım."

Hayran olmuştum Bekçi'nin zekasına.

Komiser, "Tamam mı, bilezik elinizde," dedi.

"Evet bileziğim elimde."

"O zaman biz gidiyoruz. Çünkü bir lahtin üstündeki kabartmayı tutuklamamız imkansız," dedi.

"Evet, öyle görünüyor."

"Kelepçe de orada kaldı."

"Neyse," dedi komiser. "Kalsın. Benim zimmetimdeydi."

Ağlayan Kadınlar Lahti'nin üstünde bir kelepçe sallanıyordu.

"Hırsız kim, biliyorum," dedim.

"Boş ver," dedi Bekçi. "Buldun ya bileziği."

"Doğru."

Altın bileziği koluma takmıştım.

Polisler gitmişlerdi.

Müze gene eski sessizliğine gömülmüştü. Asırların eskimiş, tozlu ve esrarengiz havası büyük bir durağanlıkla çevrede hüküm sürüyordu.

Ağlayan Kadınlar Lahti'nin yanına gitmiş, kelepçenin mermere gömülmüş olduğu yere dikkatle bakıyordum.

Önümde bileziği çalan ağlayıcı kadın duruyordu.

Birden dudakları kıpırdadı. Yavaşça bir şey söylüyordu bana. Yanına yaklaştım.

"Adım Agrippina," dedi. "Fazla bir para alamıyoruz biz bu ağlama işinden. Çığlık çığlığa ağlarsan para daha çok. Ama benim boynumda nodül var. Fazla bağıramıyorum. Ekmek parası. Bileziği Venüs'ün ayaklarının dibinde gördüm. Dayanamadım, pırıl pırıl parlıyordu. Benim olsun istedim. Onun için aldım onu," dedi.

Ağlayıcı kadın doğallıkla suçunu itiraf etmişti.

"Agrippina," dedim. "Manevi değeri çok yüksek bir bilezik bu. Üstelik benim değil. Babaannemin. Sokakta satılan çok güzel bilezikler var. Üstü yapma taşlı, pırıl pırıl. İstersen sana ondan bir tane getiririm."

"Harika olur!" diye bağırdı Agrippina. "İsterim! Sokakta satılan üstü taşlı bilezikten isterim bir tane."

"Sana yarın getireceğim. Söz."

Lahtin üstündeki diğer kadınlar hareketlenmişlerdi birdenbire.

Hepsi, "Ben de isterim! Ben de taşlı bir bilezik isterim!" diye bağırıyorlardı.

Bekçi gelmişti.

"Ne oldu bunlara böyle?" diye sordu.

"Hepsi şu sokak tezgahlarında satılan, süslü, taşlı bileziklerden istiyorlar."

"Yandın sen," dedi Bekçi. "Bunlar tutturur şimdi. Takarlar kafayı."

Düşünüyordum.

"Kaç kadın var bu lahtin üstünde?"

"On iki-on üç tane var," dedi Bekçi.

"Bir yerden para bulup bilezikleri alacağım."

Müzeden çıkıp eve dönmüştüm. Bilezik kolumdaydı. Onu hemen babaanneme verecektim. Az kalsın kaybolup gidiyordu. İçim rahattı şimdi.

Babaannemin odasına girdim.

Bileziği Teslim Ediyorum

Babaanne bileziğini getirdim, hemen koluna tak." "A, getirdin mi?" diye sordu babaannem. "Taksaydın biraz. Hafif bir bileziktir. Neden öyle çarçabuk, telaşla getirdin onu bakayım?"

"Kaybederim, bir şey olur diye korktum."

"Hiçbir şey olmaz, evladım," dedi babaannem. Bileziği alıp koluna taktı.

"Babaanne, ben gelecek haftaki harçlığımı bugünden alabilir miyim?"

"Alabilirsin," dedi babaannem. "Masrafların var galiba?"

"Evet," dedim.

Babaannem çekmecesini açtı, deri cüzdanından bir köşeye ayırdığı bir miktar parayı bana verdi.

"Biraz fazla verdim. Rahatça kullanabilesin diye."

"Çok teşekkür ederim, babaanne."

Akşam olmadan Altıyol'a gidip geçen gün gördüğüm bilezikçiyi bulmalıydım. Koşarak çıktım evden, bir dolmuşa atladım. Altıyol'da indim. Saptım çarşının oraya.

Çarşı kalabalıktı. Tıklım tıklımdı. Yandaki pasta fırınından mis gibi bir kek kokusu geliyordu. Bilezikçi ortada duruyordu. Bilezikleri ince bir değneğe takmıştı.

Gittim yanına, pazarlık etmeye başladım.

"On üç tane alacağım."

"İndirim yaparım o zaman."

Bileziklerin taşlarının renklerini seçiyordum.

"Morluyu ver, kırmızılıdan iki tane, maviliden iki tane, yeşilli ver. Şu ne?"

"Kaplan gözü. Uğurlu taş."

"Ondan da iki tane ver..."

Rengarenk taşlarıyla bilezikler çok güzeldi. Adam paket yapıyordu onları şimdi.

"Kime alıyorsun bu on üç bileziği?" diye sordu.

"On üç tane kadına."

"Nerede bu kadınlar?"

"İstanbul Arkeoloji Müzesi'nde."

Satıcı şaşırmıştı.

"Arkeoloji Müzesi'nde mi? Ne yapıyor kadınlar orada?"

"Eski bir lahtin üstündeler," dedim. "Ağlayıcı Kadınlar."

"Hiç duymamıştım," dedi satıcı. "Lahtin üstünde Ağlayıcı Kadınlar..."

"Çok meraklılar," dedim.

"Takılara mı meraklılar?"

"Evet, takılara çok düşkünler."

"Nerede bu müze?" diye sordu bilezikçi.

"Karşı tarafta. Gülhane Parkı'nın içinde."

"Sarayburnu'nda mı?"

"Sarayburnu'nda," dedim.

"Hangi milletten Ağlayıcı Kadınlar?"

"Romalı," dedim.

"Ne kadar ilginç," dedi bilezikçi. Paketi bana verdi.

Parasını verip koşarak eve döndüm.

Hava kararmış, gece olmuştu. Birazdan Fatma Abla yemeğe, taşlığa çağıracaktı beni.

Paketi yastığımın altına sakladım.

Yorulmuşum. Günün olayları, bileziğin çalınması, Ağlayan Kadınlar yormuştu beni.

O gece erkenden yatıp uyudum.

Ertesi sabah gene erkenden müzedeydim.

Gişedeki gözlüklü adam, "Her gün buradasın. Yarıyıl ödevi mi hazırlıyorsun?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Yarıyıl ödevi hazırlıyorum."

"Kolay gelsin," dedi adam. "Gir, bugün biletsiz gir. Bütün tatilin müzede geçiyor."

Teşekkür ederek müzeden içeriye girdim.

Her şey sessiz ve sakin görünüyordu. Venüs'ün yanından geçtim. Kendine gelmişe benziyordu. Gözleri yarı açıktı. Sanki uykulu bir kedi gibi müzenin içindeki sessiz atmosferi, heykelleri ve yere düşen gölgeleri izliyordu.

Yavaşça yanından geçip İskelet'e bir göz attım. Sessizdi, beni görmemişti.

Doğruca Ağlayan Kadınlar Lahti'ne gittim. Lahit sessiz ve kımıltısız, öylece duruyordu.

"Agrippina!" diye seslendim. "Agrippina!"

Agrippina hafifçe kıpırdadı yerinden.

Paketten kırmızı taşlı bir bilezik çıkartmıştım.

"Agrippina, bak sana ne getirdim."

Agrippina bir sevinç çığlığı attı.

"Bu şahane bir şey!" diye haykırdı.

Bileziği koluna taktım. Lahtin üstündeki bütün Ağlayan Kadınlar hareketlenmişlerdi birdenbire, çığlık çığlığaydılar.

"Ben de isterim! Ben de isterim!" diye bağırıyorlardı.

Lahtin çevresini dolaşıyordum şimdi. Bütün kadınlar kollarını bana uzatmışlardı.

Hepsine birer bilezik takıyordum.

"Benimki mor taşlı!"

"Benimki yeşil!"

"Bu ne?"

"Kaplan gözü, uğurlu taş o."

Bekçi koşarak gelmişti.

"Ne var, ne oluyor burada?" diye sordu.

Ağlayan Kadınlar'ın kollarındaki bilezikleri görmüştü.

"Ne müthiş bir görüntü bu!" dedi şaşkınlıkla.

Toprağın ve asırların sararttığı lahit, renga-renk taşlarla pırıl pırıl olmuştu.

Kadınlar birbirlerinin bileziklerine bakıyorlar, yorumlar yapıyorlardı.

"Benimki güzel."

"Seninki de çok güzel."

"Kırmızı nar tanesi gibi..."

"Mor, gece, sabaha karşı gökyüzü gibi..."

"Benimki kaplan gözü. Uğurluymuş..."

"Bunca yıldır bu müzedeyim," dedi Bekçi. "Onları hiç böyle mutlu görmedim. Her sabah saat on birde avaz avaz ağlarlar. Bak şimdi sevinç içindeler..."

Agrippina bileziğini sallıyor, şuh kahkahalar atıyordu.

"Ne de olsa kadın bunlar," dedi Bekçi.

"Venüs," dedim. "Nasıl oldu Venüs?"

"Venüs ayıldı," dedi Bekçi. "Ama tuhaf şeyler oluyor."

"Ne gibi?"

"Eter, yani anestezi bir şey yaptı ona. Başka birisi gibi konuşuyor. Bir şeyler anlatıyor. Eskiden hiç duymadığım şeyler..."

"Dur bakayım," dedim. Gittim Venüs'ün yanına.

"Kimsin sen?" diye sordum.

"Küçük bir kız çocuğuyum. Annem elimden tutuyor. Bir ağacın dalından kiraz topluyorum. Etraf sıcak... İlk yaz," dedi Venüs.

"Ne oldu buna böyle?" diye sordu Bekçi. "Ne ya-

pacağım şimdi ben. Bak neler anlatıyor?"

"Uyuyunca çocukluğunu hatırladı demek," dedim. "Böyle şeyler okudum ben. Rüya olayları... Rüya görüyor."

"Hiç böyle şeyler olmazdı buna," dedi Bekçi. "Heykel bu alt tarafı. Ne rüyası görecek. Tuhaf bir durum bu. Bunun çocukluğu olur mu? Heykel bu. Bana tuhaf geldi bu rüya işi..."

"Ama bu müzede, bu heykellere çok değişik şeyler oluyor," dedim. "Bunu gözümle gördüm."

"Doğru, ama gene de bu Venüs'ün halinde bir tuhaflık, ürkütücü bir şey var," dedi.

"Ne gibi?"

"Böyle bir çocukluk anlatılması filan. Tuhaf."

"Bence düzelir," dedim.

"Rüya gördü diyorsun..."

"Evet, bence bir rüya görmüş. Etkisinde kalmış."

"Rüya görmek için beyin lazım değil mi?" diye sordu Bekçi.

"Evet, beyin lazım."

"Yani bu heykelde beyin mi var şimdi?" diye sordu Bekçi.

Bir an ben de şaşırmıştım.

"Beyin... Beyin değil de bir şeyler var buradaki heykellerde," dedim. "Bundan eminim. Bir ruh var bütün bu çevredekilerde. Buna ne demeli bilmiyorum. Karnından konuşan başı kopuk heykel, Ağlayan Kadınlar... Şuradaki İskelet... Hepsi akıllı."

"Ama bunlar kalıntılar, asırlık taşlar, yontular, iskeletler," dedi Bekçi. "Tuhafıma gidiyor bu halleri."

"Daha önce böyle değiller miydi?" diye hayretle sordum.

"Bugünlerde bir başka türlüler," dedi Bekçi. "Canlı gibi hepsi. Vallahi ürküyorum. Canlanırlarsa ben nasıl zapt ederim bunları? Kimi koca bir imparator, kimi firavun, bu dersen dünya güzeli Venüs."

"Anlıyorum seni," dedim Bekçi'ye. "Ama öyle bir şey olmaz bence."

"Sen öyle zannet," dedi Bekçi. "Arka tarafta bir grup köle heykeli ayaklanmış dün gece. Zor yatıştırdım."

Bir grup köle heykeli mi ayaklanmış?"

"Ne diyorum, dinlesene," dedi Bekçi. "Zor bastırdım. Sabaha karşı bir ayaklanma. Hiç böyle bir şey olmamıştı burada daha önce.

"Müzeyi düzenleyenlerin, arkeologların kabahati var bunda. Bütün köle heykellerini bir araya koymuşlar. Bunlar arkada, aralarında anlaşıyorlar. Fısır fısır bütün gece. İşte sonra da ayaklanma teşebbüsü. Göbeğim çatladı. Zor bastırdım," dedi.

Şaşırmıştım.

"Nasıl fark ettin ayaklanmayı?" diye sordum.

"Nasıl fark etmem," dedi Bekçi. "Homurtular, tükürükler..."

"Gerçekten mi?"

"Gerçek hepsi, örgütlenmişler," dedi Bekçi.

"Peki ne istiyorlar?"

"Özgürlüklerini."

Hayretler içinde kalmıştım.

"Birkaç asır böyle durmuşlar, şimdi ne yapacaklar özgürlüklerini ki?"

"Ne bileyim ben," dedi Bekçi. "Artık köle bile sayılmazlar. Hepsi heykel. Şu müzenin çatısı altında barınıyorlar iyi ya da kötü. Dediğin gibi hepsi heykel. Ama gel gör ki özgürlüklerini istiyorlar. Burası sıcak, gelen giden var. İşte iyi kötü hepimiz burada bir yaşam tutturmuş gidiyoruz. Ne var ayaklanacak. Özgür olup da ne yapacaklar kuzum? Heykel bunlar. Anlatamazsın işte."

"Özgür olup da ne yapacaklar acaba?" dedim.

"Ne bileyim ben," dedi Bekçi.

Birden salonun alt tarafından bir uğultu yükseldi.

Korkmuştum.

"Bu nedir?"

Bekçi'nin rengi atmıştı.

"Yürüyüş," dedi. "Geliyorlar."

"Kim geliyor?"

"Köleler geliyor."

"Şöyle kenara çekilelim," dedim. Ağlayan Kadınlar Lahti'nin kenarına sindik, beklemeye başladık.

Yoğun uğultu gittikçe yaklaşıyordu.

"Bu kadar kalabalık mıydılar?"

"Epeyce köle heykeli var arkada. Başsız torsolar, ihtiyar köleler, gençler..."

Kırmızı bir ışık dalgalanıyordu müzenin içinde.
"Nedir bu?" dedim.
"Allah cezalarını versin! Gazete yakmışlar," dedi Bekçi. "Müzeyi yakacaklar. Ahşap mumya tabutu da var arkada. Gazete biriktirmiştim. Sağlık Ansiklopedisi kuponu biriktiriyordum, gazete yığınını ele geçirmişler!"

Alevler, kara bir duman müzenin içini kaplamıştı. Uğultu gittikçe yaklaşıyordu.

"Bu korkunç bir şey," dedim. "Korkuyorum."

"Korkma," dedi Bekçi. "Bir anlaşmaya varabilirim onlarla."

Birden çevremizi sarmışlardı. Yaşlı köle heykelleri, başı olmayan birkaç torso, kolu kırık birikiki gövde, genç ve yakışıklı köleler.

Çepeçevre sarmışlardı Ağlayan Kadınlar Lahti'ni.

"Temsilci konuşacak!" diye bağırdı kısa boylu bir köle.

Temsilci genç ve yakışıklı bir heykeldi. Hiç de köleye benzemiyordu.

"Adalet istiyoruz!" diye bağırdı. "İnsan hakları ihlal edilmesin. Her insan hür doğar. Köleliğe karşıyız! Özgürlüğümüz için savaşacağız!"

Bekçi, "Ne istiyorsunuz?" diye sordu.

"Söyledi ya," diye fısıldadım.

"Gene söylesin. Ne istiyorsunuz?"

Temsilci, "Özgürlüğümüzü istiyoruz," dedi.

Bekçi, "Ama sizin özgürlüğünüz için başvuracağınız imparatorluklar, krallıklar, hükümetler

artık yok ki!" dedi. "Onlar tarih öncesinde kaldı. Aradan asırlar geçti. Kime başvuracaksınız?"

"Şimdiki yönetim bize özgürlüğümüzü versin!"

"Ama şimdiki yönetim sizin kim olduğunuzu nereden bilsin kardeşim," dedi Bekçi. "İki bin yıl öncesinin işleri bunlar. Hatta üç bin."

"Onu bunu bilmem," dedi temsilci. "Sizi rehin alıyoruz. Sesimizi duyuracağız. Kölelere özgürlük!" diye haykırdı.

Beni kıskıvrak yakalamışlardı. Bir çığlık attım. Beni tutan köle Yunanlı olmalıydı, elinde parlak bir bıçak gördüm.

Bir çığlık daha attım.

"Kıpırdamazsan bir şey olmaz," dedi köle. "Rahat dur."

Bekçi'yi de kıskıvrak yakalamışlardı.

"Cep telefonunu ver!"

Bekçi eski model cep telefonunu verdi.

"Bir şey yapma, öldürürüm."

Bekçi'nin yüzü bembeyazdı. Ağzına bir bant

yapıştırdılar. Hayretler içindeydim. Nereden bulmuşlardı bandı?

Aynı anda benim de ağzıma bir bant yapıştırılmıştı.

Çaresizdik. Kölelerin arasında, kıskıvrak yakalanmış, bekliyorduk.

Köle temsilcisi cep telefonunu eline almıştı. Bir-iki tuşa bastı. Nasıl çalıştığını anlamaya çalışıyordu.

Bekçi'yi gösterdi.

"Ağzını açın!"

Bekçinin ağzındaki bandı cart! diye çekti bir yaşlı köle. Bekçi'nin bıyığının yarısı gitmişti.

"Off! Çok canım yandı," dedi.

"Al şu telefonu," dedi.

Bekçi telefonu almıştı.

"Burada sizi rehin aldık. Özgürlüğümüz verilmezse öleceksiniz. Bunu gerekli yerlere haber vereceksin!" dedi.

Tok ve kararlı bir sesle konuşuyordu.

Bekçi, "Biz öldük o zaman!" dedi.

"Niçin?"

"Kim ilgilenir eski bir arkeoloji müzesindeki bir köle ayaklanmasıyla? Kimse bunu ciddiye almaz ki! Şaka zannederler. Bir bekçi ile bir öğrenci rehin alınmış... Ayaklanan köle heykelleri tarafından... Pek akla yakın bir şey gibi gelmiyor kulağa."

"Biz sana insan hakları, özgürlük gibi evrensel kavramlardan bahsediyoruz. Sen bunları güdük, çapsız bir dünyaya sokuyorsun!" diye bağırdı köle temsilcisi.

Ağlayan Kadınlar lahtin üstünde tir tir titriyorlardı.

Aklıma Firavun'un iskeleti gelmişti. O konuşmalıydı kölelerle. O azat edebilirdi onları.

Elimle çılgınca işaretler yapmaya başladım.

"Ağzımı açın" diye işaret ediyordum.

Arkadan bir köle, "Öğrenci bir şey söylemek istiyor," dedi.

"Açın ağzını!"

Ağzımdaki bandı cart! diye çekip çıkarttılar.

Nasıl canım acıdı. Gözümden yaş geldi.

"Söyle!" diye bağırdı köle temsilcisi. "Ne söyleyeceksen çabuk söyle."

Boynuma bir bıçak dayanmıştı. Ter içindeydim.

"Bıçağı çekin."

"Bıçağı biraz uzaklaştır!"

Bıçak çok az geri çekilmişti.

"İnternet üstünden duyurabilirsiniz bu eylemi," dedim. "Bütün dünya duyar. Etkili olur."

"İnternet! İnternet!" diye bağırdı arkadan kısa boylu bir köle. "Ben biliyorum interneti. Doğru söylüyorlar."

"E-mesaj yayınlayın," dedim. "Basın, dünya, herkes duyar."

"Doğru söylüyor."

Köle temsilcisi kısa boyluya döndü.

"Virgilus, sen bu interneti biliyor musun?"

"Biliyorum, *commandente!*"

"Yazabiliyor musun?"

"Latince yazarım."

"Latince?" dedim. "Kimse anlamaz Latince."

"Niçin?"

"Artık Latince kullanılmıyor. Kimse anlamaz."

"Olsun. Sen Latince yaz Virgilus."

"Emrin olur, *commandente*!" diye bağırdı kısa boylu köle.

"Ben yazayım. Türkçe yazayım," dedim. "İşe yarasın."

Köleler kuşkuyla birbirlerine baktılar.

"Ya başka bir şey yazarsan?"

"Yazmam."

"Yazarsan ölürsün. Ona göre."

Bekçi'nin eski bilgisayarını getirmişlerdi.

Virgilus bilgisayarı açtı.

"Yaz!" dedi bana.

"Ortaya yazıyorum."

Durmuşlardı köleler.

"Nereye yazsın?"

Virgilus, "Ortaya yazsın," dedi.

Aklıma bir şey gelmişti.

"Firavun!" dedim. "Şu ön bölümde Firavun'un iskeleti var. Firavun sizi azat edebilir. Onun yetkisi var."

"Firavun mu var burada?"

Köleler dalgalanmıştı.

"Nerede Firavun?"

"Girince solda. Lahtin içinde," dedim.

Üç köle koşarak oraya doğru gittiler.

"Yazıyor musun?" diye sordu.

Bilgisayarı alıp yazmaya başladım:

"Ben lise öğrencisi Nazlı ve İstanbul Arkeoloji Müzesi Bekçisi..."

Bekçi'ye adını sordum.

"Bahattin," dedi.

"Ben lise öğrencisi Nazlı ve İstanbul Arkeoloji Müzesi Bekçisi Bahattin Bey, müzedeki köle ayaklanmasında rehin alındık. Hayatımız tehlikede. Bizi kurtarın."

"Ne yazdın?" diye sordu Virgilus bana.

Yazdıklarımı okudum.

"Ne biçim yazmışsın öyle. Ekle, kölelere özgürlük verilmezse hayatımız tehlikede, yaz."

Virgilus'un dediklerini ilave ettim.

"Şimdi ne yapacağız?" diye sordu köle temsilcisi.

"Bekleyeceğiz," dedim.

"Ne kadar?"

"Belli olmaz."

"Bekçi'nin elinden telefonu alın."

Birisi Bekçi'nin elinden telefonu aldı.

"Hiç yakışmıyor," dedi Bekçi. "Ben size köleliğinizi mi hissettirdim?"

"Ağzını kapatın."

Bekçi'nin ağzı yeniden bantlandı.

Firavun

Takur tukur birtakım sesler duyuldu arkadan. Hepimiz dönüp baktık.

İskelet iki kölenin yardımıyla bize doğru geliyordu.

"Firavun! Firavun!" diye bağırdı Mısırlı köleler. "Firavun geliyor!"

"Ne oluyor burada?" diye bağırdı İskelet.

"Özgürlüğümüzü istiyoruz."

İskelet sordu:

"Bunca asır sonra ne yapacaksınız özgürlüğünüzü?"

Köleler, "Özgürlüğümüzü hissedeceğiz. Tadına

bakacağız. Yaşayacağız!" diye bağırdılar.

"Serbest bırakın rehineleri," diye bağırdı İskelet. "Çekin bıçağı, ağızlarını açın!"

Komutları çok güçlüydü. Tuhaf bir otorite müzenin bulunduğumuz bölümünü kaplamıştı.

Ağızlarımız açılmıştı.

"Serbest bırakın onları!" diye bağırdı İskelet.

Köleler kollarımızı bırakmıştı.

"Özgürsünüz! Hepiniz özgürsünüz! Ben Firavun Amen Hotep, hepinize elinizden alınmış olan özgürlüğünüzü geri veriyorum. Güneşin Oğlu olarak sözüm sonsuza kadar geçerlidir," dedi.

Tüylerim ürpermişti onu dinlerken.

Akılalmaz bir uğultu, bir sevinç kaplamıştı etrafı. Köleler birbirlerine sarılıyorlar, kimisi hüngür hüngür ağlıyordu.

Köle temsilcisi, Firavun'un önünde eğildi.

"Var olun Güneşin Oğlu," dedi.

Çılgına dönmüştü köleler. Ne yapacaklarını bilemiyorlardı sevinçten.

* * *

Asırlar boyu süren esaretleri bitmişti. Artık köle değillerdi.

Bekçi duygulanmıştı. Hüngür hüngür ağlıyordu. Benim gözlerim dolmuştu.

"Dışarıya çıkalım! Dışarıya çıkalım!" diye bağırıyordu köleler.

"Nereye gideceksiniz?" diye bağırdı Bekçi.

"Parklara gidelim. Deniz kenarına gidelim!"

Bekçi çaresizdi.

İskelet, "Bırak gitsinler," dedi. "Kimse fark etmez yokluklarını. Gene dönerler. Bırak. Parklara gitsinler, denizi görsünler."

Bekçi hala ağlıyordu.

"Peki, gidin," dedi köle heykellerine. "Fazla uzaklaşmayın. Gülhane Parkı'nda dolaşın. Sahil yoluna çıkın. Ahırkapı Feneri'nin oraya. Akşama dönün."

Köleler sevinç çığlıkları atarak müzenin kapısına doğru koşuyorlardı. Başsız torsolar arkadan gidiyorlardı.

Bir süre sonra hepsi kapıdan dışarıya çıkmış, yok olmuşlardı. Müze gene eski sessizliğine ve kımıltısızlığına dönmüştü.

"Müthiş bir şeydi bu," dedi Bekçi. "Şu yaşadığımız akılalmaz bir şeydi."

Heyecandan yere yığılmıştı. İskelet gene lahtin içine girmişti. Sanki uyuyordu, sessizdi.

Güneşin oğlu Amen Hotep'ti demek. En ünlü Mısır Firavunu.

Onu müzeden dışarıya çıkartacaktım. Aklıma koymuştum. Ne adamdı! Bir çırpıda bütün kölelerı azat edivermişti.

O sahne çok etkileyiciydi. Kolay kolay unutamayacaktım onu.

Dinlenmeliyim," dedi Bekçi. "Kalbim sıkışıyor. Ne olaylar yaşadık. Gitti köleler. Şimdi hepsi dışarıda bir yerdedir. Acaba parkların ortasında ayakta mı duracaklar, kimbilir? Asırların sırtlarına yüklediği kölelikten kurtuldular. Kolay şey değil bu.

Bir günde özgürlüğe alışamaz insan," dedi.

Çıkmıştım müzeden.

Kölelerin iki tanesi müzenin bahçesindeydiler. Çimenlerin üstüne uzanmış, gökyüzünü seyrediyorlardı.

Koşarak çıktım Gülhane Parkı'ndan. Az sonra vapura yetişmiştim. Alt kata oturdum.

Bir de ne göreyim, tam karşımda müzedeki azat edilen kölelerden biri oturuyor. Cam kenarına oturmuştu, dalgın bakışlarla denizi seyrediyordu. Kimse farkında bile değildi onun. Herkes bir koşuşturma içindeydi. Çevrede hayat devam ediyordu.

Az sonra kalabalıkla birlikte vapurdan indim. Koşarak eve gittim.

Babaannem merdiven başında beni bekliyordu.

"Seni merak ettim," dedi. "Nerelerdeydin? Her sabah çıkıp gidiyorsun..."

"Müzedeydim babaanne."

"Hadi ellerini yıka, yemek hazır. Fatma Ablan sana sumaklı mantı yaptı."

Feramuz'un Hatıra Defterine Dönüyorum

Nefisti Fatma Abla'nın yaptığı sumaklı mantı. Sarımsaklı yoğurtluydu hem de. Acıkmışım, tabağımdaki bütün mantıyı bitirdim. Babaannem her akşam yaptığı gibi taşlıktaki sofra ile mutfak arasında dolaşıyor, arada merdiven altındaki kilere girip bir şey alıyordu.

"Al sana bir avuç hünnap,"* dedi. "Yatmadan yersin. Yorgun görünüyorsun. Erken yat bu gece."

"Odama çıkıyorum, babaanne."

** Bahar aylarında hoş kokulu çiçekler açan dikenli bir ağaç. Birçok iklime uyum sağlamakla birlikte iyi meyve vermesi için sıcak yazlara ihtiyaç duyar. Meyveleri çekirdekli, iri zeytin biçiminde ve büyüklüğündedir. (yay.n.)*

Az sonra yatağımın üstündeydim. Karga Feramuz'un hatıra defterinin derinliklerine dalıp gitmiştim...

Feramuz o işlek yazısıyla geçmişinin büyük bir kısmını, duygularını, hayatını dökmüştü defterdeki satırlara.

Rasgele bir sayfayı açıp okumaya başladım:

Gece zamanı. Evin yanındaki ıhlamur ağacındaki yerimdeyim. Bugün İkbal bana bir kız fotoğrafı gösterdi.

"Ağabey, çok iyi huylu, güzel bir kız. Seni mutlu edebilir," dedi. Baktım resme. Hiçbir şey ifade etmiyor bana. Yalnız yaşayacağım. Yazın sıcak günlerinde ıhlamurun üstünde, baharda cevizin dallarının arasında, nerede istersem hayatımı orada geçireceğim.

Fotoğrafı geri verdim.

"Kimsenin kalbi kırılmasın," dedim İkbal'e.

"Bakmamış olayım."

"Sen bilirsin, ağabey."

O gece. İşte o gece münakaşayı duydum. Yatak odasının penceresi aralıktı. Hava çok sıcak. Cevriye bağırdı, hemen duydum. Namık Bey cevap verdi. Aralarında sert bir konuşma geçti. Namık Bey oda kapısını vurup dışarıya çıktı. Cevriye yatağın üstünde ağlıyordu.

İçim parçalandı birden. Koşup gitmek, onu teselli edebilmek için neler vermezdim o an. Ama hiçbir şey yapamıyordum.

Birden içimde bir umut ışığı belirdi. Ya ayrılırlarsa? Ya kocası dönmezse eve.

Bunu düşünür düşünmez kendi kendimden utandım. Bir karı-koca kavgasıydı bu. Mutlaka basit bir şey.

Böyle bir düşünceyi aklımdan geçirdiğim için pişmanlık duyuyordum.

Uzaklaştım o dallardan, gittim başka bir ağaca kondum. Ertesi gün her şey düzelmişti sanki. Cev-

riye ile kocası faytona binip Fenerbahçe Burnu'na doğru gezmeye gittiler.

Barışmışlardı.

Ağaca dönmüştüm. Son zamanlarda arkadaş olduğum yaşlıca bir martı gelmişti.

"Ne var oğul? Üzüntülü görünüyorsun bugün?" dedi. "Gönül meselesi mi?"

Hiç sesimi çıkarmadım.

Martı anlattı:

"Yıllar önce birini sevdim. Deli gibi. Onu görmeyince aklımı kaçıracak gibi oluyordum. Evlenmeye karar verdik. O bir yuva istiyordu, bense sonsuz bir özgürlük ve gökyüzünü. Anlaşamadık. Bıraktı gitti beni. Ölüyorum sandım. Altı ay kendime gelemedim," dedi.

Bir süre sustuk.

İkimiz de hayatımızı düşünüyorduk.

"Üzme kendini evlat," dedi martı. "Hayatını yaşa. Boş ver her şeyi."

Uçup gitti.

Agrippina

Sabah erkenden gitmiştim müzeye. Ne var ne yok merak ediyordum.

Bekçi iç avludaydı. Beni görünce koştu, geldi yanıma.

"Biraz toparlandım," dedi. "Kendime geldim azıcık. Bu sabah müzedeki heykelleri tek tek sayıp kontrol ettim. Kölelerden müzeye dönen yok. Bir kere özgürlüğün tadını aldılar. Artık onları içeriye sokamazsın. Dur bakalım ne olacak?"

Girmiştim müzeden içeriye. Venüs her zamanki gibi nazlı nazlı, yarı aralık gözlerle çevreye bakıyordu.

Ağlayan Kadınlar Lahti'nin oraya gittim. Hepsi sessizdi. Kollarındaki renkli taşlı bilezikler pırıl pırıl parlıyordu.

Birden bir tanesinin bana bir şeyler söylediğini duydum.

Agrippina'ydı bu. Altın bileziği alan kadın.

"Ne var, söyle," dedim.

"Sen müzeden çıkacağın zaman haber ver."

"Ne yapacaksın?"

"Ben de seninle beraber geleceğim."

"Ben eve gideceğim," dedim.

"Ben de senin evine gitmek istiyorum."

"Ne yapacaksın benim evimde?"

"Annen yok mu senin?"

"Babaannem var."

"Babaannenle konuşacağım," dedi Agrippina.

"Ne konuşacaksın babaannemle?"

"İş isteyeceğim ondan," dedi kadın. "Buradan bir para almıyoruz. Biraz çalışıp para biriktirmek istiyorum."

"Bizim evde çalışan birileri var."

"Olsun. Ben cam silerim, taş silerim. Ağır işleri yaparım," dedi Agrippina.

Peşime takılmıştı öğleden sonra. Lahitten, diğer kadınlardan nasıl kurtulduğunu bilmiyorum.

"Sus, sesini çıkartma. Çıkalım," dedi.

Gülhane Parkı'nı birlikte yürüyerek geçtik.

O anlatıyordu.

"Kölelerden biri sevgilimdi."

"Hangisi?" diye merakla sordum.

"Köle temsilcisi," dedi.

"O çok yakışıklı," diye bağırdım.

"Biliyorum," dedi. "İşte, gitti müzeden. Şehrin kalabalığına karıştı. Ben de duramam artık bu lahtin üstünde. Aklım dışarıda. Ama kendi paramı kazanabilirim. Babaanneni bir göreyim."

Vapura binmiştik.

Agrippina heyecanla çevresine bakıyor, vapurun içindeki kalabalığı, dışarıdaki dalgaları izliyordu.

Boylu posluydu. Üstündeki giysi gayet hoş du-

ruyordu. Uzun bir elbise giymiş, üstüne de bir şal atmış gibiydi. Kimse onun bir fresko'nun** parçası olduğunu anlamıyordu.

Arkasına yaslanmış, müzenin dışındaki dünyayı seyrediyordu.

"Dolmuşa bineceğiz, gel."

Eğilerek bindi dolmuşa.

Kapının önünde indik.

"Ooo, ne güzel bir ev burası!" dedi Agrippina.

"Eski bir köşk bu. Dört katlı."

"Merdivenleri silerim, balkonları yıkarım," dedi.

Az sonra Agrippina babaannemle konuşuyordu.

"Yabancıyım. Para kazanmak istiyorum. Gece yatılı kalabilirim. Hiçbir akrabam, çoluğum çocuğum, kocam, hiç kimsem yok. Çöpsüz üzümüm," dedi. "Her işi yaparım."

"Nereden geliyorsun, kızım?"

**Güzel sanatlarda bir duvar resmi tekniği. Duvarın sıvanmasından sonra kireç harcı daha ıslakken uygulanır. Fresko tekniğinde yalnızca kireç zeminle tepkimeye girmeyen boyalar kullanılabilir. (yay.n.)*

"Sultanahmet'ten."

"İyi. Kal birkaç gün bakalım. Biz seni tanıyalım, sen bizi tanı," dedi babaannem.

Agrippina köşkte işe başlamıştı. O gece hortumu tutarak taşlığı yıkadı. Paspası çırptı.

Babaannem, "Çalışkan kadın," dedi. "Bakalım gelecek günler ne gösterecek!"

Agrippina yaşamının büyük bir kısmını lahit gömülüyken toprak altında, lahit bulununca da geri kalan günlerini müzede geçirmişti.

Yeni yaşamında bu kadar başarılı olmasına şaşırıyordum. Çok çalışkandı. Hareket etmeyi seviyordu. Yıllarca taşın üstünde hareketsiz kalmasından gelen bir şey olmalıydı bu.

Merdivenleri ikişer üçer atlayarak çıkıyor, babaannemin bütün işlerini yapıyor, geri kalan zamanını bahçede geçiriyordu.

"Bu bahçe cennet," dedi bir gün bana. "Burada her şey canlı, yaşıyor rengarenk, otlar, çiçekler, böcekler. Her şey çok güzel."

Çok dikkatliydi.

Bir gün, "Şu karga," dedi "Şu karga dikkatimi çekiyor."

"Ne var o kargada, Agrippina?" diye merakla sordum.

Feramuz'u gösteriyordu.

"Tuhaf bu karga," dedi. "İnsan gibi bakıyor. İnsanlarla ilgili. Köşkle ilgili. Değişik bir hayvan."

Agrippina Karga Feramuz'u izlemişti. Algıları olağanüstü kuvvetliydi. Bir şeyler sezmişti belki de.

Karganın Görüşleri

Cevizin altındayım. Gölgelikte ağırlık bastı. Gözlerim kapandı kapanacak.

Yukarıdan Karga'nın İkbal'le konuştuğunu duydum.

"Bu yeni hizmetçi... Tuhaf bir kadın," dedi Karga. "Ne bileyim ben. Bu dünyadan değil gibi."

"Ne demek o, ağabey," dedi İkbal Karga. "Sırp ya da Boşnak olmalı."

"Hiç sanmıyorum," dedi Feramuz. "Tuhaf bir şey o. Bu dünyadan değil sanki."

"Nereden olabilir, ağabey?"

"Bilmiyorum," dedi Feramuz. "Benim algılarım...

Bir şey... Bir şey hissediyorum onunla ilgili ama tam bilemiyorum. Başkaları gibi değil o kadın."

"Nereden geldi o?"

"Bir gün Nazlı'yla geldi."

"İşçi, yoksul kadın işte, ağabey. Baksana yüzü sapsarı," dedi İkbal.

"Hayır," dedi Feramuz. "Yoksul bir işçi kadın değil o."

"Büyükhanım."

"Efendim, kızım."

"Bu karga ne kadar tuhaf. Siz hiç daha önce fark etmediniz mi bunu?"

"Kargaya hiç dikkat etmedim, kızım," dedi babaannem. "Ne olmuş ona?"

"Tuhaf. Bir tuhaflık var onda. Tam anlayamadığım bir şey."

"Siyah, yaşlı bir karga o."

"Hayır," dedi Agrippina. "Siyah yaşlı bir karga değil o. Başka bir şey."

* * *

Kargayı da, Agrippina'nın dediklerini de büyük bir heyecan ve endişeyle dinliyordum. Bu iki varlık, birbirlerinin çok değişik olduklarını ve başka dünyaların varlıkları olduklarını sanki hissediyorlardı.

Ben hızla büyüyordum o sonbahar. Ama Karga ile Agrippina'yı aynı dünyanın varlığı olarak doğallıkla kabul edecek yaşı henüz geçmemiş olmalıydım. İkisi de çok doğal geliyordu bana. Bu başka bir kafa yapısıydı. Bunu yitirince insan iyice büyüyor, yaşlanmış oluyordur belki de.

Benim için karga, babaanneme yıllardır aşık olan yaşlı Feramuz; Agrippina ise Ağlayan Kadınlar Lahti'nin üstünden çıkıp köşke çalışmaya gelen kadındı.

Agrippina uzun yıllar köşkte kaldı. Kimi zaman çok canlı ve hareketli, kimi zaman bir taş duvar gibi sessiz olurdu.

Babaannem onu çok seviyordu.

Feramuz her zaman babaannemi deliler gibi sevdi. Onun sevdasından alev alev yandı.

Agrippina bunu anlamıştı. Feramuz'un babaanneme olan aşkını hemen anlamıştı. Feramuz da onun başka bir dünyadan gelen bir ruh, bir lahtin üstündeki bir görüntü; yarı karanlık bir müzenin içinden çıkıp gelmiş geçmişin bir gölgesi olduğunu biliyordu sanki.

İkbal Karga, "Çevre böyleleriyle dolu, ağabey. Sen de bu gariban kadına taktın," diyordu.

"O gariban bir kadın değil."

"Ya ne?"

"Bilmiyorum. Bir ruh. Bir hayalet o. Belki bir ölü."

"Sus. Herkes korkacak."

Sonbahar

Sınavlarım başlamıştı. Karga Feramuz'un hatıra defterini iade etmem gerektiğini düşünüyordum birkaç gündür.

Ne yapabilirdim, nereye bırakabilirdim onu?

En iyisi ceviz ağacının dibine bırakmaktı. Defteri okumuştum baştan sona kadar. Karga'nın gözlemlerine, hayatı yorumlayışına hayran kalmıştım. Duygu yüklü bir yaratıktı. Gözü babaannemden başkasını görmüyordu.

Defteri ceviz ağacının dibine bırakırken Feramuz'un beni görmemesi lazımdı. Çok dikkatli olmalıydım.

Bir sabah erkenden kalkıp defteri cevizin dibine bıraktım.

Karga'nın defterinden babaanneme, kendi aileme, eski yıllara ait o kadar çok şey öğrenmiştim ki, zor oldu defterden ayrılmak benim için.

Ama bırakmıştım onu ağacın altına, koşarak odama döndüm.

Agrippina oda kapısında belirdi. Birden korktum onu görünce. Kargadan duyduklarım etkiliyordu beni.

"Agrippina, ne arıyorsun sen burada?"

"Süt getirdim size," dedi saygıyla.

"Teşekkür ederim."

Sütü başucuma koymuştu.

"Müzeye gidiyor musunuz?" diye sordu.

"Eskisi kadar sık gidemiyorum ama her hafta sonu oradayım," dedim. "Özledin mi orayı?

"Yok, özlemedim," dedi Agrippina. "Lahtin üstündeki kadınlar nasıl, arkadaşlar?"

"İyiler, gayet iyiler," dedim. "Her sabah saat

11'de hıçkıra hıçkıra ağlıyorlar."

"Evet," dedi Agrippina gülümseyerek. "Onların işi bu. Ne yaparsınız."

"Sen kurtuldun."

"Evet, ben kurtuldum."

"Rahat mısın burada?"

"Bu dünyayı seviyorum," dedi.

Yüzü daima solgundu Agrippina'nın. Az güneş görmüş gibiydi. Eski yaşantısından hiç bahsetmemişti bize.

Kimdi bu eski, asırlar öncesinden köşke çalışmaya gelen Ağlayan Kadın, bu eski mermer lahit parçası?

Geride bıraktığı asırları, binlerce yıl bir sır gibi saklıyordu ya da unutmuştu geçmiş yaşamını.

Ona bakıp düşünüyordum bütün bunları.

Yavaşça kapıyı çekip çıktı.

Karga Feramuz'un Sağlık Reçetesi

Ertesi sabah cevizin altına gittiğimde defteri bulamadım. Feramuz bulmuş olmalıydı onu. Ağacın köklerinin oralara iyice baktım, sayfalarının kenarları kıvrılmış, sararmış tozlu hatıra defteri onu bıraktığım yerde yoktu.

Ceviz ağacının dibindeki yerime oturup arkama yaslandım. Ne güzeldi bu yemyeşil dünya. Bahçedeki mor salkımın kokusu burnuma geliyordu.

Yukarıdan sesler geliyordu. Kulak verdim.

Feramuz, "Olacak iş değil," diyordu. "Bu hayalete benzeyen Agrippina her sabah erkenden taşlığı ve merdivenleri şakır şakır yıkayarak beni uykudan uyandırıyor."

"Ağabey, bak kolesterol ilacını almayı gene unutmuşsun!" dedi İkbal Karga.

"Ah, unuttum! Doğru."

"Al suyun burada, iç ağabey."

Glup! Glup! diye sesler duydum. Karga kolesterol hapını içmişti.

"Cevriye Hanım'la aynı hapı kullanıyoruz," dedi.

"Ama o senin gibi yağlı şeyler yemiyor."

"Onun da kolesterolü var," dedi Karga. "Bizim yaşımızdaki herkesin böyle bir sorunu var galiba."

"Sen ilacını yut da ağabey, bir şey olmaz," dedi İkbal Karga. "Bak, hep unutuyorsun."

Glup! Glup! diye birtakım sesler daha duydum. Karga biraz daha su içmişti.

"Haftaya da şeker kontrolü var," dedi İkbal Karga.

"Laboratuvarda gene kan mı alınacak?"

Karga susmuştu.

İkbal Karga'nın Feramuz'u bir sağlık tarama-

sından geçirdiğini anlamıştım. Ne de olsa yaşını başını almıştı Feramuz. Bunlar gerekiyordu.

"Ah gençlik," diye mırıldandı Feramuz. "Yaşlıların düşündüklerini gençler yapabilse!"

Bir an durdum yerimde öylece.

Ne müthiş bir laftı bu!

"Yaşlıların düşündüklerini gençler yapabilse!"

Bu sözü hiç unutmamaya karar verdim.

Bir köşeye yazacaktım onu.

Az sonra odama çıkmıştım. Müzeye gitmeye hazırlanıyordum.

Tam o sırada, yavaşça oda kapım açıldı. Karşımda Agrippina duruyordu.

Eski, yılların yıprattığı bir mezar taşını andırıyordu Agrippina, uzun boyu ve soluk rengiyle.

"Bir şey mi istedin, Agrippina?" diye sordum.

Agrippina elinde bir şey tutuyordu. Dikkatlice baktığımda bunun Karga Feramuz'un hatıra def-

teri olduğunu gördüm.

"Tahminlerimin hepsi doğruymuş. Yanılmamışım," dedi Agrippina. "İlk satırları okudum. Karga babaannenize deli gibi aşık. Anlamıştım. Bakışlarından, hareketlerinden..."

"Agrippina!" diye bağırdım. "Nereden buldun o defteri?"

"Bahçeyi süpürürken ceviz ağacının altında buldum."

"Onu hemen sahibine iade etmelisin! Bir kişinin özel yazıları okunur mu? Bu çok ayıp bir şey," dedim.

"Biliyorum," dedi Agrippina. "İlk sayfayı okudum yalnızca. Şüpheleniyordum böyle bir şeyden."

"Karga'nın özel hayatından sana ne!" dedim. "Hiç kimseyi ilgilendirmez bu. Ver o defteri bana."

Agrippina sararmış, tozlu hatıra defterini bana uzattı.

"Şimdi git," dedim. "Ve bu öğrendiklerini unut. Kimseye söyleme."

"Kime söyleyebilirim ki," dedi Agrippina. "Kimsem yok ki benim."

Kapıyı yavaşça kapatıp gitmişti.

Yaprakları sararmış, tozlu defter gene bana dönmüştü. Onu yastık kılıfımın içine saklayıp çıktım odamdan.

Müzedeki Dünya

Koşar adım girdim müzeden içeriye. Kapıdaki adam bugün de bilet kesmemişti bana.

"Bütün gün burada çalışıyorsun, ödev hazırlıyorsun. Bugün de benden olsun müze!"

"Sağ ol," dedim.

Müze hiçbir zaman değişmiyordu. Orada ilkbahar, yaz, sonbahar, kış yoktu. Belki yalnızca gece ve gündüz vardı. Başka türlü bir zamanı vardı müzenin. Kendine has bir zaman. Onu çok seviyordum. Bu antik, artık var olmayan bir dünyanın zamanına girmek çok hoşuma gidiyordu.

Her şey sessizdi. Venüs, ben yanından geçer-

ken hafifçe iç geçirdi. Sevgilisi Mısırlı köle, köle ayaklanması sırasında azat edilmiş ve müzeden kaçmıştı. Yalnızdı Venüs.

Yanından geçerken, "Bana bir ayna getir yarın," diye fısıldadı.

"Olur," dedim.

Bekçi arka taraftaydı. Geldiğimi duyunca meydana çıktı.

"Nerelerde kaldın?" diye sordu bana. "Bugün geciktin. Ağlayıcı Kadınlar az önce sustular. Yaz saatine girince şaşırıyorlar zamanı. Ama bir süre sonra her şey yerine oturur," dedi. "Saatler geri alınınca hep böyle oluyor."

Durdu bir an.

"Seni yeni heykellerle tanıştıracağım," dedi. "Gel bu tarafa."

Müzenin dip taraflarında duvardaki mermer bir kurnanın deliğinden akan bir su gördüm.

"Bu da nedir?"

"Ah," dedi Bekçi. "Bu Hayal Çeşmesi. Çok eski devirlerde bu sudan içince insanın hayaller göreceğine inanılırdı."

İlgimi çekmişti.

"Ne kadar ilginç," dedim. "Bir yudum içeyim, bakalım neler göreceğim."

"Ama dikkatli olmalı," dedi Bekçi.

"Niçin?"

"Göreceğin hayaller güzel hayaller de olabilir, ürkütücü bir hayal de görebilirsin."

"Aa, istemem, korkarım," dedim. "Sen hiç denedin mi?" diye sordum Bekçi'ye.

"Denemez olur muyum, denedim tabii," dedi.

"Peki ne gördün?"

"Tuhaf şey, bana hiç etki etmedi bu su. Hiçbir şey görmedim."

"Bir daha denemedin mi?"

"Denemedim," dedi Bekçi. "Karnımda gaz yaptı su, aslını istersen."

"Deneyelim mi?" diye sordum.

"Olur," dedi Bekçi. "Deneyelim bakalım."

"İki kişi olunca insan korkmaz."

"Doğru bu söylediğin," dedi o.

Taşın kenarında duran alüminyum kupayı doldurup hayal suyundan içtim. Bekçi de kupayı çalkalayıp bir bardak içti sudan. Beklemeye başladık.

"Sen bir şey görüyor musun?"

"Hiçbir şey yok henüz," dedi Bekçi.

Ben de merakla bekliyordum. Bir yandan da çevreme göz gezdiriyordum.

Birdenbire karşıdaki büstlerden biri harika bir napoliten parça söylemeye başladı. Sesi olağanüstüydü. Capri adasını, eski bir aşkı anlatan bir şarkı söylüyordu sanırım.

Sesi büyülemişti beni.

"Bu hayal mi?" diye sordum Bekçi'ye.

"Yok, yok. O gerçek," dedi. "Arya söyleyen büst o. Her zaman söylemez. Su sesini duyunca söylemeye başladı."

"Ne kadar güzel sesi var."

Büst'ün söylediği napoliten şarkıyı hayranlıkla dinliyordum.

"Bak, bak," dedi Bekçi. "Bak şuraya. Ben bir hayal görüyorum galiba."

Gösterdiği tarafa baktım. Hiçbir şey göremedim.

"Ne görüyorsun?"

"Aman!" diye bağırdı Bekçi. "Ödüm koptu! Çok korkunç!"

"Ne görüyorsun, anlat bana," diye bağırdım. Kolunu tutuyordum. Zangır zangır titriyordu.

"Ayy! Çok korkunç bir hayal gördüm," dedi. "Bir iskelet. Bana doğru geliyor. Gözleri fosforlu gibi. Sen görmüyor musun onu?"

"Yok, hiçbir şey görmedim," dedim. "Ama senin tarif ettiğin Firavun'a benziyor, niçin korktun ki o kadar?"

"Firavun hep lahtin içinde. Ayağa kalkamaz o kendi kendine. Bu bana doğru geliyor. Allah Al-

lah, elinde de bir elektrogitar," dedi Bekçi.

"Elinde gitar mı var?"

"Elektrogitar," dedi bekçi. "Çalmaya başladı. Kemik ayaklarıyla çat! çat! yere vuruyor. Duymuyor musun? Tempo tutuyor."

"Hiçbir şey duymuyorum," dedim. "Sen rap yapan bir iskelet görüyorsun."

"Aynen öyle," dedi Bekçi. "Çılgın bir müzik. İskeletin her yanı ayrı oynuyor. Bu nedir böyle?"

"Rap. Rap müziği," dedim. "Korkma."

"Korkunç değil artık, alıştım," dedi o. "Müthiş bu iskelet, yapmadığı numara yok. Arkadan fosforlu ışık vermişler, şimdi elinde bir mikrofon."

"Ben de görmek istiyorum bu hayali," dedim. "Bir kupa su daha mı içsem acaba?"

"Yok, yok," dedi Bekçi. "Fazla olur. Ben gördüğümü anlatırım sana. İskelet çılgınca dans ediyor işte. Bir de spot düştü üstüne şimdi."

"Firavunun iskeleti mi?"

"Benziyor," dedi Bekçi. "Olabilir yani. Firavun

bu kadar hareketli olabilir mi?"

Gülmeye başladım.

"O da iskelet, senin gördüğün de iskelet. Aynı şey değil mi?"

"Doğru ya," dedi Bekçi.

Ben birden karşımda Venüs'ü gördüm.

Hayal olmalıydı bu işte. Kolları tamamdı. Uzun siyah kadife eldivenleri vardı. Parmaklarında ve kollarında pırlantalar parlıyor, gözümü alıyordu. Üstünde koyu kırmızı bir ipek tuvalet vardı. Saçları platin rengiydi, bukle bukle yapılmıştı. Uzun kirpikleri yanaklarını gölgeliyordu. Muhteşemdi tek kelimeyle.

O tuvalet ona ne kadar yakışmıştı. Elinde ufak, siyah kadife bir çanta tutuyordu. Tuvaletinin altından çok yüksek topuklu ayakkabılarını görebiliyordum, siyah süettendiler.

Venüs şöyle bir yürüyüp döndü. Bana baktı.

Podyumda yürüyen bir manken gibiydi.

"Venüs'ü görüyor musun?" diye sordum Bekçi'ye.

"Göremedim," dedi.

"İskelet ne oldu?"

"Gitti."

Venüs de yavaşça uzaklaşıp gitmişti.

"Hiç unutamayacağım o halini," dedim. "Ya o boynundaki pırlanta kolye, muhteşemdi..."

Bekçi gözlerini iyice açmıştı.

"Hayal gördüm," dedi. "Dans eden iskelet."

"Ben de gördüm. Venüs. Kırmızı tuvaletli. Harikuladeydi."

"İkisi de gittiler," dedi Bekçi.

"Gittiler."

Deliğinden su akan kurnanın başında Bekçi'yle kalakalmıştık.

Hiç olmazsa bir şeyler görebildik," dedi Bekçi. "Ben bu su çok eski olduğu için artık etkisini kaybetmiştir diyordum."

"Ben bundan bir şişe alıp eve götürebilir miyim?"

"Götürebilirsin, ne olacak. Su akıp duruyor," dedi Bekçi. "Sana bir pet şişe ayarlayayım."

Boş bir şişeye sudan doldurmuştu.

"Al bakalım," dedi.

Büst yeniden nefis bir arya söylemeye başlamıştı.

"Ne kadar güzel sesi. Büyüleyici."

"Bu su şırıltısı uyandırıyor onu. Bazen aylarca ağzını açmaz," dedi Bekçi.

"Hangi devre ait?"

"Antik Roma. İmparator Hadrianus zamanı. İmparator da hayranmış bunun sesine."

"Bu büst bir CD çıkarsa çok tutar," dedim. "Pürüzsüz, billur gibi bir ses. Kendinden geçerek söylüyor."

"Gerçekten öyle," dedi Bekçi. "Çok ünlü olabilirdi bu hakikaten. Ama ne yaparsın işte, yarı karanlık bir müzenin dibinde bir heykel başı alt tarafı."

"Bunu burada başka dinleyen oldu mu?" diye sordum.

"Yok. Kimsenin yanında söylemedi," dedi Bekçi.

"Birisi keşfetse tamam," dedim.

Bekçi ilgiyle baktı bana.

"Öyle mi dersin?" diye sordu.

"Eminim," dedim. "Bir anda meşhur olur. Ünlü tenor Caruso'nun sesi gibi sesi var."

"O da kimmiş?" diye sordu Bekçi.

"Bir İtalyan tenor," dedim. "Dünyaca ünlü. Artık hayatta değil. Enrico Caruso."

"Sen nereden biliyorsun?"

"Çok ünlü. Geçen gün sesini bir taş plaktan dinledim."

Bekçi düşüncelere dalmıştı.

Şarkı söyleyen büst susmuştu. Şimdi bizi dinliyordu dikkatle.

"Konuşmalarınızı duydum," dedi. "İsterdim ünlü olmak. Ama nasıl?"

"Buraya bir yetenek avcısının gelip seni dinlemesi lazım," dedim. "Ya da bir programa katılacaksın."

"Buraya nereden gelecek yetenek avcısı," dedi Bekçi. "Ümitlendirme bunu Allah'ını seversen. Buraya arada öğrenci grupları geliyor, bazen de turistler."

"Desenize hiçbir şansım yok," dedi büst. "Bu müzenin bir köşesinde, hiç keşfedilmeden sonsuza kadar kalacağım."

"Belki bir yarışma... Bir televizyon programı?" dedim.

Büst ilgilenmişti.

"Ah, bir yarışmaya girebilsem," dedi. "Nedir o, televizyon programı filan?"

Bekçi, "Amaan!" dedi. "Bir bu eksikti şimdi. Ünlü olacaksın da ne olacak? Ünlü bir baş. Şarkı söyleyen bir heykel başı. Bırak Allahaşkına," dedi. "Bu müzeden de kaçan kaçana! Giden kölelerin hiçbiri geri dönmedi. Sanki burada bir şey var. Şu lahtin üstündeki Ağlayıcı Kadınlar'ın biri de yok olmuş. Yeni fark ettim. Sayıyorum, sayıyorum eksik çıkıyor bir tanesi. Tüyen tüyene..." diye söylendi.

Döndü büste, "Sen ünlü olacaksın da ne olacak?" dedi. "Herkes şarkı söylüyor. Herkesin sesi güzel. Mikrofona yapışıp söylüyorlar."

"Şansımı sonuna kadar deneyeceğim. Kararlıyım," dedi büst.

Bekçi bana döndü.

"Kışkırtma bunları," dedi. "Hep sen kışkırtıyorsun. Yıllardır burada sessiz duruyordu. Tozu alınırken bile ağzını açmazdı. Bak şimdi ünlü olacağım diye tutturdu."

Bekçi'yi yavaşça bir kenara çektim.

"Dinle beni," dedim.

"Söyle," dedi.

"Bu büstün sesinin güzel olup olmaması önemli değil."

"Nasıl önemli değil?"

"Bir kere muhteşem bir sesi var," dedim.

"Nasıl sesi önemli değil?" diye sordu Bekçi yeniden.

"Yani şöyle," dedim. "Bir mermerden heykel başı şarkı söylüyor. Önemli olan bu! Hiç görülmemiş, duyulmamış bir şey bu. Dünya ayağa kalkar," dedim. "Bu duyulsa yer yerinden oynar."

Bekçi'nin kafası karışmıştı.

"Doğru ya," dedi. "Heykel başı şarkı söylüyor. Hiç görülmüş bir şey mi bu? Ne yapabiliriz peki?"

"Bilmiyorum ki," dedim.

"Biraz düşünelim. Bir şeyler yapılabilir."

Bekçi düşünüyordu.

"Bu zengin olur o zaman," dedi. "Paraya para demez."

"Orası öyle," dedim. "Biraz düşünelim."

Büstün yanından uzaklaşmıştık.

Elimde bir şişe hayal suyu, çıktım müzeden.

"Yarın konuşuruz," dedim Bekçi'ye. "Sen ona bir şey söyleme."

"Ne söyleyeceğim," dedi Bekçi. "Başıma bir de bu çıktı."

* * *

Yaprakları sararmış defter bir kez daha elimdeydi.

Rasgele bir sayfa açıp okumaya başladım. Şöyle yazmıştı Karga:

Dün gece. Ihlamurun üstünde. Bir ara gözlerimi kapattım. Bir rüya gördüm. Ne tuhaf bir rüyaydı bu. Bu rüyayı unutmam imkansız. Ömrüm boyunca unutamayacağım bir rüya. Acaba bir daha görür müyüm böyle bir şey. Bilmiyorum.

Rüyamda bir uykudan uyanıyorum. İnsan olmuşum. Bunu birden fark ediyorum. Ne tuhaf bir duygu. Kanatlarımı oynatayım derken kollarımı oynatıyorum. Yattığım yerde ayaklarımı oynattım. İki bacak. Bir insan gövdesi içindeyim. O an duyduğum heyecan, garip bir bilinç. Hem bir ağırlık, hem bir hafiflik... Anlatması çok güç bu duyguları.

Bir insan olmak.

"Bunun kıymetini bilmeliyim!" diye ok gibi hızla bir düşünce geçiyor aklımdan. İnsanım. Bir erkek.

Müthiş bir değişim. Bunun kıymetini bilmeliyim. Önemli, çok önemli bir şey insan olmak...

Yattığım yerden bunları düşünüyorum.

Eğitimli miyim acaba? Değilsem hemen eğitmeliyim kendimi. İyi yaşamak için. Bunun gerekli olduğunu biliyorum. İnsan olmak...

Yavaşça doğruluyorum yerimden. Genç bir erkeğim.

Dünya ayaklarımın altında. Her şey yapabilirim. İnanılmaz duygular içindeyim. Bunca yıl yaşamış bir karga olarak, insan olmanın bütün artılarını biliyorum. Bir tek uçamam artık, ama dünyanın kapıları benim önümde açık.

Kollarıma, bacaklarıma bakıyorum. Alışıyorum onlara. Gözlerim. Saçlarım. Elliyorum onları teker teker. İnsan olmuşum.

Cevriye'yi düşündüm o an.

Uyanıverdim.

Bu rüyanın etkisini hiç unutmayacağım. Tekrar karga bedenimin içinde uyandım. Ben buyum.

O bir rüyaydı. Ama ne rüya!

Bir insan olmak. Öyle bir fırsatı elime geçirebilsem. Şu rüya bir gerçek olsa. O kadar çok yapacak şey var ki dünyada o zaman.

Ama işte, şimdi gene karga bedenimin içindeyim.

Havalanıp başka bir dala kondum. Düşüncelere daldım...

Burada bitirmişti Karga Feramuz rüyasını. Ben de etkilenmiştim onun yazdıklarından.

İnsan olmak.

Bu ne kadar önemli bir şeydi. Karga bunu bana hissettirmişti. Kimi zaman farkında bile olmaz insan, bir insan olduğunun. Karga'nın kalemi kuvvetliydi. Yazdıkları beni düşüncelere daldırdı.

Bir Bardak Hayal Suyu

Şişedeki hayal suyu aklıma gelmişti. Müzedeki antik çeşmeden doldurduğum su. Başucumdaki bardağa doldurup içtim.

Bom! diye bir ses duydum. Sanki birisi bir kese-kağıdı patlattı kulağımın dibinde. Bir an gözüm karardı. Gözlerimi açtığım zaman karşımda Bekçi ile şarkı söyleyen büstü gördüm. Bekçi büstü iki eliyle taşıyordu. Karanlık, rutubetli bir yerdeydik.

"Neresi burası, siz nasıl geldiniz buraya?" diye sordum Bekçi'ye.

"Aman hiç sorma," dedi Bekçi. Elinde tuttuğu büstü işaret etti.

"Dur, durak bilmiyor bu. Zapt edemedim. 'Yarışmaya gireceğim. Kendimi kanıtlayacağım. Sesimi dünyaya duyuracağım!' diye tutturdu."

Antik büst, "Repertuvarım çok geniş," dedi. "Aryalar, napoliten şarkılar ve kantatlar, liedler söylüyorum."

"Kantatlar ve liedler..." dedi Bekçi. "Neymiş bunlar, hiç duymadım?"

"Eski şarkılar," dedi büst. "Operalardan kısa parçalar... Değişik şeyler. Hem popüler müzik, hem klasik şarkılar var repertuvarımda."

"Vallahi müthiş!" diye söylendi Bekçi. "Yıllarca sustu. Birden başladı."

Çevreme bakıyordum. Karanlık, küf kokulu, mağara gibi bir yerdeydik. İçime bir sıkıntı, daralma gelmişti. İleriden, mağazanın ağzından hafif bir ışık sızıyordu içeriye.

"Elektriği açalım," dedim.

"Elektrik düğmesi yok."

"Neresi burası?"

"Bir mağaraya benziyor..."

"Şurada bir çıra var," dedi büst. "Şurada, duvara sokulmuş."

Bekçi çırayı bulmuştu. Çakmağıyla yaktı onu.

Çevre aydınlanmıştı.

Gerçekten bir mağaranın içindeydik. Her şey berbattı. İnanamıyordum yaşadıklarıma.

"Bir mağaradayız."

"Evet. Bir mağaranın içindeyiz."

Birden mağaranın duvarında bir resim gördüm.

"Şuraya bakın!" diye bağırdım. "Burada bir resim var. Olağanüstü bir şey bu. Bir hayvan resmi."

Bekçi çırayı yaklaştırdı, duvar resmini hayranlıkla izlemeye başladık.

Bekçi, "Hayatım müzede geçti, ama ilk defa bir duvar resmi görüyorum," dedi. "Müthiş bir şey bu. Bir mağara adamı yapmış olmalı bunu!"

Resimdeki renkleri ilgiyle inceliyordum. Kırmızı vardı, yeşil vardı.

"Evet, bir mağara adamının yaptığı orijinal bir resim bu."

"Acaba neyi anlatıyor," dedi büst.

"Bir hayvan bu," dedim. "Bir bizona benziyor ya da bir yabandomuzuna."

"Gerçekten öyle," diye söylendi Bekçi. Biraz daha yaklaşmıştı resme. "Bizon bu," dedi. "Bildiğimiz bizon."

Mağaranın ağzında bir çıtırtı duyduk. İçeriye sızan ince ışık bir an için kapanmıştı. Zifiri karanlıktı içerisi şimdi. Üstelik soğuktu.

"Birisi var orada," diye fısıldadım.

Bize doğru geliyordu.

"Ödüm koptu!" diye fısıldadı büst. Bekçinin elindeydi.

"Burası çok karanlık ve havasız."

"Sus," dedi Bekçi. "Birisi geliyor."

Tüterek yanan çıranın ışığında bir an bana bakan iki göz gördüm. Hafifçe bir çığlık attım. Kalbim duracak gibi olmuştu.

"Sus!" dedi Bekçi. "Geldi, burnumuzun dibinde."

"Kim geldi?"

"Bu mağaranın adamı olmalı."

Birden iyice gördüm onu. Üstünde kirli bir post vardı. Saçları uzun ve karışıktı. Sakalı uzamıştı. Elinde bir sopa tutuyordu. O da endişeli gözlerle bize bakıyordu.

"İnanamıyorum," dedim. "Aynı filmlerdeki gibi! Bir mağara adamı."

"Ne yapacağız şimdi?" dedi Bekçi. "Saldırabilir."

Mağara adamından ağır bir koku geliyordu.

Büst, "Sakın kaçarken beni yere atma!" diyordu Bekçi'ye. "Sakın ona fırlatma beni."

"Belki de saldırmaz, durun bakalım."

Mağara adamı iyice yaklaşmıştı bize.

Bekçi, "Bizim zararımız olmaz size. Kendimizi birden burada bulduk," dedi. "Ben İstanbul Arkeoloji Müzesi'nin bekçisiyim. Hayat boyu heykellerle, iskeletlerle haşır neşir oldum. Şu bir öğrenci, mü-

zeye sık gelir. Bir ödev hazırlıyordu. Şu elimdeki de Antik Roma Çağı'ndan bir büst. Çok güzel sesi var. Tenor," dedi.

"Bizim size bir zararımız olmaz. Duvarda çizmiş olduğunuz bizon resmini hayranlıkla izliyorduk."

Mağara adamı sopasını indirmişti.

"Adım Ateş," dedi. "Bu mağaranın sahibiyim. Duvardaki resmi beğendiğinize sevindim."

Birden hepimiz ferahlamıştık.

"Ateş..." dedim. "Ne güzel bir isim."

"Ben doğduğumda ateş yeni bulunmuş. Benim yaşımda çok Ateş var buralarda," dedi adam.

Yaşını kestiremiyordum ama genç olmalıydı. Saçı, sakalı onu yaşlı gösteriyordu.

"Evet ateş bulunmuş," dedi Bekçi. "Peki, tekerleği buldunuz mu?"

"Hangi tekerleği?" diye sordu Ateş.

"Hani, yuvarlak şöyle, hızlı. Tekerleği buldunuz mu?"

"Yok, daha onu bulamadık," dedi Ateş.

"Ben sana hemen öğretirim onu," dedi Bekçi. "Çok kolay. Her şey birden değişiverir. En önemli buluş sayılıyor tekerlek. Hem de onu sen bulmuş olursun."

"Tekerlek..." diye söylendi Ateş. "Çok ilginç. Nedir bu yani?"

"Çok basit bir şey aslında," dedi Bekçi. "İlkçağ tarihinde çığır açacak bir buluş."

"Bana anlatın tekerleği," dedi Ateş. "Bayağı merak ettim onu."

"Tahta var mı? Tahta getirsen buraya," dedi Bekçi.

"Tahta dışarıda çok," dedi Ateş. "Hemen getireyim. Ama hava kararıyor. Dinozor dolaşır bu saatte. Pek çıkmıyorum o yüzden."

"Dinozor mu?" diye bağırdım.

"Dinozor," dedi Ateş. "Bu saatte çıkar."

"Nedir dinozor?" diye sordu büst.

"Aman," dedi Bekçi. "Ejderha gibi bir şey işte. İnsan yiyor."

"Aman Allahım!" dedi büst. "Ya buraya gelirse."

Ateş, "Korkmayın, dinozor mağaraya giremez," dedi. "Aralıktan sığmıyor."

"O zaman burada rahatça oturabiliriz."

"Tabii," dedi Ateş. "Şu tekerleği konuşalım. İlgimi çekti."

"Olur, konuşalım."

Mağaranın dışından bir böğürtü duyuldu. Hepimiz tir tir titriyorduk.

"Gördüğünüz gibi," dedi Ateş. "Dışarıya çıkılmaz bu saatte. Tekerleği konuşalım."

"Bizim savaş arabalarının tekerlekleri..." dedi büst. "Onları hatırladım şimdi. Sonra, imparatorun altın kaplamalı arabasının tekerlekleri..."

Ateş ilgiyle dinliyordu.

"Bu tekerlek oldukça önemli bir şey olmalı..." dedi.

"Ne diyorsun sen," diye bağırdı Bekçi. "Çok önemli. Ben her gece müzeyi kapatınca, bir minibüse biner, eve öyle giderim. İşte o da tekerlekli."

"Çok ilgimi çekti benim bütün bu anlattıklarınız," dedi Ateş. "Demek duvardaki resmi beğendiniz?"

"Harikulade. İnanılmaz bir şey o," dedim Ateş'e.

"Onun değeri belki bir trilyon. Ama daha para filan bulamadı bunlar," dedi Bekçi.

Döndü Ateş'e:

"Yani para bulununca, bu senin yaptığın resmin değeri çok yüksek olacak. Paha biçilmez bir şey aslında."

"Para..." dedi Ateş. "Tekerlek."

Bekçi, "Ben bütün bunları sana bu gece anlatırım," dedi. "Daha ortada para yok, zengin de yok. Tekerlek bulunmamış, mağaranın dışında dinozor...

"Giderken beni yanınıza alın," dedi Ateş. "Anlattıklarınızdan büyülü bir dünyada yaşadığınızı anladım. Ben de orayı görmek istiyorum. Burası zor."

"Bizim de buradan kurtulabileceğimiz meçhul," dedi Bekçi.

"Aman öyle şeyler söyleme," dedi büst.

Bekçi, "Bu da ayrı bir devirden," dedi büstü göstererek. "Antik Çağ'dan kalma."

"Siz nasıl buluştunuz?" diye merakla sordu Ateş.

"Onun saklandığı, korunduğu müzenin bekçisiyim ben."

"Anlıyorum."

"Tekerlek ne olacak?" diye sordum.

Bekçi, "Ateş tekerleği bulacak. Buradan gitmeden önce halledeceğiz onu," dedi.

Bir böğürtü daha duydum. Bütün gövdem zangır zangır titredi.

Birden gözlerimi açtım. Odamdaydım. Ter içinde kalmıştım.

Işığım yanıyordu. Yatağımın üstündeydim. Karga'nın yaprakları sararmış hatıra defteri orada, yanı başımdaydı.

Bir rüya mı gördüm?

Rüya değildi.

Rüya olmadığını biliyordum yaşadığımın.

"Hayal suyu," diye düşündüm. Bir bardak içmiştim ondan.

Ama her şey çok gerçekti. Ateş, mağaranın içi, duvardaki resim...

Bence bunların hepsi gerçekti.

Yarın Bekçi'yle konuşmalıydım bunları.

Bir süre düşüncelere daldım. Sonra uyumuşum.

Deliksiz bir uyku.

Bekçi Beni Bekliyor

Ertesi sabah erkenden müzenin kapısındaydım. Bekçi beni görünce koşarak geldi.

"Hayırdır, erkencisin bugün. Bir şey mi oldu?" diye sordu.

"Dün gece," dedim. "Eve gidince çok değişik şeyler oldu."

"Ne gibi şeyler?"

"Bir şişenin içinde hayal suyundan eve götürmüştüm ya."

"Evet..."

"O sudan bir bardak içtim. Birden kulağımın dibinde bir kesekağıdı patladı sanki. Gözüm ka-

rardı. Gözlerimi açtığımda, üçümüz bir mağaranın içindeydik."

"Kim kim?"

"Sen, ben ve senin elinde antik büst vardı."

"Allah Allah, sonra?" dedi Bekçi.

"Tarih öncesi devirde bir mağarada olduğumuzu anladık. Etraf karanlık ve nemliydi. Duvarda olağanüstü bir duvar resmi vardı. Bir bizon resmi. Derken mağaraya birisi geldi. Ödümüz kopmuştu. Gelen bir mağara adamıydı.

"Sen ona zararsız olduğumuzu söyledin.

"O bizimle konuştu. Adı Ateş'miş. Ateş bulunduğunda doğmuş. Mağaranın sahibi. Dışarıda bir dinozor vardı. Böğürtüsünü duydukça tir tir titriyorduk.

"Sen Ateş'e, 'Tekerlek bulundu mu?' diye sordun.

"Daha bulunmamış." Ateş tekerleği bilmiyordu.

"Sen, 'Ben sana hemen öğretirim. En önemli buluş, onu sen bulmuş olursun,' dedin."

"Ateş tekerlek hakkında bilgi sahibi olmak isti-

yordu. Sen biraz bahsettin tekerlekten ona.

"Dinozor geldiğinden mağaradan çıkılmıyordu.

"Duvardaki neolitik çağa ait Ateş'in yaptığı bizon resmi katrilyonluktu. Sen bunu Ateş'e söyledin ama daha para bulunmamış. Bilmiyorlar henüz böyle şeyleri..."

"Ne kadar ilginç bütün bunlar," dedi Bekçi. "Bu anlattıkların."

Şaşırmıştı. Anlattıklarımı dikkatle dinliyordu.

"Sonra?"

"Sonra gözlerimi açtım. Odamdaydım. Ama bu bir rüya değildi. Gerçekti bütün yaşadıklarımız. Onu biliyorum," dedim.

Bekçi, "Gel birer bardak şu sudan içelim, birlikte gidelim oraya," dedi.
Büst bizi dinliyordu.

"Ben de geleceğim," diye bağırdı. Bekçi uzanıp eline aldı onu. Birer bardak içtik hayal suyundan. Birkaç dakika bekledik.

"Gerçek gibi senin anlattıkların," dedi Bekçi. "Zamanın içine sıkışmış bir yere gitmişsin. Yedi bin yıl öncesine filan. Neolitik çağa. Dur bakalım, şu su etkisini bir göstersin," dedi.

"Ateş tekerleği bulursa müthiş bir şey olur," dedim.

Büst, "Keşke giderken ona bir tekerlek götürebilsek," dedi. "Görür hiç olmazsa, ne olduğunu anlar."

"İyi fikir bu," dedi Bekçi. "Ama şimdi tekerleği nereden bulacağız?"

"Arkada ambarda eski kar lastikleri olacaktı," dedi büst. "Ben gördüm, üst üste konmuş."

"A, doğru. Müze müdürünün arabasının kışlık lastikleri," dedi. "Ama nasıl taşıyabiliriz onu?"

"Al sen eline," dedim Bekçi'ye. "Çabuk ol. Su her an etkisini gösterebilir."

Bekçi koşarak arkaya doğru gitti. Ağlayan Kadınlar Lahti'nden hıçkırıklar gelmeye başlamıştı. Saat 11:00 olmalıydı. Bekçi kocaman bir kar las-

tiğini yerde yuvarlayarak geliyordu. Kulağımın dibinde bom! diye bir ses duydum. Gözüm karardı bir an.

Gözlerimi açtığımda karanlıktaydım. O küf kokusu geldi burnuma.

"Geldiniz mi?" diye bir ses duydum.

Ateş'in sesiydi bu. "Çırayı yakayım."

Bekçi'nin sesini duydum.

"Dur, çakmak var bende."

Bekçi karşımdaydı. Büstü elinde tutuyordu.

Çakmağını çakıp duvardaki çırayı yaktı.

Mağaranın içi aydınlanmıştı. Bekçi'nin beraberinde kocaman, üstü tırtıklı kışlık lastiği de getirmiş olduğunu gördüm. Lastik ortada duruyordu.

"Kolum koptu," dedi Bekçi.

"Bu nedir?" diye merakla sordu Ateş. Yerdeki lastiğe bakıyordu.

"İşte sana bahsettiğim şey. Tekerlek bu." Durdu bir an. "Aslında bu bir lastik," dedi. "Tekerleğin çok gelişmiş bir hali... Biz seninle tahtadan yapa-

cağız. Ne olduğunu anlaman için getirdim."

Ateş lastiğin üstüne eğilmiş, büyük bir dikkatle kar lastiğini inceliyordu.

"Üstü pütür pütür, ne tuhaf," diye söylendi. "Rengi de bir garip. Şimdiye kadar hiç görmediğim bir şey."

Ellerini lastiğin üstünde gezdiriyordu. Büyülenmiş gibiydi.

"Ateş, kirlidir lastik," diye uyardı Bekçi.

"Bu ne işe yarıyor?" diye sordu Ateş. Gözlerini kar lastiğinden ayıramıyordu.

"Arabayı yürütür, hız yapar, büyük bir kolaylık. Bu olmasa her şey durur," dedi Bekçi.

Ateş dikkatle dinliyordu onu. Anlamaya çalışıyordu.

"Bu..." dedi. "Belli bu bambaşka bir şey."

Eski, hafif aşınmış bir kar lastiğinin bir ilkçağ adamı üstündeki bu inanılmaz etkisini izliyordum.

"Hayatta ne çok şeyi fark etmeden günü geçiriyoruz," dedi Bekçi. "Öyle değil mi? Şu kar lasti-

ği bana hiçbir şey ifade etmez mesela. Yer tutar, ağırdır, taşıması zordur. Pahalıdır. Müdür hep arkaya bırakır kendininkileri bahar gelince. Ama Ateş burada neredeyse büyülendi bu lastiğe bakarken."

"Müthiş bir şey bu," dedi Ateş. "Bunun bilincindeyim," dedi. "Tekerlek hakkında çok az şey biliyorum."

"Öğreneceksin," dedi Bekçi. "Bulacaksınız onu. Sen bulacaksın, ayarlayacağım. Ama böyle lastik olmaz, tahtadan olacak, belki taştan," dedi Bekçi.

Birden cep telefonu çalmaya başladı.

Değişik bir melodisi vardı Bekçi'nin cep telefonunun. Mağaranın içini doldurmuştu. Ateş hayretler içindeydi.

Müzede Misafir Var

"Alo," dedi Bekçi. "Evet, evet... Meşgulüm şimdi. Kim? Kim dedin? Allah Allah," diye hayretle söylendi. "Çok önemli, çok çok önemli tabii. Dönmeye çalışacağım. Rahat bir yere oturtun."

Kapatmıştı telefonu.

"Eski Mısır Tanrısı Amon Ra yanında bir kutsal Apis öküzüyle müzeye gelmiş," dedi. "Firavun'un yanındaymış. Bu çok önemli bir şey. İstanbul Arkeoloji Müzesi için müthiş bir şey bu! Daha önce ne bir Mısır Tanrısı görüldü ne de bir kutsal Apis öküzü. İnanamıyorum."

"Hemen dönmeliyiz," dedi büst. "Çok merak ettim Tanrı Amon'u. Görmeliyim onu."

"Apis öküzü nedir?" diye merakla sordum.

"Eski Mısır'da kutsal bir hayvan," dedi Bekçi. "Dokunulmazlığı var. Apis öküzü işte. Tapınak hayvanı."

"Vallahi çok merak ediyorum bu yeni gelenleri," dedi mermer büst.

"Gitmeliyiz hemen," dedi Bekçi. "Dönmeliyiz müzeye, ama nasıl? Nasıl yapacağız bunu?"

Düşünüyordu.

Ateş, "Beni de yanınıza alın," diye bağırdı. "Ben de göreyim o dünyaları! Burada işim zor benim. Anladım. Daha bu tekerlek bulunacak, bir şeyler olacak... Ama ben o sizin dediklerinizi, anlattıklarınızı göremem. Beni de alın."

"Gel bakayım, Ateş," dedi bekçi. "Tut Nazlı'nın elini."

Ateş elimi sımsıkı tutmuştu. Mermer büst bekçinin elindeydi.

"Nasıl yapacağız?" diye sordum.

"Bütün beyin gücünüzü kullanın," dedi Bekçi.

"Çantamda hayal suyundan var!"

"Off! Harika," dedi Bekçi. "Hepimiz ikişer yudum alalım. Ateş de içsin."

Şişeden ikişer yudum su aldık. Zaten su bitmişti.

"Hadi bakalım," dedim.

Mağaranın dışında bir dinozor narası duyduk. Gözlerimi kapattım.

Açtığımda, müzede, İskender lahtinin yanındaydık.

Müze sessizdi. O çok sevdiğim yarı karanlık, antik dünyanın içine girmiştik bir kere daha.

Baktım, Ateş de gelmişti. Şaşkınlıkla çevresine bakıyordu.

"Bunlar nedir?" diye fısıldadı. Heykelleri gösteriyordu.

"Bunlar antik çağdan kalma heykeller," dedi Bekçi. "Anlatırım sana sonra. Canlı değil bunlar. Eskiden yaşamış ünlü adamların heykelleri."

"İnanılmaz şeyler bunlar..." diye mırıldandı Ateş. "Burası sıcacık. Üşümüyorum. Ya şu ışık... Aydınlık..."

"Camdan ışık geliyor, aslında burası loş," dedi Bekçi. "Ateş, sen burada bir köşede kıpırdamadan dur. Seni bir yere yerleştireceğim."

Belli belirsiz bir konuşma sesi geliyordu İskelet'in lahtinin oradan.

Bekçi mermer büstü yerine koymuştu.

O tarafa doğru yürüdük. İskelet lahtin içinde doğrulmuştu. Yanındaki uzun, yerlere kadar pelerinli, yüzünde som altından bir maske olan kişi konuşuyordu. Altın yüzlü adamın yanında irice bir öküz vardı. Kutsal Apis öküzü olmalıydı bu. Bizi görünce ayağını hafifçe yere vurup bir ses çıkarttı.

İskelet, "Apis öküzü selamladı sizi," dedi. "Amon Ra gelmiş beni görmeye."

Yüzü altın maskeli kişi bize doğru dönüp şöyle bir baktı.

Altın maske bütün yüzünü kaplamıştı. Uzun giysisinin kenarları da altın rengindeydi. Maskedeki

incecik aralıklardan bize baktığını tahmin ediyordum. Gözleri görünmüyordu.

Büyük bir heyecan ve korku duydum. Zangır zangır titriyordum. Amon Ra beni etkilemişti.

Bekçi, Amon Ra'nın önünde saygıyla eğildi.

"Hoş geldiniz müzeye," dedi.

Amon Ra hafifçe başını oynattı, sessizdi.

Kutsal Apis öküzü, müzenin içinde dolaşmaya başlamıştı. Ateş geride bir yerde hiç kıpırdamadan duruyor, bütün bu akıl almaz görüntüleri büyülenmiş gibi izliyordu.

Birdenbire müzenin tavanından altın renkli, genişçe bir ışık huzmesi indi. Amon Ra'nın üstüne düşmüş bir spot ışığı gibiydi bu.

Amon Ra bu ışığın içine girip yok oldu.

Apis öküzü de gitmişti.

Şaşırmıştım.

"Gitti."

"Altın yüzlü tanrı gitti," dedi Bekçi.

Her şey bir-iki saniye içinde olmuştu.

"Gökyüzüne çıktı altın ışıkla," dedi İskelet. "Belki gene gelir."

Ağlayan Kadınlar Lahti'nden çığlıklar yükseliyordu.

"Ne var, ne oluyor bunlara?" diye söylendi Bekçi.

Lahtin oraya doğru gittik. Ateş, lahtin yanındaydı. Büyük bir şaşkınlıkla lahtin üstündeki kadınlara bakıyor, yüzlerini elliyor, ne olduklarını anlamaya çalışıyordu.

Lahtin üstündeki kadınlar çığlık çığlığaydılar.

"Nedir bu! İlkel adam! Mağara adamı! Bizi rahatsız ediyor."

Bekçi, "Ateş, oğlum. Gel bu tarafa. Elini sürme onlara," dedi.

"Nedir bunlar?"

"Kadın onlar. Kadınlar."

"Ama soğuk ve taş gibi..."

"Mermerden kadınlar onlar, Ateş."

"Bağırıyorlar ama."

"Ağlayıcı Kadınlar," dedi Bekçi.

Ateş'i alıp mermer büstün yanına gitmiştik.

"Tekerlek ne oldu?" diye sordu Ateş.

"Tüühh!" dedi Bekçi. "Tekerleği tarih öncesinde, senin mağarada unuttuk! Bak gördün mü şimdi. Ne yapacağım ben? Müdürün aklına lastikler gelirse yandım."

"Gerekirse gider alırız," dedim.

Ateş, "Ben bir daha mağaraya dönmem," dedi.

"Karnın acıktı mı, Ateş?"

"Acıktı," dedi Ateş.

Bekçi bana döndü. "Bu ötekiler gibi değil. Acıkır, canı yemek ister. Bir hamburger söyleyelim. Şuradan, telefonla isteyiver," dedi bana.

"Yanında kola mı içersin Ateş, ayran mı?"

Ateş yüzümüze bakıyordu.

Siparişi verdim.

"Arkeoloji Müzesi'ne bir duble burger, yanında büyük boy kola olsun."

"Dinozor eti mi?" diye sordu Ateş.

"Amaan, öğğ!" diye bağırdı Bekçi. "Dinozor eti olur mu, dana eti. Bayılacaksın!"

Müzenin kapısı çat! çat! diye vurulmuştu.
"Sipariş geldi," dedi Bekçi. "Al şu parayı, ver çocuğa."

Parasını verip paketi almıştım. Ateş'e götürdüm. Açtım paketi. Ateş şaşırmıştı.

"Bu ne? Nefis kokuyor."

"Ekmek içinde köfte. Yanında patates kızartması. Bu da büyük boy kola."

Ateş, burger'den büyük bir ısırık aldı.

"Nefis bir şey bu!" diye bağırdı. "Benim her gün yediğim şeylerle ilgisi yok!"

"Koladan da iç," dedi Bekçi. "Afiyet olsun, oğlum."

Ateş önündekileri büyük bir iştahla yedi. Üstüne kolayı içti.

Şaşkındı.

"Müthiş," dedi. "Bunlar böyle hazır. Hayvanı

avlamıyor musunuz? Nasıl oluyor bütün bunlar?"

"Öğreneceksin hepsini, Ateş," dedi Bekçi. "Kolayı nasıl buldun?"

"İnanılmaz," dedi Ateş.

Ağlayan Kadınlar aralarında konuşuyorlardı.

"Fena çocuk değilmiş... Her tarafımızı elledi. Ben sinir oldum."

"Ama sempatik bir çocuk. Nereden geldi acaba?"

Ateş bir köşeye oturmuş onları izliyordu.

"Gitmeliyim," dedim. "Eve geç kalacağım. Zaman ne çabuk geçmiş."

"Gitmeden hayal suyundan doldur," dedi Bekçi. "Ne olur ne olmaz."

"Doğru."

Şişemi Hayal Çeşmesi'nden doldurdum.

Müze yavaş yavaş eski sessizliğine bürünüyordu.

Kapıdan çıkmış, vapura yetişmek için koşuyordum.

Az sonra evdeydim.

Feramuz'un Rüyası

Ben Feramuz'un hatıra defterini doğru dürüst okumamışım. Defteri elime aldıkça farkına varıyordum bunun. İyi ki defteri bıraktığım yerden Agrippina almış ve bana getirmişti.

İşte şimdi sayfaları çevirirken bambaşka bir yere gelmiştim.

Kapı hafifçe vuruldu. Gelen Agrippina'ydı.

"Sütünüzü getirdim," dedi.

Yüzü bembeyaz, toz rengindeydi, uzun giysileriyle gerçekten ürkütücü bir görüntüsü vardı.

Ne de olsa, toprağın altından çıkmış bir lahtin parçasıydı Agrippina.

Ama artık alışmıştım ona. Ürkmüyordum onu görünce. "Sen yabancı dil bilir misin, Agrippina?"

"Makedonca bilirim," dedi. "Yunanca bilirim."

Bir an ona hayranlık duydum. Üç dil biliyordu. Aslında bir yerde sekreterlik bile yapabilirdi.

Kafamdan geçenleri okumuş gibi, "Ben burada, Cevriye Hanım'la çok rahatım," dedi. "Huzur buldum. Asırlarca o lahtin üstünde, kadınların dedikodusundan yorulmuşum."

Hafifçe eğildi.

"İyi geceler," dedi. Kapıyı çekip gitti.

Dönmüştüm Karga'nın defterine, okumaya başladım.

Cevriye Hanım bugün Altıyol'a gitti. Terlikçi Uygun'a. Kendine bir çift böcek kabuğu renginde dolgu topuklu terlik almış. Akşam odasında denedi onları. Aynalı dolabın karşısında uzun uzun baktı terliklerine. Ayakları ne kadar zarif, incecik bilekleri var.

Bahçeye, kapının kenarına mor menekşeler dikti dün sabah. Öğlene kadar uğraştı.

Uzaktan izledim onu.

O bir çift terliği ona ben almayı ne kadar çok isterdim. Süslü, fiyonklu bir kutunun içinde, yatağının yanına bırakmak...

Büyük oğlu Lütfullah okula gidiyor. Küçük oğlu Mustafa çok yaramaz. Afacan bir çocuk. Kıvır kıvır saçlı. Esmer, kime benzemiş acaba?

Fatma Abla her gün mutfakta kayganalar, pufböreкleri, gözlemeler yapıyor.

Agrippina hortlağı da evi temizliyor...

Ağlayan Kadınlar'ın Hırsı

Bugün değişik şeyler oldu. Daha önce bilmediğim bazı şeyleri öğrendim ve düşündüm. Hepsi müzede oldu. Arkeoloji Müzesi'nde.

Sabah gittim müzeye, girdim içeriye, baktım Bekçi Ağlayan Kadınlar Lahti'nin yanında. Konuşuyor, bağırıyor, çağırıyor. Kadınlar ona cevap veriyorlar.

"Ne var, ne oluyor?" diye sordum. Gittim yanına.

"Amaan!" dedi Bekçi. "Bıktım ben bunlardan. Her gün bir şey, her gün bir şey. Dertleri hiç bitmiyor."

Ağlayan Kadınlar'dan biri bağırdı:

"Haklıyız biz! Haklıyız!"

"Hep siz haklısınız," diye söyledi Bekçi. "Evde de karım haklı."

"Anlatsana ne oldu?"

"Bunlara Ağlayıcı Kadınlar dediğim için beni şikayet etmişler, suç duyurusunda bulunmuşlar. 'Ağlayan Kadınlar Lahti' lahtin orijinal adı. Ağlayıcı Kadınlar deyince anlam değişiyor. Manevi hakaret var diyorlar."

Kadınlardan biri bağırdı:

"Bizi küçük düşürmek bu! Biz bir ölünün ardından ağlayan ve yas tutan kadınlarız. 'Ağlayıcı Kadınlar' sözü bizi küçültüyor. Bir müze bekçisinin üç bin yıllık bir lahide ve onun üstündekilere böyle küçültücü şeyler söylemesini kişiliğimize hakaret sayıyoruz. Bir lahit, tarih korunmalı ve çarpıtılmamalı. Hakkımızı arayacağız!"

"Ne olacak şimdi?" diye sordum Bekçi'ye.

"Ne olacak, soruşturma açılır hakkımda," dedi.

"Özür dilesen, sözünü geri alsan."

"Dur bakalım," dedi Bekçi. "Bir şeyler yapmayı düşünüyorum. Sicilime yazılır. İznimden kesilir."

"Sen onların gönlünü alırsın," dedim.

"Bir şeyler yapmaya çalışacağım," dedi Bekçi.

Uzaklaştı oradan.

Ateş, mermer büstün yanında oturuyordu. Karnından konuşan, başsız Romalı heykel de yanlarındaydı.

Aralarında konuşuyorlardı.

Ateş, "Dün gece gene dinozoru gördüm rüyamda," dedi. "Bir karabasan, kurtulamıyorum ondan. Tam beni sivri dişlerinin arasına alırken bağırarak uyanıyorum."

"Yaşadığın olaylardan," dedi mermer büst. "Kolay mı? Mağaranın dışında dinozor. O korkunç böğürtüler hala kulaklarında..."

"Kaç kişiyi gözümün önünde yedi," dedi Ateş. "Kaçamadılar. Korkunç bir şey. Ruhuma işlemiş. Kurtulamıyorum ondan."

Karnından konuşan torso, "Kaç yıl önce oluyor bunlar?" diye sordu.

"Bilmem ki," dedi Ateş. "Bekçi Neolitik Çağ diyor. Yedi bin yıl önce filan."

"Sen mağarada mıydın?"

"Ben mağara adamıyım."

"Hayatın zormuş."

"Zor tabii. Buraya gelince daha iyi anladım. Oradayken bütün gün, aç kalmamak için bir hayvan yakalamaya uğraş, dev dinozor da senin peşinde."

"Amaan, zor, çok zor," dedi mermer büst. "Ateşi yeni bulmuşlar. Tekerlek henüz ortada yok."

"Yaa, vah vah," dedi karnından konuşan torso. "Tekerlek bile yok demek... Gece çıra ateşiyle aydınlanmış mağaradasın. Buz gibi. Dinozorun sesi sabaha kadar kulağında..."

"Aman," dedi Ateş. "Söyleme fena oluyorum. Nefesim kesiliyor. Kalbim küt küt atıyor. Ne yapacağımı bilemiyorum. Aklımda hep dinozor. Bu yeni

dünyalara geldim, gene kurtulamadım ondan."

"Belki bir doktora görünmen gerekebilir," dedi karnından konuşan torso. "Bir doktor sana yardımcı olabilir. Ruh doktoru."

"Ruh doktoru mu?"

"Ruh doktoru. İyileştirir seni. Rahatlarsın. Bekçi'ye söyle."

"Olur, söylerim," dedi Ateş.

Biraz sonra Bekçi benim yanımdaydı.

"Ateş'in problemleri var," dedi. "Dinozoru unutamıyor. Panik atak yaşıyor."

"Biliyorum, arkadaşlarına anlatırken duydum."

"Ne yapabiliriz?"

"Onu bir psikiyatriste götürmeli," dedim.

"Nereden bulacağız psikiyatristi?" diye sordu Bekçi. "Aslında bu müzedekilerin hepsi deli. Şu kadınlar... Normal mi onlar? Mermer büst de tutturmuş yetenek yarışmasına gireceğim diye. Venüs'ün ağlama krizleri... Ne yapacağım ben bunlarla bilmiyorum."

"Ateş'e yardım etmeliyiz. Onunkisi gerçek bir problem."

"Doğru, kolay değil."

"Bu geldiği dünyayı da doğru dürüst yaşayamıyor. Yazık," dedim.

"Doğru, onu bir doktora götürelim."

Bekçi sormuş, soruşturmuş. Bir doktor bulmuş. Bana haber verdi. Öğle arası müzeyi kilitledi, Ateş'i yanımıza alıp Taksim'deki muayenehaneye gittik.

Doktorun tabelasında, "Prof. Dr. Zafer Kaplan. Ruh ve Sinir Hastalıkları Uzmanı" yazıyordu.

Ateş, "Nedir bu? Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Sıramızı bekliyoruz," dedi Bekçi. "İyileşeceksin. Doktor seni iyileştirecek."

Zarif bir hemşire sıramızın geldiğini haber verdi.

Girdik içeriye. Doktor masasının başındaydı.

"Buyurunuz, kim hasta?"

Bekçi, Ateş'i gösterdi.

"Hastanız burada."

* * *

Ateş, üstündeki hayvan postunu hafifçe düzelterek doktorun karşısına oturdu. Doktor, Bekçi'ye yavaşça sordu:

"Özellikle mi böyle giyiniyor?"

"Hayır, Doktor Bey. Tek giysisi bu. Henüz çarşıya çıkamadık."

"Anlıyorum," dedi doktor.

Önündeki kağıda bir şeyler yazıyordu.

Döndü Ateş'e, "Neyin var oğlum?" diye sordu. "Sıkıntını anlat bana. Rahat ol."

Ateş, "Dünya değiştirdim," dedi. "Burası iyi. Memnunum. Müzede arkadaşlar var. Konuşuyoruz. Ama dinozoru unutamıyorum."

"Dinozor mu?"

"Evet, dinozoru hiç unutamıyorum."

Doktor önündeki kağıda yine bir şeyler yazdı.

"Nerede bu dinozor?" diye sordu.

"Mağaranın dışında. Gece gündüz orada."

"Hangi mağaranın dışında?"

"Benim mağaramın dışında."

"Pekiyi ne yapıyor orada dinozor?"

"Dışarıya çıkmamı bekliyor."

"Hmm. Ne olacak sen dışarıya çıkınca?"

"Beni yiyecek."

Doktor başını salladı.

"Anladım, oğlum," dedi.

Bekçi'ye döndü. "Şu haptan her sabah bir tane alacak. Gene getirin. Kızdan randevu alın."

"İyileşecek mi, Doktor Bey?"

"Rahatlatacağım," dedi doktor. "Zor bir vaka. Derine ineceğim. Dört gün sonra gelsin."

Ateş'i alıp çıkmıştık dışarıya. Bekçi, kızdan çarşamba için bir randevu aldı.

Eczaneye uğrayıp müzeye döndük.

"Daha iyi hissediyorum kendimi," dedi Ateş. "Sanki anlatınca ferahladım."

"İyi, çok iyi," dedi Bekçi. "Bir dahaki sefere daha da rahatlayacaksın."

Mermer Büstün Planları

Ağlayan Kadınlar Lahti'nin oradaydım. Müze her zamankinden daha sessizdi. İnsan yüzyılların ve asırların oluşturduğu havayı istese bir bıçakla kesebilirdi. Öylesine derin ve anlamlı bir hava vardı müzenin içinde.

Çevreme şöyle bir bakındım.

Mermer büst göz kırpıyordu bana.

"Bu tarafa gelsene," dedi.

Hemen yanına gittim. Karnından konuşan torso da oradaydı.

Büst, "Biz planı yaptık," dedi. "İkimiz de yetenek yarışmasına başvurmaya karar verdik."

"Hangi yetenek yarışmasına?"

"Televizyonda yeni bir yarışma varmış. 'Yetenek Biziz' diye. Ona başvurmaya karar verdik.

"Pekiyi, sizi kim götürecek yarışmaya?" diye sordum. "Kulise, sahneye taşınmanız lazım."

"Biliyorum," dedi torso. "Hele benim iş zor. Ama bir katılsak yüzde yüz kazanırız."

"Orası öyle," dedim. "Karnından konuşan bir antik torso ve napoliten söyleyen bir büst, duyulmuş bir şey değil. Ülke ayağa kalkar!"

"İşte Bekçi'nin bunu ayarlaması gerek," dedi büst.

"İçim içime sığmıyor. Bunca asır sonra ünü yakalamak. Sesimizi bu yepyeni nesillere duyurmak..."

"Siz televizyonu nereden biliyorsunuz?" diye sordum.

Büst, "Arkada eski bir televizyon var. Bekçi eskiden arada açardı onu. Maç seyrederdi. Şimdi müze hareketlendi, artık maç izlemeye zamanı yok. Oradan biliyorum televizyonu," dedi.

Bu iki olağanüstü heykel, kendilerini bugünün dünyasına duyurabilecekler; o pencereyi bulmuşlardı işte. Bekçi'yle konuşacaktım. Torso ve büst ufak bir araçla televizyon stüdyosuna götürebilirdi. Yarışmaya başvuru nasıl yapılıyordu acaba?

Bekçi'ye hafifçe çıtlattım.

"Off!" dedi. "İşim başımdan aşkın. Burada herkes büyük sanatçı. İlkin şu Ateş'i giydirelim. Postla dolaşınca ortalıkta bir tuhaf görünüyor."

"Ama büst ile torso haklı," dedim. "Bir düşünsene. Kazanırlarsa müze için ne büyük bir şey olur bu! Herkes duyar İstanbul Arkeoloji Müzesi'ni. Akın akın gelir insanlar buraya. Büst de birinci olabilir, torso da."

"Doğru," dedi Bekçi. "Büyük bir olay olur bu! 'Asırlık Taşların Sesi.' Dur bakalım, bir şeyler yapacağım. İlkin şu Ateş'i..."

Şu pantolon nasıl, Ateş?"

"Çok güzel," dedi Ateş. "Şu mavi pantolon."

"Üstüne bir gömlek seçtim," dedi Bekçi.

Askıdan spor bir gömlek almıştı.

"Ayakların kaç numara, Ateş?"

"Bilmiyorum hiç."

"Şu botlardan alalım. Kovboy botu."

"Ayy, onlar çok güzel!" diye bağırdı Ateş. Kovboy botlarını ayağına geçirmeye çalışıyordu.

"Onlar sana küçük," dedi Bekçi. "Bunların 43 numarası var mı?"

"Var efendim."

43 numara kovboy botları Ateş'in ayağına olmuştu.

Şöyle bir yürüdü onlarla.

"Ne değişik bir duygu," dedi.

"Ben hep alışmışım yalınayak. Ayağa taş batar, kıymık girer. Bir kere dikene basmıştım. Ayağım şişti. Ölüyordum."

Bekçi, "İç çamaşırını karşıdan alalım. Onu bir de berbere götürelim," dedi.

"Bir de hamama gitmesi gerek."

"Tamam," dedi Bekçi. "Bu gece. Cağaloğlu Hamamı'na götürürüm onu ben. Saçı sakalı kesilsin, üstü başı tam olsun hele."

Ateş gömleğine, pantolonuna hayranlıkla bakıyor, çizmelerini inceliyordu.

"Ne değişik şeyler bunlar," dedi. "İnsanın kabı sanki."

"Postu atıyorum!" dedi Bekçi.

"At gitsin," dedi Ateş. "Yeni kabımın içinde çok rahatım."

İkimiz de bu benzetmeye çok güldük.

Ateş'i alıp dükkandan çıkmıştık.

Ateş dar kesimli kotu, üstündeki spor gömleği, ayağındaki kovboy çizmeleriyle çok hoş görünüyordu. Saçı ve sakalı ona değişik bir hava veriyordu.

"Şimdi erkek berberine gidelim."

"Tam kestirmeyeceğim saçını. Sakalını düzelttireceğim. Böyle çok havalı," dedi Bekçi.

Ateş ilgiyle önünden akan trafiğe bakıyordu. Şaşkındı.

"Tekerlek!" diye bağırdı. "Her yerde tekerlek var!"

Taksilere, önünden geçen belediye otobüsüne bakıyordu.

"Hepsinde tekerlek var! Uçuyorlar sanki..."

"İşte tekerleği anladın," dedi Bekçi.

Berberden içeriye girdik.

Kapıdaki cama koskocaman renkli bir afiş asılmıştı: "Ay ve Güneş'in Sirki"

On beş gün için İstanbul'da. Akılalmaz gösteriler, dünyaca ünlü cambazlar, akrobatlar, uçan adamlar, lastik kızlar... En ünlü orkestralar, şarkıcılar... Sihirli dünya.

Biletler Lütfi Kırdar Konser Salonu kapısında...

Aklıma mermer büst ile karnından konuşan torso gelmişti. Onları bu muhteşem sirke götürmeliydik. Hemen iş bulurlardı.

Bu büyülü dünyada kimse yadırgamazdı onları.

Hafifçe Bekçi'nin kulağına eğildim.

"'Ay ve Güneş'in Sirki' gelmiş. "Büyülü bir dünya, uçan adamlar, dansçılar, şarkıcılar; eşi görülmemiş trapez numaraları... Bizimkileri oraya götürmeliyiz."

Bekçi dinliyordu.

Ateş söylediklerimi duymuştu.

"Ben!" diye bağırdı. "Ben de görmek istiyorum o büyülü dünyayı. Beni de götürün."

"Olur," dedim. "Seni götürmek kolay."

"Niçin?"

"Ayakların var, yürüyorsun."

"Doğru," dedi Ateş. "Canlıyım."

"Canlısın tabii," dedi Bekçi. "Yürü bakalım berbere..."

Ağlayan Kadınlar Lahti Hareketleniyor

Nihayet eve dönebilmiştim. Ateş'in berberden çıktığındaki yakışıklı hali aklımdaydı. Çok değişik bir erkek olmuştu. Boylu posluydu. Berberin aynasında kendisine şaşkınlıkla bakıyordu.

Kulağıma fısıldamıştı.

"Bu ben miyim?"

"Sensin o."

"Nasıl oluyor bu?"

"Aynada kendini görüyorsun."

"Ayna... Tekerlekten önemli bir buluş mu?"

Gülmekten katıldım.

"Bu da çok önemli," dedim. "Tekerlek kadar de-

ğil tabii, Ateş," dedim. "Eskiden suya bakarlarmış, yüzlerini görebilmek için."

Bir an daldı, gitti.

"Doğru," dedi. "Bir kere ben de baktım duru suya. Dupduru bir suydu, aynı bu ayna gibi. Eğildim, gördüğümü bir dişi, bir su perisi sanmıştım. Demek kendimi görmüşüm. Tam o esnada arkamda bir çıtırtı, dinozor gelmiş! Bir anda hissettim onu. Zor kaçtım, mağaradan içeriye attım kendimi. Yere yığıldım."

Ateş'in rengi birden kül gibi olmuştu. Tir tir titremeye başladı.

"Müzeye gidelim," dedi bana.

"Ne oldu?"

"Aman birden kendimi fena hissettim. Dinozor çıkabilir bir yerden her an."

"Burada dinozor yok, Ateş, unut sen bunu."

"Unutamıyorum," diye fısıldadı.

Bekçi, "Doktorla randevusu ne zamandı?" diye sordu.

"Çarşamba, saat 2'de," dedim.

Hep birlikte müzeye dönmüştük. Mermer büst, Ateş'i görünce, "Ooo," dedi. "Çok yakışıklı olmuşsun. Senin için bir aşk şarkısı söylemeliyim."

Birden müzenin içini o eşsiz, billur ses doldurmuştu. Büst, İtalyanca bir aşk şarkısı söylüyordu.

Venüs iki kere içini çekti. Duydum.

Ağlayan Kadınlar Lahti'nin üstündeki kadınlar Ateş'i görünce hareketlenmişlerdi. Birbirlerini hafifçe iterek öne çıkmaya çalışıyorlardı.

"Müthiş yakışıklı," diye fısıldadı bir tanesi. Arkalardan yaşı geçkince bir kadındı. Lahtin ön tarafındaki genç kadınlar birbirlerini dirsekliyorlar, asırların onları içine hapsettiği taştan var güçleriyle kurtulmaya çalışıyorlardı. Lahit lastik gibi bir o yana, bir bu yana oynuyordu.

"Ortalığı birbirine kattın, oğlum," dedi Bekçi, Ateş'e. "Bak bütün kadınlar senin yanına gelmek istiyorlar."

"Niçin?"

"Niçin olacak, beğendiler seni."

"O zaman ben onların yanına gideyim," dedi Ateş.

Yavaşça Ağlayan Kadınlar Lahti'nin yanına gitti.

Lahtin üstündeki kadınlar ellerini, kollarını uzatıyorlar, Ateş'e dokunmaya çalışıyorlardı.

"Allah Allah," dedi Bekçi. "Bu çocukta bir çekicilik var demek. Müzeye kimler geliyor, hiç böyle bir şey yapmamışlardı bunlar. Mesela bir tarih öğretmeni var, Besim Bey. Arada öğrencileri getirir buraya. Hiç ilgilenmezler onunla. Oysa, bana sorarsan fena adam değil, yakışıklı sayılır," dedi.

"Besim Bey..."

"Evet, Besim adı. Tarih hocası. Çok bilgilidir. Öğrencilere şakır şakır her taşın, lahtin hikayesini anlatır."

Ateş şimdi Ağlayan Kadınlar Lahti'nin yanı başındaydı.

Kadınlar bir ağızdan bağırıyorlardı:

"Sana kazak örelim! İstediğin yemeği pişirelim sana."

Büstün eşsiz sesi dalga dalga yayılıyordu müzenin içine.

Bekçi, Ateş'in kulağına, "Sizi çay'a götüreyim, de," dedi.

Ateş, kadınlara döndü.

"Sizi çay'a götüreyim," dedi.

Lahtin üstündeki Ağlayan Kadınlar sevinç çığlıkları atıyorlardı.

"Kiraz bahçesine kiraz toplamaya gidelim!" diye bağırıyordu bir tanesi.

"Gidip gladyatörleri izleyelim!"

"Bu gece bize yemeğe gel!"

"Agora'da birlikte gezelim!"

"İstersen Serapis Tapınağı'na gidelim!"

"Teklifler yağıyor çocuğa," dedi Bekçi. "Bak sen şu işe, mağaradan çıktı, neler yaşıyor."

Torso, "Çok karizmatik," dedi. "Issız bir adam o. Kadınlara çekici gelir. Ağlayan Kadınları bir pop

yıldızı gibi etkiledi."

"Vallahi ilginç," dedi Bekçi. "Söylüyorum ya, buraya kimler geliyor. Besim Bey mesela. Hiç böyle bir şey olmadı."

Büst şarkısını bitirmişti. Ateş eğilerek teşekkür etti ona.

"Adın ne senin, kardeşim?" diye sordu büste.

"Mario," dedi büst.

"Bak adını öğrendik. Mario'ymuş büstün adı," dedi Bekçi.

"Biz sormayı akıl edemedik."

Ateş bir kenara oturmuştu. Ağlayan Kadınlar, lahtin üstünden ona seslenmeye devam ediyorlardı. Müzenin içinde alışılmadık bir gürültü vardı şimdi.

"Şimdi Venüs'ün başı tutar," dedi Bekçi. "Ağrı kesici ister."

"Öyle mi?" diye merakla sordum.

"Öyle," dedi Bekçi. "Sen bu heykelleri bilmezsin. Neler olur burada."

"Ne veriyorsun ona?"

"Ne vereyim, Aspirin," dedi Bekçi.

Gürültü, sesler yavaş yavaş yatışıyordu.

"Yarın görüşürüz," dedim Bekçi'ye, torsoya, Mario'ya ve Ateş'e el sallayıp çıktım müzeden.

Dış kapıda bir an düşündüm. Ne çok şey öğrenmiştim bugün. Ne çok şey yaşamış, ne çok şey görmüştüm.

Hayat müzenin içinde miydi, dışarıda mıydı karıştırmıştım.

Duygular, istekler, asırlık mermer insanların arzuları... Hepsi ne kadar yoğun ve gerçekti.

Bekçi, Venüs'e Aspirini vermiş olmalıydı.

Koşarak Sirkeci'ye indim. Az sonra vapura binip eve gelmiştim.

Bahçeye girdim. Biraz dinlenmek, soluklanmak için ulu ceviz ağacının dibinde durdum. Sırtımı kalın gövdesine dayamıştım ağacın, bu yemyeşil yaprak şemsiyesinin altında günün olaylarını düşünüyordum.

Yukarıdan sesler geldi. Feramuz ile kardeşi İkbal Karga konuşuyorlardı. Kulak kabarttım.

"Cevriye Hanım'ın torununu merak ediyorum," dedi Feramuz. "Lise talebesi. Genç kız..."

"Nesini merak ediyorsun, ağabey?" diye sordu İkbal Karga.

"Her gün erkenden bir yere gidiyor. Bütün gün yok. Koşa koşa geliyor, heyecan içinde. Genç kız. Cevriye köşkten çıkmaz. Ne yapıyor, nereye gidiyor bu kız, merak ediyorum."

"Anlattı ya geçen gün babaannesine. Arkeoloji Müzesi'ne gidiyor her gün. Ödev hazırlıyormuş. Dönem ödevi."

"Acaba öyle mi?" dedi Feramuz. "Heyecan içinde geliyor. Odasına kapanıyor. Ben merak ediyorum. Bir gün ben de bu Arkeoloji Müzesi'ne gideceğim."

"Aman ağabey, uçamazsın o yolu."

"Niçin uçamayayım? Bal gibi uçarım," dedi Karga. "Nerede bu Arkeoloji Müzesi?"

"Gülhane Parkı'nda."

"Uçabilirim sanıyorum," dedi Karga.

"Bacağına kramp girer, ağabey!"

"Mola veririm. Gideceğim oraya, aklıma koydum," dedi Karga.

Cevizin altındaki yerimden konuşulanları dinliyordum.

Arkeoloji Müzesi'nde bir Karga Feramuz eksikti. O da oraya gelmeye niyetli görünüyordu.

"O yolu dünyada uçamaz Karga Feramuz," diye geçirdim içimden.

Birden başımdan aşağı sıcak bir şey döküldü. Saçım ıslanmıştı. Yana kaçtım.

"Hay Allah!" dedi yukarıdan Karga Feramuz. "Çay döküldü."

"Elin mi titredi ağabey, dur tüylerini sileyim."

Karga Feramuz kazara çayını üstüne dökmüştü. Heyecandan kanadı titremiş olmalıydı.

Koşarak eve girdim. Odama çıktım. Bir dakika sonra Agrippina gelmişti.

"Nedir bu hal? Ne oldu saçlarına?" diye sordu.

"Su döküldü."

"Hemen yıkayıp kurutalım," dedi Agrippina.

Banyoya girip saçlarımı yıkadım. Agrippina bana yardım etti. Saçlarım kurutulmuş ve taranmıştı.

Taşlığa, yemeğe indim.

Ay ve Güneş'in Sirki

Büyülü bir dünyanın eşiğinde duruyorduk: Ay ve Güneş'in Sirki.

Sirk on beş gün için İstanbul'a gelmişti. Gösterilerine başlamak için hazırlık yapıyorlardı. Dolmabahçe'nin üst kısımlarındaki, İnönü Stadı'nın yanında bulunan boş alana dev bir çadır kurmuşlardı.

Çevrede cambazlar, trapezciler, ip üstünde yürüyen adamlar, havada uçan, tüyden kanatlı adamlar, müzisyenler, akrobatlar dolaşıyor, prova yapıyorlardı.

Ateş, Bekçi, büst Mario ve torso ulaşabilmiştik

oraya. Bekçi'nin tuttuğu minibüsten karnından konuşan torsoyu ve şarkı söyleyen büstü indirmiştik.

"Müdüriyete gidelim," dedim.

"Müdüriyet nerede?"

"Ne istemiştiniz?" diye sordu genç bir adam bize. Belden yukarısı çıplaktı. Ateş yutucuydu sanıyorum. Az önce alev alev yanan bir sopayı ağzına sokup söndürdüğünü görmüştüm. Çok yakışıklıydı. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Bekçi öne doğru bir adım attı.

"Biz İstanbul Arkeoloji Müzesi'nden geliyoruz," dedi.

"Şu gördüğünüz bir taş devri adamı. Şu klasik Roma büstü dünyanın en güzel sesine sahip. Şarkı söyleyebiliyor. Bu antik torso ise karnından konuşuyor."

Genç adam Bekçi'yi ilgiyle dinledi. Gülmeye başladı.

"Çok hoş!" dedi.

"Demek bu bir taş devri adamı ha?"

"Evet, ilkçağdan, daha tekerleğin bulunmadığı bir zamandan geliyor."

"Peki, o ne yapıyor?" diye sordu adam.

"O hiçbir şey yapmıyor. Onda panik atak var. Haklı olarak endişeleri var. Mağarasının önündeki dinozoru unutamıyor. Doktora gidiyor, tedavi görüyor," dedi.

"Gerçekten çok hoşsunuz," dedi genç adam. "Demek dinozoru düşünüp panikliyor. Peki, şu Roma büstü ne yapıyor demiştiniz?"

Büst Mario birdenbire bir şarkı söylemeye başladı. Ünlü Karmen Operası'ndan Don Jose'nin bir aryasıydı bu. Sesi muhteşemdi. Onu dinlerken tüylerim diken diken olmuştu. Bekçi bir adım geri çekilmiş, bu eşsiz sesi dinliyordu. Çevredeki birkaç kişi duraklamışlar, büste bakıyorlardı.

Genç adam şaşkınlık içindeydi.

"İnanılmaz bir şey bu! İnanamıyorum," diye fısıldadı. "İçinde bir kaset mi var?"

"Hiçbir şey yok!" dedi Bekçi. "Buyurun, kontrol edin."

Mermer büst şarkısını bitirmişti. Çevreye birikmiş kalabalık alkışlıyordu onu.

"Buyurun. Kontrol edin," dedi Bekçi yeniden.

"Size inanıyorum," diye mırıldandı genç adam. "Ama bu olağanüstü bir şey."

Mermer büst Mario bir şarkı daha patlatmıştı. Romantik bir napoliten'di bu. Bizi izleyen genç bir kız heyecandan ağlamaya başlamıştı. Çevremizde toplananlar artıyordu.

Herkes hayretle birbirine bir şeyler fısıldıyordu.

"Muhteşem bir ses," dedi genç adam. "Üstelik bir mermerden çıkıyor bu ses."

Torso'ya dönmüştü.

"Bu ne yapıyor?" diye sordu.

Torso karnından konuşmaya başladı. İlkin Latince kısa bir şiir okudu. Ardından komik fıkralar anlatmaya başladı.

Çevremiz hıncahınç dolmuştu şimdi.

Genç adam hayretten büyümüş gözlerle torsoya bakıyordu. Ortalık çığlıklar ve alkışlarla inliyordu.

Torso, Büyük İskender'in ölümünden söz etti biraz, sonra sustu.

Bekçi, "Nasıl?" diye sordu.

"Müthiş! İnanılmaz! Eşi görülmemiş şeyler bunlar."

"Asırlık Taşların Sesi," dedim.

"Evet," dedi genç adam.

"Asırlık Taşların Sesi bunlar."

Bekçi, "İşe girmek istiyorlar," dedi.

Genç adam, "İkisini de işe aldım," dedi. "Bu gece sahneye çıkartacağım. Hazırlansınlar gösteriye. 'Asırlık Taşların Sesi' diye bir bölüm ekliyorum hemen."

Büst ve torso sevinç çığlıkları atıyorlardı.

"İş buldular!" diye bağırdı Bekçi. "Anında işe alındılar. Bak şu işe. Asırlık taşlar iş buldular kendilerine Ay ve Güneş'in Sirki'nde."

"Harika bir şey bu!" dedim. "Bu akşamki gösteriyi sabırsızlıkla bekliyorum."

Genç adam torso ile mermer büste, "Size bir oda verdim," dedi. "Giyinme ve soyunma odanız. Gidin oraya dinlenin. Sonra herkesle genel prova var."

Bekçi, "Dur, ben yardım edeyim," dedi.

Dev gibi iki erkek, torsoyu kucaklamış, götürüyorlardı. Bir adam da büstü iki eliyle sımsıkı tutmuş gidiyordu.

Bekçi, "Bunlar zimmetli aslında," dedi. "Bir sayım yapılsa yanarım. Ama böyle yetenekleri de müzede hapsedemem doğrusu."

"Sayım olacağı zaman biz geliriz müzeye!" diye seslendi Mario. "Merak etme, geliriz biz."

Eli olsaydı el sallayacaktı ama eli yoktu.

Gittiler, gözden kayboldular sirkin kalabalığı içinde.

Doktor Zafer Kaplan'ın Muayenehanesinde

"Gel bakalım, Ateş," dedi Doktor Zafer Kaplan. "Bak yeni kıyafetin ne güzel durmuş üstünde. Postu giymekten vazgeçtin demek."

"Aman leş gibi post!" dedi Ateş. "Attım, gitti."

"Çok iyi, oğlum. Postu giymekten vazgeçmen çok iyi. Olumlu bir şey bu. Neler yaptın? Nasılsın, anlat."

"İyiyim," dedi Ateş. "Fena sayılmam. Bu içine girdiğim yeni dünya büyülüyor beni. İşte, bir de oradan gelmeden tekerleği bulabilseydim."

Doktor, Ateş'e baktı.

"Nereden çıktı şimdi bu tekerlek?" diye sordu.

Ateş, "Doktor, buraya gelince tekerleğin ne kadar önemli olduğunu gördüm," dedi. "Onu ben bulmak isterdim. Ne müthiş olurdu, değil mi?"

"Şimdi de aklını tekerleğe taktın," dedi doktor. "Düşünme bunları oğlum. Tekerlekten sana ne?"

"Olur mu bana ne?" dedi Ateş. "Tekerlek müthiş bir buluş. Bizim oraları üç bin yıl ileriye atar vallahi!"

Doktor önündeki kağıda bazı notlar alıyordu.

"Hapını yutmayı unutma, Ateş," dedi. "Postu çıkarttığın çok iyi olmuş. Dinozor ne oldu?"

Ateş yüzünü buruşturdu.

"Yavaş yavaş unutuyorum onu," dedi. "Gerçi arada bir hala rüyalarıma giriyor."

"Geçecek oğlum," dedi doktor. "Haftaya çarşambaya bekliyorum."

Kapının yanında oturan Bekçi'ye döndü.

"Gelecek sefer derine ineceğim biraz," dedi. "Bu tekerlek işi hoşuma gitmedi. Dinozor bitti, teker-

lek başladı. Halledeceğiz merak etmeyin."

Bekçi hiç sesini çıkartmadı. Dışarıya çıkınca, "Ateş'in durumunu niye anlatmıyorsun doktora?" diye sordum.

Bekçi, "Anlatmaya korktum," dedi. "Deli der bana da."

Çıkmıştık muayenehaneden, müzeye doğru yürüyorduk.

Şu yün yeleğim," dedi Feramuz. "Beni uzun uçuşumda soğuktan koruyacak. Buradan Harem'e uçacağım. Harem'den araba vapuruyla Sirkeci'ye geçeceğim. Her şeyi planladım. Bir arabanın üstüne konar, denizi rahatça geçerim. Oradan müze çok yakın."

"Aman ağabey, çok endişeleniyorum," dedi İkbal Karga.

"Endişelenecek bir şey yok," dedi Feramuz.

Yün yeleğinin düğmelerini teker teker ilikledi.

Ceviz ağacından havalandı.

"Ah ağabey, bir kılavuz alsaydın yanına," diye seslendi İkbal Karga.

"Kılavuza gerek yok. Hadi, gidiyorum!"

Karga Feramuz uçarak bahçeden dışarıya çıkmıştı. Kadıköy tarafına doğru uçuyordu. Altıyol'da bir ağaca konup biraz dinlendi. Sonra Üsküdar'a doğru uçmaya başladı.

Üsküdar Doğancılar Parkı'nda yere konup biraz dinlendi.

"Bayağı yorulmuşum," diye söylendi. "Ama Harem'e bir şey kalmadı. Burada biraz dolaşıp bir araba vapurunun üstünü tutturururum."

Yere düşmüş bir simit parçasını gagaladı.

Ateş Müzede

Ateş müzeye geri dönmüştü. Bekçi ağır demir kapıyı anahtarla açtı, içeriye girdiler. Ağlayan Kadınlar Lahti'nin oradan derin bir iç çekiş duyuldu. Bütün Ağlayan Kadınlar Ateş'i görünce şöyle bir iç çekmişlerdi.

Müzede her şey sessiz ve sakindi aslında. O durmuş zaman, o eski koku, o taşların soğukluğu, o eski dünyaların gizemli işaretleri... Her şey aynıydı.

Ağlayan Kadınlar lahtin üstünden Ateş'i çağırıyorlardı.

"Gel. Yanımıza gel."

"Sana bir şey anlatmak istiyorum..."

"Özel bir şey söyleyeceğim sana..."

"Sana bir şey vereceğim..."

Ateş yavaş yavaş o tarafa doğru gidiyordu.

"Ne değişik kadınlar bunlar," diye mırıldandı. "Hepsi birbirinden güzel, birbirinden zarif."

Seslendi onlara:

"Niçin üzüntülüsünüz siz? Hep ağlıyor gibisiniz?"

Kadınlar bir ağızdan, "Biz Ağlayan Kadınlarız!" diye bağırdılar.

Ateş şaşırmıştı.

"Niçin ağlıyorsunuz?"

"Bir kralın ölümünün yasını tutuyoruz. Büyük İskender'in ölümüne ağlıyoruz."

"Öyle mi?" diye sordu Ateş. "Bir kralın ölümü... Büyük İskender. Ben bunları bilmiyorum..."

"Gel buraya, sana anlatalım," dedi kadınlar.

Bekçi, Ateş'e döndü, "Bak," dedi. "Büyük İskender'in heykeli orada."

Ateş karşı uçta duran Büyük İskender'in heykeline baktı.

"Çok yakışıklı..." diye mırıldandı.

Ben de daha önce dikkat etmemiştim Büyük İskender'in heykeline. Hayranlıkla bakıyordum bu karşımdaki yakışıklı erkeğe. Upuzun boyluydu. Tereyağ gibi bembeyaz mermerden yapılmıştı.

Bana hafifçe göz kırpmıştı. Şaşkınlıkla bakıyordum ona.

O genç, o eski haline, mermerin ve taşın o eşsiz sessizliğine ve hareketsizliğine bürünmüştü.

Çat! çat! diye bir ses duydum o an.

Bekçi duymuştu sesi.

"Allah Allah, bu da nesi?" diyerek gidip müzenin kapalı olan kapısını açtı.

Karga Feramuz uçarak içeriye girdi. Sırtında koyu yeşil, önden düğmeli yün yeleği vardı. Yorgun olduğu belliydi. Girdiği mekan bir an için şaşırtmıştı sanki onu. Havada bir daire çizerek Bü-

yük İskender'in heykelinin omzuna kondu.

Bekçi, "Hay Allah, bir kara kargaymış," dedi. "Heykelin üstüne kondu. Bir pislerse mahvolur heykel!"

Karga Feramuz'un bu sözleri duymamış olmasını diliyordum. Hayatta hiçbir şeye bu kadar alınmazdı.

Bekçi, "Kışt!" dedi.

"Dur," dedim. "Dur. Bu bilge bir karga. Bizim köşkün bahçesinden uçmuş, gelmiş buraya. Dokunma ona. Sus. Akıllı bu karga."

"Sahi mi?" diye mırıldandı Bekçi. "Akıllı heykeller, akıllı kargalar, bu ne çılgın dünya!"

"Akıllı, hem de nasıl," dedim. "Seksen yaşında o. Gençliğinden beri deli gibi babaanneme aşık. Buraya niçin geldi acaba?"

Karga Feramuz bizi duymamıştı Allah'tan. Büyük İskender'in omzunda dinleniyor, çok yabancı olduğu bu yeni çevreye dikkatle bakıyordu. Beni görmüştü.

Karga Feramuz az ötesindeki kurnamsı taştan şırıl şırıl akan hayal suyunu görmüştü.

"Aman susamışım," dedi. Uçarak suyun başına gitti. Hayal suyundan kana kana içti.

"Aman, şimdi ne olacak?" diye bağırdı Bekçi. Görmüştü karganın sudan içtiğini.

"Bilmiyorum," dedim.

"Biz de mi içsek acaba?"

"Biz de içelim ki, onun gördüğü hayal dünyasına girelim."

Koşarak çeşmeye doğru gittik.

"Ateş, Ateş!" diye seslendi Bekçi. "Gel oğlum. Şu sudan sen de iç."

Ateş de gelmişti. Üçümüz de akan hayal suyundan içtik.

Bom! diye bir ses duydum. Etraf kararmıştı. Usulca aydınlanmaya başladı. Hepimiz büyülenmiş gibi bu yavaş yavaş çevremizi kaplayan aydınlığa bakıyorduk. Değişik bir ışık sarmıştı etrafı. Ayışığı gibi bir şeydi bu. Büyülü bir ışıktı sanki.

Yavaş yavaş bu ışık müzedeki heykelleri aydınlatmaya başlamıştı.

Işığın değdiği heykel yavaş yavaş canlanıyor, hareket etmeye başlıyordu.

Şaşkınlık içinde bu eşsiz görüntüyü izliyordum.

Venüs'ün üstüne gelmişti bu gümüş renkli ışık şimdi. Venüs yavaş yavaş pembeleşmeye başlamıştı. Gözlerini açtı, dudaklarını yaladı, gözlerini açıp kapattı. Yeni haline alışmaya çalışıyor gibiydi. Yavaşça bulunduğu kaideden aşağıya indi. Ağlayan Kadınlar Lahti aydınlanmıştı şimdi de.

Kadınlar birden asırlık taşın baskısından kurtulmuşlardı. Gerinerek, hoplayıp zıplayarak, dans ederek müzenin içine dağıldılar.

Büyük İskender yavaş yavaş canlanıyordu şimdi. Akıl almaz bir görüntüydü bu. O kadar yakışıklıydı ki, insan gözünü ondan alamıyordu.

Bekçi koşarak arkadan bir pelerin getirdi. Büyük İskender'in omuzlarına koydu.

"Üşümeyin, efendim."

"Sağ ol."

İskelet'in bulunduğu lahtin üstündeydi şimdi gümüş ışık. Lahtin içinden yavaş yavaş Firavun doğruldu. Baştan aşağıya altın kaplama bir giysi giymişti. Başında som altından Mısır firavunlarının o görkemli tacı vardı. Lahitten dışarıya atlamıştı. Yavaş yavaş müzenin ortasına doğru yürüyordu. Çok gizemliydi.

Ateş, büyük bir hayranlıkla çevresinde olan bu sihirli olayları izliyordu.

"İnanılmaz," diye mırıldandı. "İnanılmaz bir şey bu."

Müzenin kapısında siyah bir limuzin durmuştu. İçeriye bir adam girdi. Elinde beyaz, yerlere kadar uzanan bir mink kürk vardı. Onu usulca Venüs'e giydirdi. Bir kutu açtı. İçinde eşsiz pırlantalar vardı. Müzeyi dolduran büyülü ışıkta pırıl pırıl parlıyorlardı.

Yavaş yavaş eşsiz pırlanta yüzükleri Venüs'ün

parmaklarına takmaya başladı.

Pırlantalı, yakut bir gerdanlığı Venüs'ün o bembeyaz boynuna taktı.

"Parfümünüz..." dedi.

Eşsiz bir kokuyu Venüs'ün üstüne sıktı.

"Kimden bunlar?" diye sordu Venüs.

Şahane olmuştu. Beyaz mink kürke sarınmıştı.

"Bir hayranınızdan," dedi adam.

Müzeden çıkmış, limuzine binip uzaklaşmıştı.

Büyük İskender hayranlıkla Venüs'e bakıyordu.

Firavun som altından bir abide gibiydi. Müzenin tam ortasında duruyordu.

Işığın değdiği asırlık heykeller, müzenin arka taraflarında duran büstler teker teker canlanmışlardı. Hepsi yavaş yavaş müzenin ortasına doğru yürüyordu.

"Feramuz'un dünyasına girelim," diye fısıldadım Bekçi'ye.

"Feramuz kim?"

"Sudan içen kara karga."

"Nasıl gireceğiz?"

"Bilmiyorum, bir yol bulmalıyız."

Havada kırmızı bir ok dolaşmaya başlamıştı.

"Bu da ne?"

"Lazer olmalı," dedim.

"Onu takip edelim."

Havada oynayarak ilerleyen kırmızı oku takip etmeye başladık.

"Ne tuhaf şey," diye mırıldandı Ateş. "Etraf yarı karanlık. Sabaha karşı gibi... Bu kırmızı işaretler nereye gidiyor acaba?"

"Dur bakalım," dedi Bekçi. "Takip edip göreceğiz."

O gümüş renkli sihirli ışıkla yarı aydınlanmış müzenin içinde arkalara bir yere doğru gidiyorduk.

Asırlık heykellerin bazıları yeni yeni canlanıyordu. Kimisi binlerce yılın yükünü üstünden atmak istercesine geriniyor, kimisi şarkı mırıldanıyordu.

Bütün müze bir uykudan uyanıyordu sanki. Bunu izlemek çok heyecan vericiydi.

"Aslında ürkütücü bir şey bu," dedi Bekçi. "Taşların canlanması."

Ateş, "Tuhaf, değişik bir şey bu," diye mırıldandı.

Venüs'ün parfümü dalga dalga yayılmıştı çevreye.

Ben de korkuyordum. Bekçi'nin dediği doğruydu. Aslında oldukça ürkütücü bir görüntüydü bu.

Müzenin içi şimdi uykudan uyanan insanları anımsatan binlerce yıllık heykellerin yavaş yavaş hareketlenmesiyle değişik bir kıpırtıya bürünmüştü. Hepsi hafifçe geriniyorlar, uykudan uyanmışçasına çevrelerine bakıyorlardı. Bir kısmı bulunduğu kaideden aşağıya atlamış, bacaklarını ve kaslarını çalıştırıyordu.

Bekçi, "Bunlar en az üç bin yıldır hiç hareket etmemiş heykeller," dedi.

"Müthiş bir görüntü bu!"

"Büyülendim," diye mırıldandım. "Biraz da korkuyorum."

"Evet, evet," dedi Ateş. "Hafif ürkütücü bir şey bu."

Müzenin içi alacakaranlıktı. O gümüş renkli ışık yavaş yavaş tüm çevreyi kaplıyordu sanki.

"Oku takip edelim."

Oku takip ederek yürümeye devam ettik.

Müzenin arka tarafında eskice bir perde gördüm. Tuhaf şey, daha önce hiç görmemiştim bu perdeyi. Eski bir sinemanın kalın kadife perdesi gibi bir şeydi. Koyu gümüş rengindeydi.

Bir gong vurdu.

Perde yavaş yavaş açılmaya başladı.

Perde Açılıyor

Olduğumuz yerde sessizce durmuştuk. Yavaş yavaş açılan gümüş renkli perdeyi izliyorduk.
Perde hafif bir cızırtı çıkartarak iki yana doğru açılmıştı.

Karga Feramuz'u ve babaannemi gördüm birden.

Babaannem kadife bir koltukta oturuyordu. Karga Feramuz koltuğun koluna konmuştu. İkisi de birbirlerine bakıyorlardı. Çok etkileyici bir sahneydi bu, bir karga ve bir yaşlı kadın. Birbirlerine ipnotize olmuş gibi bakıyorlardı.

"Allah Allah," dedi Bekçi.

"Şşt..." dedim. "Dinle."

Feramuz konuşmaya başlamıştı.

"Cevriye," dedi. "Seni hep deli gibi sevdim. Ta çocukluğundan beri. Bütün hayatını takip ettim senin. Yaşadığın yılları seninle yaşadım."

"Biliyorum," diye mırıldandı babaannem. "Hissettim. Senin varlığını hep hissettim. Ama ne olduğunu bilemiyordum. Öyle bir duygu, beni izleyen bir çift göz. Beni koruyan bir ruh."

Ateş, Bekçi ve ben büyülenmiş gibi dinliyorduk.

"Ben bir hayvandım," dedi Karga Feramuz. "Şansızlığım buydu benim. Sen ise köşkün bir tanecik güzel kızı. Bir insan. Bir hayvan bir insanı sevebilir mi? Evet, sevebilir. Hem de delice. Benim seni sevdiğim gibi."

Babaannem duygulanmıştı. Dantelli mendiliyle hafifçe gözlerine dokundu.

Karga Feramuz, "Yıllarca söyleyemediğim şeyler bunlar," dedi. "Benim kendime has, sınırlı dünyamın duyguları. Bir insan gibi etrafta dolaşamamak, konuşamamak, bir insanın yaptığı şeyleri

yapamamak... İşte bunlar bileklerime takılmış demirden prangalar gibi sınırlıyordu beni," dedi.

Babaannem, "Lütfen 'hayvan' demeyin kendinize," diye mırıldandı. "Böyle üzülmenize dayanamıyorum."

"Gerçek bu," dedi Karga Feramuz. "Bir hayvanım ben. Kara, tüylü bir karga. Ama kocaman bir yüreğim var. İşte bu gün, yıllar sonra burada sevgimi söyleyebiliyorum."

Feramuz'u dinlerken heyecandan tir tir titriyordum.

Babaannem ağlıyordu.

"Çaresizlik!" dedi Feramuz. "Dünyadaki en korkunç şey."

Yaşlı karga yavaşça eğilip gagasını babaannemin yanağına dokundurdu.

"Ömrüm boyunca kocanı kıskandım," dedi. "Seni üzseydi gözünü oyabilirdim onun... Sonra çocuklarını sevdim, torunlarını. Senin birer parçandı onlar, Cevriye. Ben böyle gelmiştim bu dün-

yaya. Bir kara karga olarak... Bir kara karga olarak da delice sevdim seni."

Perde yavaş yavaş o değişik hışırtıyı çıkartarak kapanmaya başlamıştı.

Bekçinin gözlerinden iplik gibi yaşlar akıyordu.

"Ne aşk," diye mırıldandı.

Ateş, "Aşk nedir?" diye sordu.

"İşte bu. Aşk bu. Mantıksız bir şey."

"Ama ne güzel," diye mırıldandı Ateş.

İzlediklerim beni çok heyecanlandırmıştı.

Perde şimdi sımsıkı kapanmıştı.

Havadaki kırmızı oku takip ederek müzenin orta kısmına döndük.

Bütün heykeller canlanmışlardı. Bir kısmı bir köşeye toplanmış, aralarında konuşuyorlardı.

Bu da ne?" dedi Bekçi.

Müzenin kapısında son model bir siyah araba durmuştu.

"Bakan mı geldi acaba?"

Bekçi koşarak kapıyı açtı.

Şoför arabanın kapısını ardına kadar açmıştı. Gözünde güneş gözlükleri olan, uzun boylu, takım elbiseli bir adam çıkmıştı dışarıya.

Müzenin kapısında bir an durup içeriye baktı.

Venüs alelacele beyaz mink kürküne sarınmıştı. Takıları alacakaranlıkta pırıl pırıl parlıyordu. Yürüdükçe enfes parfümü dalga dalga yayılıyordu müzenin içine. O muhteşem yürüyüşüyle adama doğru gitti.

Birlikte çıktılar dışarıya.

Az sonra arabanın arkasına yerleşmişti Venüs. Muntazam, sütun gibi bacaklarını içeriye çekti. Şoför kapıyı kapattı. Araba uzaklaşıp gözden kayboldu.

Bekçi şaşkınlık içindeydi.

"Gitti!" diye bağırdı. "Venüs gitti. Ne yapacağım ben şimdi?"

Büyük İskender, sırtında kadife peleriniyle gelmişti.

"Geri döner," dedi. "Merak etme. Geceyi yaşasın. Şehri yaşasın."

"Dönmez! Dönmez bir daha!" dedi Bekçi. "Gitti Venüs. En değerli parçasıydı müzenin."

Ateş benim yanıma gelmişti.

"Güzel kadın gitti," dedi.

Hepimiz bir taşın üstüne oturmuş, düşüncelere dalmıştık.

Arkadan bir çıtırtı duyup o yana doğru baktık.

Karga Feramuz perdenin aralığından çıkmış, salona dönmüştü. Yavaşça uçup Büyük İskender'in omzuna kondu.

"Ne haber?" diye sordu Büyük İskender.

"Duygu yüklüyüm," dedi Karga. "Dokunsan ağlayacağım."

"Ne oldu sana?"

"Az önce sevdiğim kadına aşkımı itiraf ettim."

Büyük İskender omzuna konmuş bu yaşlı kargayı ilgiyle dinliyordu.

"Demek öyle."

"Evet. Ona her şeyi söyledim. İçim rahat," dedi Karga.

"O da seni seviyor mu?"

"Bilmiyorum," dedi Karga. "O bir insan."

"Karışık bir iş desene," diye söylendi Büyük İskender.

"Bir ömür sürdü. Ne diyorsun sen," dedi Karga.

Bir an gözü uzaklara daldı, gitti.

Aman Yarabbim! Nedir bu şarkı? Kim söylüyor?" diye bağırdı Karga. "Yanık bir aşk şarkısı."

"Mario! Büst Mario'nun sesi bu," dedim.

"Nerede Mario?"

Büst gelmişti. Yerindeydi. Gümüş renkli ışığın içinde o da iyice canlanmıştı şimdi. Canlı, yaşayan bir kafa gibiydi. Yüzüne renk gelmişti. Gözleri heyecandan pırıl pırıldı. Yanık aşk şarkısını söyleyip bitirdi.

"Uma," diye fısıldadı. "Uma. Dünyada gördüğüm en güzel yaratık. Lastik gibi bir vücut, bebek gibi bir yüz."

"Kim bu Uma?" diye sordu Bekçi.

"Trapezde uçan lastik kız Uma," dedi büst. "Sanki bir kuş. Sanki hiç ağırlığı yok. Trapezden trapeze uçuyor gibi. Hep havada. O bir melek. Ama kanatları eksik. Dünyada gördüğüm en güzel şey Uma."

"Ne demekmiş Uma?"

"Cennet kuşu," dedi büst.

Durdu bir an, "Ona deli gibi aşığım," dedi. "Ne yapacağımı bilemiyorum."

Karga ilgilenmişti.

"Kız canlı mı?" diye sordu.

"Canlı tabii," dedi Büst. "Gerçek bir kız. Trapezci. Ay ve Güneş'in Sirki'nde tanıdım onu. Soyunma odası benimkinin yanında. Ama ben onu havada, trapezden trapeze uçarken gördüm ilkin..."

"Ah!" dedi Karga. "O bir insan. Sen bir heykel başısın."

"Evet, öyle," dedi büst. "Mermerden bir baş'ım ben."

"Ama sesin muhteşem," dedi Karga Feramuz.

"Uma da sesime hayran oldu," dedi Büst. "Odada şarkı söyledim. Mahsus kapattım kapıyı. Merak içinde kaldı. Girmek istedi içeriye. Girince de hiçbir şey göremedi."

"Seni görmedi mi?"

"Gördü ama anlamadı şarkı söyleyenin ben olduğumu. Aynanın karşısında duran mermerden bir büsttü gördüğü. Odanın her tarafına dikkatle baktı. Kimseyi göremedi, çıktı dışarıya."

"Seni o kadar iyi anlıyorum ki kardeşim," dedi Karga Feramuz. "Seni bu dünyada benim anladığım kadar hiç kimse anlayamaz."

"Niçin?" diye sordu büst.

"Çünkü ben de bir kadına aşığım," dedi Karga Feramuz. "Hem de çok uzun yıllardan beri."

"Peki ne yaptın?"

"Yapacak bir şey yok. Kavuşamadık," dedi Karga. "İmkanı yok ki! Ben bir kargayım, o bir insan."

Büst acıyla, "Ben bir mermer büstüm, Uma bir insan," dedi. "Ah."

İçini çekti.

"Belki siz kavuşursunuz," dedi Karga. "Senin sesin çok güzel."

"Ses ne işe yarar?" diye içini çekti büst. "Ne işe yarar ki güzel bir ses?"

"Ne bileyim ben, belli olmaz," dedi Karga.

"Hadi Mario, bir şarkı daha söyle," dedi Büyük İskender.

Büst yanık bir aşk şarkısı söylemeye başlamıştı. Sesi o kadar güzel ve dokunaklıydı ki, tüylerim diken diken olmuştu.

"Ağlamak istiyorum," dedi Ateş.

Ağlayan Kadınlar müzenin orta yerinde toplanmışlar, içli içli ağlamaya başlamışlardı.

Mario'nun sesi dalga dalga yayılıyordu müzenin içine.

Yavaşça müzenin kapısı açılmıştı. İçeriye sapsarı bukleli saçlı, yeşil gözlü, incecik bir kız girmişti.

Bütün heykeller durmuş ona bakıyorlardı.

Kız müzenin içine, her köşeye dikkatle bakıyor, sesin nereden geldiğini anlamaya çalışıyordu. Bu asırlık taşların, lahitlerin ve mermer heykellerin bulunduğu dünya şaşırtmıştı onu.

Mario kızı görünce şarkıyı kesmişti.

Bekçi kulağıma, "Müthiş güzel bir kız bu!" diye fısıldadı. "Kim acaba?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadım.

Sarışın kız müzenin içine girmişti. Büyük bir merakla sessiz mermerlere, lahitlere, asırlık heykellere bakıyordu.

"Birini mi aradınız?" diye sordu Bekçi.

Kız, "Evet. Bir sesin, bir şarkının peşinden geldim buraya," dedi. "Muhteşem bir erkek sesi... Büyüleyici. Beni bir mıknatıs gibi buraya çekti. Takip ettim ben o sesi. Ama galiba yanlış bir yere geldim."

Bekçi, "Adınız nedir sizin?" diye sordu.

"Uma," dedi kız. "Adım Uma. Ay ve Güneşin

Sirki'nde çalışıyorum. İlk defa yandaki soyunma odasında duydum bu sesi. Ama oraya girdiğimde içeride kimse yoktu. Ne tuhaf şey, burada da kimse yok. Kim söylüyor acaba o şarkıyı?"

Gözü kenarda duran Ateş'e takılmıştı.

"Siz biliyor musunuz acaba?" diye sordu.

Ateş durdu bir an. Ne söyleyeceğini pek kestiremiyordu anlaşılan. Çaktırmadan büst Mario'nun oraya bir baktı. Büst hareketsiz ve sessizdi. Taş aleminin ve tarihin derinliklerine gömülmüştü sanki.

"Bilmiyorum," dedi. "Bir fikrim yok yani."

"Teşekkür ederim," dedi Uma. "Burası neresi? Merak ettim. Bütün bu heykeller..."

Bekçi, "Burası İstanbul Arkeoloji Müzesi," dedi. "Bütün bu heykeller de bir-iki asrı devirmiş heykeller. Eski, önemli kişilerin heykelleri..."

"Ne kadar ilginç," dedi Uma. "Unutulmuş bir dünya."

"Evet, öyle," dedi Bekçi.

Uma etrafı dolaşmaya başlamıştı.

Ağlayan Kadınlar Lahti'nin önünde durdu bir an.

"Niçin böyle dertliler? Niçin yas içindeler?" diye sordu.

Bekçi, "Onlar Ağlayan Kadınlar," dedi. "İmparatorun ölümüne ağlıyorlar."

"Anladım, ne kadar büyüleyici."

Karga yavaşça başını oynattı.

Uma bir çığlık attı.

"Heykelin omzundaki bu karga canlı!"

"Evet, canlı o," dedi Bekçi. "Dışarıdan müzeyi gezmeye geldi."

Ben arkalara bir yere gizlenmiştim.

Müzenin kapısı çat! çat! vuruldu.

Bekçi koştu, açtı kapıyı. Dışarıda siyah son model bir araba durmuştu. Beyaz mink kürküne sarınmış Venüs duruyordu kapıda.

"Geldin mi?" diye sevinçle bağırdı Bekçi.

"Firavun'u almak için uğradım," dedi Venüs.

"Gece kulübünden onu da istediler."

Firavun lahtin içinden doğrulmuştu. Yüzünde ince altından maskesi, üstünde altın kumaştan giysileri vardı. Elinde som altından bir asa tutuyordu.

"Geliyorum," dedi Venüs'e.

İki dakika sonra ikisi de son model siyah arabaya binip müzeden uzaklaşmışlardı.

Bekçi, "Firavun da gitti," diye mırıldandı.

Uma bütün bu olanları büyülenmiş gibi izliyordu.

"Neler oluyor burada?" diye sordu. "Sihirli şeyler oluyor burada sanki. Muhteşem, heykel gibi bir kadın, Antik Çağ'a ait bir firavun. Bir araba onları alıyor ve bir gece kulübüne gidiyorlar..."

"Bazen oluyor böyle şeyler..." dedi Bekçi. "N'aparsınız, hayat işte."

Uma, "Burası büyüledi beni," dedi. "Bu sessizlik. Bu yüzyılların tuhaf kokusu. Her şey... Burası çok gizemli bir dünya. Buraya gene geleceğim," dedi.

"Bekleriz," dedi Bekçi.

Uma müzeden çıkmıştı.

Büst Mario bir ah! çekti. Karga Feramuz onun yanına gitmişti.

"Sakın üzme kendini, kardeşim," dedi. "Canını sıkma. Yüreğine iner sonra. Bak, kız peşinden buralara kadar geldi. Aşık o sana. Sesine aşık olmuş. Daha ne istiyorsun?"

"Yapabileceğim hiçbir şey yok ki!" dedi büst Mario.

Büyük İskender, "Karga'ya ve büste birer çift lafım olacak," dedi.

"Dinliyoruz sizi!" diye bağırdılar bir ağızdan.

Büyük İskender, "Önemli olan 'aşk' dedi. Aşkı yaşamak. Onun tadını almak. Aşk'ın dünyayı nasıl değiştirdiğini fark etmek. İkiniz de bunu yaşamışsınız, yaşıyorsunuz. Daha fazla bir şey beklemeyin. Bence bütün olay bu! Bunu yaşayabilmek," dedi.

Ağlayan Kadınlar lahtin üstünden,"Sahi mi?" diye bağırdılar.

"Tabii sahi," dedi Büyük İskender. "Bir karga yıllarca bir kadına aşık oluyor, onun çocuklarını, torunlarını görüyor. Az şey mi bu?"

"Doğru," diye bağırdı kadınlar bir ağızdan.

"Müzedeki bir mermer büst, Ay ve Güneşin Sirki'ndeki trapezci sarışın bebek Uma'ya aşık oluyor. Kız onun sesine vuruluyor. Kim olduğunu bile bilmeden müzeye kadar geliyor."

"Doğru, çok doğru!" diye bağırdı kadınlar.

Büyük İskender büste döndü.

"Her gece soyunma odanda şarkı söyle Uma için. Sevgini besle ve yaşat," dedi.

"Peki. Söyleyeceğim."

Karga Feramuz'a döndü.

"Sen aşkını itiraf ettin ve Cevriye Hanım'ı ağlattın. O seni artık hiç unutmaz. Her şeyi öğrendi. Her sabah onun penceresine kon ve gözlerine bak," dedi. "O seni hisseder. Aşkını biliyor. Önemli olan bu. Gerisi boş."

Karga Feramuz, "Her sabah penceresine kona-

cağım Cevriye'nin," dedi. "Artık yalnız zaten. Namık Bey geçen yıl vefat etti."

Ağlayan Kadınlar bir ağızdan, "Desene rakibin yok artık!" diye bağırdılar.

"Rakibim yok," dedi Feramuz. "Bu doğru."

Bekçi kulağıma, "Büyük İskender filozof adammış..." diye fısıldadı.

Hava kararıyordu. Müzenin içi iyice kararmıştı. O gümüş aydınlık çekilmişti çevreden. Heykeller yerlerine dönmüş, sessizleşmiş, sonsuz hareketsizliklerine bürünmüşlerdi.

Ateş, "Dinozor gelebilir," dedi.

"Gelmez. Yok dinozor."

"Tekerleği ben bulamadığım için çok üzgünüm. Benim devrimi bin yıl öne atardı bu tekerleğin keşfi!"

"Bırak bu takıntıları, oğlum," dedi Bekçi. "Düşünme artık bunları. Tekerlekten sonra da başka bir şey var. Takma aklını. İnsan deli olur."

"Sana bir cep telefonu alacağım, Ateş," dedim.

"Tekerleği filan unutursun."

"O da neymiş?"

"Yeni bir keşif. Eline alınca görürsün."

Aklıma gelmişti.

"Mario!" dedim. "Sana da bir cep telefonu alacağım. Telefondan bütün istediğin şarkıları Uma'ya söyleyebilirsin!"

"Nedir o? Harika olur bu!" diye bağırdı mermer büst.

"Cep telefon numarasını öğrenmeye çalış bu gece," dedi Bekçi. "Telefonlar benden. Müzenin ödeneğinden ayarlayacağım."

"Biz de isteriz cep telefonu!" diye bağırdı Ağlayan Kadınlar. "Biz de isteriz!"

"Belki," dedi Bekçi. "Ayarlayabilirim."

Eve dönmem gerekiyordu.

Karga Feramuz'a, "Kon omzuma, gidiyoruz," dedim.

Karga gelip omzuma kondu. Koşa koşa vapu-

ra yetiştim. Kalabalığa karıştık. Bir dolmuşla eve varmıştım.

"Oh," dedi Feramuz. "Selametle vardık bahçeye."

Uçup ceviz ağacının en üst dalına kondu.

İkbal Karga, "Deliye döndüm ağabey, neler oldu?" diye sordu.

Feramuz, "Şimdi yorgunum İkbal, yarın hepsini anlatırım," dedi.

Ağacın derinliklerine doğru çekildi.

Taşlıktan köşke girmiştim. Agrippina sofrayı hazırlıyordu. Az sonra babaannem merdivenlerden aşağıya indi. Sanki onu bambaşka gördüm. Yanakları pembeydi. Gözleri daha parlaktı. Ya da bana öyle gelmişti.

"Nerede kaldın, evladım?" diye sordu.

"Ödevimi tamamladım, babaanne," dedim.

"Oh, çok iyi," dedi.

Yavaş yavaş çorbamı kaşıklamaya başladım.

Aklımdan yüz bin şey geçiyordu.

Büst Mario, lastik kız güzel Uma, Büyük

İskender'in söyledikleri, gümüş ışıkta canlanan mermer heykeller, Karga'nın babaanneme söyledikleri...

Dışarıdan rüzgarın sesini duyduk. Dalları çatırdatıyordu.

"Kış geliyor," dedi Agrippina. "Havalar soğudu."

Bu Bölümün Sonu

Yaşamım boyunca hiç unutmayacağım ve göremeyeceğim şeyler yaşamıştım şu son aylarda.

İstanbul Arkeoloji Müzesi artık benim yaşamımın bir parçasıydı.

Oraya gitmeye devam ettim ve eşsiz serüvenler yaşamayı sürdürdüm.

Bir şey öğrenmiştim, hayat asırlardır aynıydı ve hiçbir şey değişmiyordu aslında.

Aşk'ı öğrenmiştim.

Bu eşsiz bir şeydi.

Sizlerle çok yakında yeniden buluşup Uma ve Mario'nun yaşadıklarını ve Ateş'in bu yeni yüzyıl-

daki serüvenlerini hep birlikte yaşayacağız.

Bu arada Feramuz'un bir roman yazmaya başladığını hepinize duyuruyorum. Venüs ve Firavun gece kulübünde ne yapıyorlar? Bütün bunları merak ediyorsanız, Ağlayan Kadınlar'ın cep telefonlarıyla kimleri aradığını merak ediyorsanız, Ateş'in gizli sevgilisini öğrenmek istiyorsanız yeni kitapta mutlaka buluşalım.

Bir son dakika haberi:

Venüs ani bir evlilik yapıp balayı için Maldiv Adaları'na gitmiş. Bu, internette gördüğüm bir son dakika haberi. Dedikodu da olabilir. Ama sizin için gerçeği öğrenirim.

Şimdilik hepiniz hoşça kalın!

Nazlı ERAY
24 Ocak 2011
İstanbul-Ankara-Elizinn Pastanesi

Nazlı Eray, Ankara'da doğdu. İngiliz Kız Ortaokulu, İstanbul Arnavutköy Amerikan Kız Koleji ve İstanbul Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nde okuduktan sonra Turizm ve Tanıtma Bakanlığı'nda tercüman olarak çalıştı. Çeşitli gazetelerde köşe yazarlığı yaptı. Edebiyatçılar Derneği'nin kurucuları arasında yer alan Eray, Türkiye Yazarlar Sendikası ile Uluslararası Yazarlar Birliği (PEN) üyesi ve 1977 ve 1978 yıllarında Yaratıcı Yazın dersleri verdiği ABD Iowa Üniversitesi'nin Onursal üyesidir. 1959'da henüz ortaokuldayken kaleme aldığı öyküsü ***Mösyö Hristo*** ile edebiyat dünyasına adım attı. 1975'te ilk kitabı ***Ah Bayım Ah*** çıktı. Öykülerinin bir bölümünün yer aldığı ***Yoldan Geçen Öyküler***'deki ***Karanfil Gece Kursu*** ile, 900 aday arasından birinci seçilerek, Haldun Taner Öykü Ödülü'ne layık görüldü (1988).
Edebi hayatında en az öyküleri kadar önemli yer tutan bir başka yazın türü ise roman oldu; 2001'de yayımlanan ***Aşkı Giyinen Adam*** romanıyla Yunus Nadi Roman Ödülü'nü kazandı. Kitapları üzerine doçentlik ve doktora tezleri hazırlanan, İngilizce ve Fransızca bilen yazarın öyküleri, ülkemizde ilköğretim ders kitaplarında yer almaktadır. ***Usta Kalemlerden Masallar*** dizisi bünyesinde yazdığı ***Frej Apartmanı'nın Esrarı*** adlı kitabı, 2009 yılında Çocuk ve Gençlik Yayınları Derneği tarafından verilen En İyi Çocuk Romanı Ödülü'nü aldı.

Sihirli bir dünya olan İstanbul Arkeoloji Müzesi'nde neler oluyor?
Firavun iskeletinin aşık olduğu Venüs heykeli neden ağlıyor?
Ağlayan Kadınlar Lahti'ndeki kabartmalar ne anlatmaya çalışıyor?
Müze bekçisi, kölelerin ayaklanmasını bastırabilecek mi?
Antik büst Mario aşık olduğu lastik kıza hangi şarkıları söylüyor?
Ateş, Taş Devri'nden zamanımıza gelince neler gördü?

Bütün bunların cevabı,
sizi bu sihirli dünyanın içerisinde bekliyor.

Karga Feramuz'un Aşkı çocukluktan ilkgençlik dönemine geçişte bir ağaç dalındaki karganın sevgisini keşfeden genç bir kızın hikayesi. Genç kızın bulduğu hatıra defterinden yola çıkarak heykellerin, iskeletlerin ve taş kabartmaların akıl almaz dünyasını, Türk Edebiyatında büyülü gerçekçiliğin usta kalemi Nazlı Eray anlatıyor.

ISBN 978-605-09-3164-8
9 786050 931648
sertifika no: 11940
Tavsiye Edilen

Doğan Egmont